Leonard COHEN

FLACĂRA

POLIROM

Leonard COHEN

FLACĂRA

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Leonard Cohen, *The Flame*

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

COHEN, LEONARD NORMAN

Flacăra / Leonard Cohen; trad. din lb. engleză de Florin Bican; pref. de Adam Cohen; ed. de Robert Faggen și Alexandra Pleshoyano. – Iași: Polirom, 2019

ISBN: 978-973-46-7970-6

I. Bican, Florin (trad.)
II. Cohen, Adam (pref.)
III. Faggen, Robert (ed.)
IV. Pleshoyano, Alexandra (ed.)

821.111

Printed in ROMANIA

Leonard COHEN

FLACĂRA

Prefață de Adam Cohen

Ediție de Robert Faggen și Alexandra Pleshoyano

Traducere din limba engleză de Florin Bican

POLIROM
2019

Prefață

Acest volum conține ultimele strădanii poetice ale tatălui meu. Mi-aș dori să-l fi putut duce el până la capăt – nu pentru că sub oblăduirea lui ar fi fost o carte mai bună, mai completă și mai generoasă și mai frumoasă sau pentru că i-ar fi semănat mai mult și ar fi fost mai apropiată de forma pe care intenționa el să-l dea acestui prinos oferit cititorilor săi, ci pentru că a fost ceea ce l-a ținut în viață, a fost singurul scop pentru care mai respira înainte de a-și da sfârșitul. De-a lungul dificilei perioade în care a compus-o, ne trimitea mesaje pe e-mail cu textul „rog, nu deranjați" celor câtorva dintre noi care îl vizitam în mod regulat. Și-a reluat obiceiul riguros de a medita pentru a se putea concentra în pofida durerii acute provocate de multiple fracturi de compresie și a deteriorării fizice generale de care suferea. Mi-a mărturisit adeseori că, dincolo de toate strategiile artistice și de viață la care a recurs pe durata bogatei și complicatei sale existențe, și-ar fi dorit să fi aderat mai insistent la convingerea că scrisul era singura lui consolare, chemarea sa cea mai autentică.

Tatăl meu, înainte de a fi orice altceva, a fost poet. Privea această vocație, după cum notează în carnetele sale, ca pe „o misiune de la D-zeu". (Cratima care indică venerația față de divinitate, ezitarea de a scrie în întregime numele divinității chiar și în engleză este un vechi obicei evreiesc și constituie o dovadă suplimentară a credinței, care se regăsea până și în libertatea sa față de religie.) „Religia, maeștrii, femeile, drogurile, drumul, celebritatea, banii... nimic nu-mi provoacă euforie și nu mă eliberează de suferință ca înnegrirea paginilor, ca scrisul." Această declarație de intenție este în același timp o declarație a regretului: oferea chemarea sa spre cele literare drept explicație pentru ceea ce el percepea ca pe un eșec – ca părinte, ca tovarăș de viață – și pentru neglijența sa în ceea ce privește finanțele și sănătatea. Îmi amintesc de un cântec de-al lui mai puțin cunoscut (una dintre piesele mele preferate): „Am mers departe după frumusețe / Și-atât de multe am lăsat în spate". Dar, după toate aparențele, nu suficient de mult: în opinia lui, nu lăsase destul de mult în urmă. Iar această carte, știa foarte bine, avea să fie ultimul său prinos.

Când eram mic și îi ceream tatălui meu bani să-mi cumpăr dulciuri de la magazinul din colț, mă trimitea adesea să caut în buzunarele sacoului său după bancnote rătăcite sau mărunțiș. De fiecare dată, fără excepție, răscolindu-i buzunarele,

dădeam peste un carneţel. Mai târziu, când îl întrebam dacă are o brichetă sau chibrituri, deschideam sertarele şi găseam foi de hârtie şi carneţele. Odată, când l-am întrebat dacă are tequila, m-a trimis la congelator, unde am găsit un carneţel acoperit de brumă, rătăcit acolo. Şi într-adevăr, să îl cunoşti pe tatăl meu însemna (dincolo de multe alte lucruri fascinante) să cunoşti un om care avea hârtii, carneţele şi şerveţele – marcate de o caligrafie plină de distincţie – împrăştiate (ordonat) peste tot. Veneau din mapele de corespondenţă ale unor hoteluri sau din magazine de duzină; cele aurite, legate în piele, elegante sau care păreau într-un fel sau altul mai deosebite nu erau folosite niciodată. Tatăl meu prefera suporturile modeste. Pe la începutul anilor 1990, se adunaseră dulapuri întregi pline cu cutii care conţineau carneţelele lui, carneţele ce conţineau la rândul lor o viaţă închinată lucrului care definea în cel mai înalt grad persoana. Scrisul era motivul pentru care exista. Era focul de care se îngrijea, flacăra cea mai însemnată pe care o alimenta. Ea nu s-a stins niciodată.

În opera tatălui meu sunt multe teme şi cuvinte care se repetă: îngheţat, frânt, gol, foc şi flacără. Pe spatele copertei primului său album sunt (aşa cum avea să spună într-un cântec ulterior) „flăcările care o urmează pe Ioana d'Arc". „Cine prin foc?" (Who by fire?) este celebra lui întrebare într-un cântec despre destin, care parafraza oarecum răutăcios o rugăciune evreiască. „Am aprins o lumânare verde şi subţire ca să te fac geloasă." Acea lumânare a fost doar prima din multele aprinse. În opera lui există focuri şi flăcări care reprezintă creaţia şi distrugerea, căldura şi lumina, dorinţa şi consumarea ei. A aprins flăcările şi s-a ocupat de ele cu grijă. Le-a studiat şi le-a înregistrat consecinţele. A fost stimulat de pericolul lor – spunea adesea despre manifestările artistice ale altora că nu au în ele destul „pericol" şi lăuda „fiorul unui gând în flăcări".

Înfocata lui preocupare a durat până în ultima clipă. „Mai beznă vrei, ucidem flacăra i-uşor," a intonat pe ultimul său album, albumul său de adio. A murit pe 7 noiembrie 2016. Bezna pare mai deasă acum, dar flacăra nu a fost ucisă. Fiecare foaie de hârtie pe care a înnegrit-o este dovada durabilă a unui suflet în flăcări.

Adam Cohen, februarie 2018

Nota editorilor

În ultimele luni de viață, în ciuda unor severe afecțiuni fizice, Leonard Cohen s-a ocupat de selecția materialelor pentru ceea ce avea să devină ultimul său volum de poezii. *Flacăra* prezintă opera lui într-un format care, după cum consideră îngrijitorii ediției, profesorii Robert Faggen și Alexandra Pleshoyano, precum și editorul canadian care îl publică de multă vreme încoace, corespunde intențiilor lui Leonard, așa cum reies acestea din manuscrisele compilate de el și din opțiunile stilistice făcute pentru volume anterioare, după care ne-am ghidat. Robert Faggen a început proiectul lucrând împreună cu Leonard, iar Alexandra Pleshoyano li s-a alăturat pentru a ajuta la finalizarea procesului de editare în aprilie 2017. Adam Cohen, fiul lui Leonard, a fost cel care a sugerat titlul.

Leonard a lăsat instrucțiuni precise în ceea ce privește organizarea volumului, care urma să conțină scrieri și o selecție generoasă din masa desenelor și autoportretelor. El prevăzuse trei secțiuni. Prima secțiune conține șaizeci și trei de poezii pe care le-a selecționat cu multă grijă dintr-un tezaur de opere nepublicate care acoperă mai multe decenii. Se știa că Leonard lucra la poemele sale ani întregi – decenii întregi, uneori – înainte de a le publica; el considera aceste șaizeci și trei de poeme scrieri finalizate.

A doua secțiune conține poeziile care au devenit texte pentru ultimele sale patru albume. Toate textele cântecelor lui Leonard încep ca poezii și pot fi astfel apreciate ca poezie de sine stătătoare într-o măsură mai mare decât în cazul celor mai mulți cantautori. De remarcat faptul că Leonard și-a publicat o parte dintre texte ca poezii în revista *New Yorker* înainte de lansarea albumului pe care apare cântecul ce conține versurile respective. Această observație este valabilă, cel mai recent, pentru „Steer Your Way“ („Mână“) și, anterior, pentru „A Street“ („Stradă“), „Almost Like the Blues“ („Aproape ca un blues“) și „Going Home“ („Mă duc acasă“). La prezentarea versurilor de pe albumul lui Anjani Thomas, *Blue Alert* (*Alertă de calamitate*, 2006), produs de Leonard, și a versurilor de pe albumele lui Leonard *Old Ideas* (*Idei mai vechi*, 2012), *Popular Problems* (*Probleme populare*, 2014) și *You Want It Darker* (*Mai beznă vrei*, 2016), am urmat formatul folosit de Leonard în volumul său de poeme și cântece alese *Stranger Music* (*Muzica unui străin*, 1993), unde apăreau textele mai multor cântece ale sale. Cititorul atent va

observa diferențe între felul în care aceste poeme apar în *The Flame* (*Flacăra*) și versurile din textele care însoțesc albumele.

A treia secțiune a cărții prezintă o selecție a însemnărilor zilnice făcute de Leonard în carnetele în care a scris din adolescență și până în ultima zi a vieții sale. Robert Faggen a urmărit transcrierea a peste trei mii de pagini din carnetele care acoperă o perioadă de șase decenii. Deși Leonard a participat la selecția însemnărilor care au intrat în volumul *The Flame*, nu a indicat vreo ordine anume. Ar fi dificil – dacă nu imposibil – să aplicăm criteriul cronologic, deoarece Leonard lucra adesea la aceleași carnete pe parcursul mai multor ani, cu cerneluri de diverse culori, care marcau diversele seturi de însemnări zilnice. Leonard ținea evidența numerică a carnetelor conform unui sistem pe care nu îl înțelegem. Acestea fiind zise, am optat pentru adoptarea ordinii numerice a carnetelor, chiar dacă respectivele carnete nu par să se succeadă totdeauna în ordine cronologică. Aceste selecții din carnete cuprind o varietate de strofe și versuri – ceea ce Leonard a numit odată „resturi" –, iar cititorii obișnuiți cu opera lui Leonard vor găsi de multe ori fragmente care par să fie ciorne ale unor poezii și texte de cântece. Nu am încercat să stabilim un fir narativ care să lege aceste carnete, iar însemnările zilnice au fost reproduse aici cât mai apropiat cu putință de forma în care apar în carnete, fără tentative din partea noastră de a schimba punctuația și structura originală a versurilor. La transcrierea însemnărilor zilnice din carnete, ne-am conformat anumitor convenții, iar pentru semnalarea variantelor s-au folosit următoarele simboluri: {} indică cuvinte sau expresii scrise deasupra sau dedesubtul rândului; [?] indică cuvinte sau expresii ilizibile; și *** indică un spațiu între însemnările zilnice din carnet.

Pe lângă aceste trei secțiuni ale cărții, Leonard a dorit să publice discursul său de recepție la decernarea Premiului Principe de Asturias, rostit în Spania, la data de 21 octombrie 2011. În altă parte am introdus, grație amabilității prietenului și colegului lui Leonard, Peter Scott, una dintre ultimele corespondențe prin e-mail ale lui Leonard, scrisă cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte de a-și da sfârșitul.

Leonard sugerase să fie incluse și o parte din desenele și autoportretele lui, practică inițiată odată cu *Book of Longing* (*Cartea aleanului*, 2006). Pentru că Leonard nu a avut șansa să facă aceste selecții, Alexandra Pleshoyano a ales aproape șaptezeci de autoportrete dintre cele peste 370 create de el, alături de douăzeci și patru dintre desenele lui. Leonard a mai fost de acord să reproducem și câteva dintre paginile carnetelor pentru a ilustra cartea; aici sunt incluse douăzeci astfel de selecții.

În final, câteva note asupra unor poezii separate. Poezia „Full Employment" („Slujbă cu normă întreagă") este în esență o variantă mai lungă a poeziei „G-d Wants His Song" („D-zeu își vrea cântecul"). Asemănarea dintre poezia „The Lucky Night" („Noaptea norocoasă") și poezia „Drunk a Lot" („Beam de stingeam") este de asemenea demnă de luat în seamă. Poezia „Undertow" („Curentul submarin") a apărut ca text de cântec pe albumul lui Leonard *Dear Heather* (*Dragă Heather*, 2004). Poezia „Never Gave Nobody Trouble" („N-am făcut vreun rău la nimeni") a apărut de asemenea ca text de cântec pe albumul lui Leonard înregistrat în concert

Can't Forget: A Souvenir of the Grand Tour (*Nu pot uita: un suvenir din marele turneu*, 2015). Poeziile „A Street" („Stradă") și „Thanks For the Dance" („Mulțumesc pentru dans") apar în variante ușor diferite ca texte de cântece în a doua parte a cărții. Cei cărora le este cunoscut site-ul *Leonard Cohen Files*, îngrijit de Jarkko Arjatsalo, vor recunoaște o serie de poezii, autoportrete și desene care au fost publicate acolo cu permisiunea lui Leonard.

Robert Faggen și Alexandra Pleshoyano
iulie 2018

POEZII

Se-ntâmplă inimii-n zadar

Am tot muncit mereu fără-ncetare
Dar că fac artă nicidecum n-am spus
Îmi finanțam constanta deprimare
Citeam din Marx umblam după Isus
Da, micu-mi foc a eșuat dar via
Scânteie-a lui murind mai arde clar
Te du și spune-i junelui mesia
Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar

Săruturile verii-s ca o bură
Unde pe două rânduri am parcat
Era rivalitatea foarte dură
Femeile-aveau roluri de bărbat
Nici nu conta, era doar o rutină
Dar am rămas marcat cu-n semn barbar
Revin deci să revăd ca pe-o ruină
Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar

Vindeam relicve sfinți de jucărie
Eram extravagant vestimentar
Aveam pisică în bucătărie
Și o panteră-aveam în curte-afar'
La cei ce-s înzestrați în pușcărie
Cu garda mă trăgeam de brăcinar
Deci n-am depus vreodată mărturie
Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar

Aș fi putut ghici cam ce venea
Că doar scenariul eu l-am conceput
Doar să mă uit la ea a fost belea
A fost belea chiar de la început
Sigur jucam un cuplu cu mult stil
Dar acest rol nici nu-mi plăcea măcar
Nu e frumos și nici nu e subtil
Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar.

Îngerul cântă-acum la o vioară
Dracu' la liră cântă cristalin
E fiecare suflet roșioară
E fiecare minte un rechin
Tot ce-i fereastră am deschis spre-afară
Dar casa, casa-n beznă zace iar
Dă-te de-al lor, atunci e mai ușor
Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar

Am tot muncit mereu fără-ncetare
Dar că fac artă nicidecum n-am spus
Tot sclavul e deja la adunare
Tot cântărețu-i ars și-n lanțuri pus
Arcul dreptății e prea lung. Curând
Răniți vor bate pasul militar
Și slujba mi-am pierdut-o apărând
Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar

Am studiat demult cu-n cerşetor
Era jegos şi-avea trupul brăzdat
De gheara tuturor femeilor
Pe care practic nu le-a ignorat
Nu se ascund aici vreo pildă sfântă
Sau tril de ciocârlie exemplar
Un cerşetor jegos binecuvântă
Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar.

Am tot muncit mereu fără-ncetare
Dar că fac artă nicidecum n-am spus
Pot să ridic – nu greutate mare
Din sindicat mai că m-au luat pe sus
Eram destul de bun la tir sportiv
Cu puşca tatei de 303
Luptam pentru ceva definitiv
Nu pentru dreptul să faci tot ce vrei

Da, micu-mi foc a eşuat dar via
Scânteie-a lui murind mai arde clar
Te du şi spune-i junelui mesia
Ce i se-ntâmplă inimii-n zadar

24 iunie 2016

portret
ratat

Da

Da, Mary, te iubesc mai mult
Decât pot eu să spun
Că dac-aş spune, pe-amândoi
Ne-ar duce la nebuni

Ne-ar încuia fără motiv
Dând cheia la gunoi
Noi, Mary, lumii nu-i plăcem
Toţi au ceva cu noi

Doar un minut pân' ne golesc
De tot acvariul plin
Doar cincizeci de secunde
ştii Mary că-i puţin

Treij' de secunde, baby,
Să ne iubim – atât
Dacă ne prind că râdem
O s-o păţim urât.

Da, Mary, te iubesc mai mult
Decât pot eu să spun
Că dac-aş spune, pe-amândoi
Ne-ar duce la nebuni

Ne-ar încuia fără motiv
Dând cheia la gunoi
Noi, Mary, lumii nu-i plăcem
Toţi au ceva cu noi

Cotlete de miel

mă gândesc la cotletele alea de miel
de le-am mâncat la Moishe mai deunăzi

toţi suntem buni la gust pentru ceilalţi
mai toate corpurile-s bune de mâncat
chiar cele de reptile sau insecte

chiar şi otrăvitorul lutefisk din Norvegia
ţinut un milion de ani în pământ până s-ajungă-n farfurie
şi otrăvitorul peşte-fugu din Japonia
pot fi preparaţi
    cât să asiguri riscuri acceptabile
la masă

dacă zeul nebun nu a vrut să ne mâncăm între noi
de ce ne-a dat o carne-aşa de dulce

am auzit eu la radio
un iepure fericit de la crescătoria de iepuri
îi spunea unei telepate de animale

nu fi tristă
ne place aici
ne-ngrijesc foarte bine

nu suntem singurii
i-a spus iepurele
    drept consolare

toţi suntem mâncaţi
vorba iepurelui care conversa
cu telepata de animale

2006

9:22 PM

how the
pearls
are made

the oyster
is not asked

the
painful
peaceful
irritation

the grain of
sand is not
asked

the peaceful
irritation
only the oyster knows

oyster
knows

the pearl
is not asked

02/08/03

you just cough it up
when it's
ready

9:22 PM

cum se formează perlele

pe stridie n-o-ntreabă nimeni

o iritare dureroasă şi tihnită

pe firul de nisip nu-l întreabă nimeni

tihnita iritare doar stridia o ştie

stridia ştie

nimeni nu-ntreabă perla

08/02/03

o scuipi afară numai când e gata

Nu-i vreme să mai schimbi

Nu-i vreme să mai schimbi
Privirea-ntoarsă, ştiu
Buna mea carte
E târziu. E prea târziu

Să-i faci pe oameni
Să se ruşineze
De tot ce fac
Cu flăcările treze

E prea târziu
Cu burta-n sabie să sar
Sabie n-am şi-i anul
2005 în calendar

Cum să-ndrăznesc să urmăresc
Ce am pe farfurie
Blânda mea carte, vii
La oră prea târzie

N-ai priceput
Că poezia-n sine
E numai despre ei
Nu despre mine

nepăsător – aşa-i bine să fii

Nu ştiam

Ştiam că eu sunt slab
Ştiam că tu eşti tare
N-am îndrăznit să-ngenunchez
Unde n-aveam chemare

De-am vrut s-ating cu mâna
Tot ce-i frumos în tine
Cu sânge şi buboaie
M-aleg, pricep prea bine

Ţi-ai descleştat genunchii
Vădind singurătate
Şi inima născându-mi
Din lanţuri ferecate

De chin slăbită mi-ai căzut
În suflet ca-ntr-un pat
Biet suflet – mintea nu l-a vrut
Până l-ai vindecat

Pot frumuseţea să-ţi iubesc
Acum, dar de departe
Până ce-ajungi în mod firesc
Din mine să faci parte

Mi-e câteodată-n jur pustiu
De nu ştiu ce îmi vine
Mi-aş da la schimb plictisul tot
Să trag un fum cu tine.

Dar nu ştiam
Dar nu ştiam
Dar nu ştiam
Câtă nevoie-aveai atunci de mine.

Nu mai vreau şi nu mai pot

O, măr al lumii, noi n-am fost
legaţi pe dinafară
am fost legaţi în miezul tot
eu nu mai vreau şi nu mai pot

cu siguranţ-ar trebui să fie
un prag de sus la bogăţie
la sărăcie-un antidot
eu nu mai vreau şi nu mai pot

ce mai minciuni spun
despre D-zeu
parcă-s ei unchi şi el nepot
eu nu mai vreau şi nu mai pot

aşa nu mai merge
poate-i timpul să plec

12/2/03

Curentul submarin

Am pornit într-o noapte pe mare
La reflux era cerul senin
Erau semne pe cer până-n zare
Dar eu nu mi-am citit în destin
Că avea să mă prindă în gheare
Un curent submarin

Şi de o plajă goală să m-agaţe
De care nici chiar mării nu-i e dor
Abandonat cu un copil în braţe
Şi-n suflet cu de gheaţă un fior
Cu inima de forma lătăreaţă
A blidului întins de-un cerşetor

vrei
să
te
distrezi,
marinare
?

23
dec.
'05

Nu foarte des

Nu foarte des
mi-a fost dată puterea
să radiez emoţie
prin lume.
Erau împrejurări impersonale
pe care nu le puteam controla.
M-am urcat pe scena în aer liber
când soarele apunea
dincolo de Turnul din Toledo
şi lumea nu m-a mai lăsat să cobor
până la miezul nopţii.
Noi toţi,
muzicienii, publicul,
ne topeam de recunoştinţă.
Nu mai existau decât
întunericul înstelat,
mirosul de fân proaspăt cosit
şi o mână de vânt ce mângâia
fiecare frunte în parte.
Nici măcar nu mai ţin minte ce-am cântat.
S-a înălţat la unison o şoaptă amplă
pe care n-o înţelegeam.
Când am plecat de pe scenă
l-am întrebat pe organizator
ce spuneau.
Mi-a spus că scandau:
to-re-ro, to-re-ro
O femeie tânără m-a dus cu maşina înapoi la hotel,
o floare-a rasei noastre.
Geamurile maşinii erau toate deschise.
Era o călătorie ne-ntinată de greşeală.
Nici nu simţeam şoseaua
sau atracţia destinaţiei.
Am tăcut amândoi
şi nici n-a fost vorba ca ea
să intre cu mine-n hotel

sau să urce în camera mea.
Doar de curând
mi-am amintit acea călătorie de demult
şi de atunci
simt nevoia să fiu imponderabil
Dar nu reuşesc.

Nu binecuvântăm
dăm mai departe
binecuvântarea

cinci fără zece
dimineața
20 iunie 2013

Avocatul meu

Avocatul îmi spune să nu-mi fac griji
Îmi spune că heroina a ucis revoluţia
Mă conduce la fereastra mansardei
Îmi spune că are un plan
Să falsifice luna

1978

n-a vrut
să pună
nici o
întrebare

Nu pot să sparg codul

Iubirea noastră-i îngheţată
Şi să-i sparg codul nu mai ştiu
Parola ei de mult uitată
Să-mi amintesc e prea târziu

Încerc s-apuc trecutu-n gheare
Dar să-l ating nu reuşesc
Şi totul, totul mi se pare
Un gest atât de nebunesc

ea – atunci când nu te sună

Chiar dac-am spus odată basta
Şi azi n-a mai rămas nimic
M-aud jurând cu gura asta
Lucruri de care mă dezic

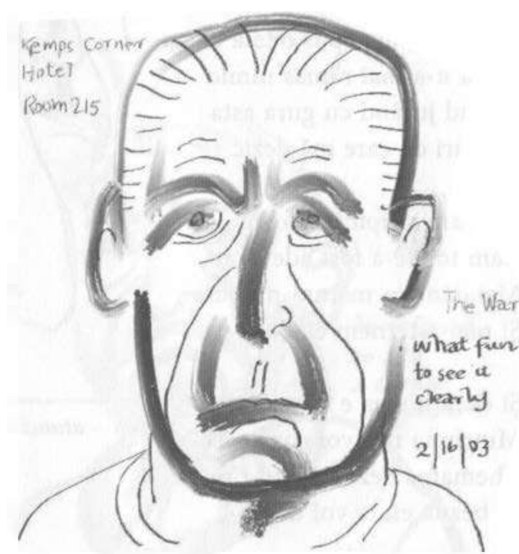
Deşi am risipit în ploaie
Cam tot ce-a fost adevărat
Mai dăm cu mătura-n odaie
Şi mai aşternem câte-un pat

Şi dacă lumea e minciună
Minciuna n-o voi confirma
Chemarea beznei când răsună
În beznă eu te voi urma

În acest secol de ruşine
Când Trâmbiţa finală sună
Şi ei te vor striga pe tine
La braţ vom merge împreună

Cu ochii la drapel

Cu ochii la drapel
Ascult al nostru imn
(Doar) un război de-am câştiga
Din câte le pornim

Hotel
Kemps Corner
Camera 215

Războiul

ce nostim
să-l vezi
clar

16/2/03

Noaptea norocoasă!!!!! Duminică, 7 martie 2004

Să zicem că-ntr-o noapte norocoasă
când nevăzut m-am strecurat din loc
am găsit totu-n ordine acasă
deşi ardeam de al dorinţei foc

Mă furişez pe o tainică scară
E întuneric, dar mă simt păzit –
Şi intru în pădurea seculară
În casa mea e ordine-n sfârşit

C-a fost noroc sau nu, fac treabă bună
şi nu mă vede nimeni când mă car
Noapte secretă, oarbă, fără lună –
inima mea e singurul ei far

Dar acest far împrăştie pe drum
mai sigur decât soarele lumină
şi-acolo Ea m-aşteaptă chiar acum –
din toţi şi toate, numai Ea, divină

Apoi porunca nopţii o ascult
în coasta Ei să îmi găsesc intrare
să fiu precum Adam Evei demult
până a trebuit să se separe

Ca să-I arăt şi Ei ce-a fost păstrat
doar pentru Ea, doar pentru Ea anume –
loc tainic ce Iubirea l-a lăsat
'nainte să se nască-această lume

Cu sfârcurile Ei în mâna Mea
cu degetele Ei în părul Meu –
cu o pădure ce din morţi plângea
şi peste tot mirosul jertfei, greu

Şi vântul abraziv desprins din zid
senin, imponderabil dând să intre

mă taie pe când buzele-I divid
şi ne răneşte pe-Amândoi în vintre

Şi-nţepeniţi unde-am capitulat
Iubita Mea şi o, Iubitul Meu
ca nuferii crescând în lung şi-n lat –
ne înecăm mereu mereu mereu

Zice că vrea pe toţi să ne omoare

zice că vrea pe toţi să ne omoare
şi zice treaba asta foarte des
arată-te cu el mai iubitoare
şi-atunci va fi şi el om de-nţeles

hai să mai aşteptăm şi noi puţin
hai să mai stăm o vreme-n aşteptare
duşmanul de putere-i tot mai plin
hai s-aşteptăm pân' ce va fi mai tare

o să facă ce zice?

Maestrul meu a spus

1.
Maestrul meu a spus:

Jikan san, vreau să ştii următorul lucru

Da, Maestre

Eşti ucenicul cel mai prost ce mi-a fost dat să-l am

2.
Am lipsit zece ani.
Când m-am întors în Los Angeles
Maestrul meu m-a invitat la cină.
După cină Maestrul meu a vrut să ne vedem
între patru ochi.

Maestrul meu a spus:

Când ai plecat, a murit jumătate din mine.

I-am spus:

Nu te cred.

Maestrul meu a spus:

Bun răspuns.

3.
Când cu scandalul sexual al Maestrului meu (avea 105 ani)
legătura mea cu Maestrul
era menţionată frecvent
în presă.

Maestrul meu a spus:

Îţi dau multă bătaie de cap.

Am spus:

Da, Maestre, îmi dai

multă bătaie de cap.

Maestrul meu a spus:

Ar fi mai bine să mor.

Am spus:

Asta n-ajută deloc.

Maestrul meu nu a râs.

Dacă n-ar fi tablouri

Dacă n-ar fi tablouri pe lume,
Ale mele-ar conta foarte mult.
Ca şi muzica mea.
Dar pentru că nu e aşa, să ne-aşezăm mai repede la coadă,
Cât mai în spate.
Văd uneori câte-o femeie-ntr-o revistă
Supusă umilinţei pe fond tehnicolor.
Aş încerca s-o mut
În lumi mai fericite.
Şi uneori câte-un bărbat.
Uneori oameni vii au pozat pentru mine.
Aş vrea să le spun înc-o dată:
Vă mulţumesc c-aţi venit în camera mea.
Îmi plăceau şi obiectele de pe masă
Cum ar fi sfeşnicele, scrumierele
Şi masa însăşi.
Dintr-o oglindă aşezată pe birou
În faptul dimineţii
Am copiat pe hârtie
Sute de autoportrete
Care îmi aminteau de câte ceva.
Curatorul expoziţiei a intitulat-o
CUVINTE DESENATE.
Eu îmi intitulez lucrările
DECORAŢIUNI ACCEPTABILE.

15 Ian. 2007 Sicily café

Acum când stau îngenuncheat
La ţărm de ani ce mi s-au dat
Prin oglinda iubirii vreau să cad în apus

Şi tot ce ştiu ducă-se toate
Precum zăpada spulberate
Şi să-mi fie sălaşul în lumina de sus

În lumina orbitoare
Ce şi zi şi noapte are
E Adevăru-mbrăţişarea cea mai largă

Care include implicit
Şi ce-i pierdut, şi ce-i găsit
Tot ce rămâne scris şi tot ce-o să se şteargă

Şi când se va deschide inima mea crăpând
Când se va naşte dragostea mea oare
În planul suferinţei nerostite oare când
Dacă matricea e-n dezintegrare

Nu e suficient să fim bronzați

Avem nevoie de
mai multă dragoste

Nu
avem
destulă
dragoste

Avem nevoie
de dragostea
ta

Lipsit

Lipsit de prezența Saharei
m-am uitat prin cameră
și-am dat cu ochii de poșeta ei
lângă piciorul scaunului
am luat la mână tot ce era-n ea
într-un carnețel
scrisă cu creion dermatograf
am găsit chiar poezia
pe care o citiți –
scrisul era mâzgălit
dar reproduc cuvânt cu cuvânt:
„Îndreaptă-ți umerii, războinic mic“, zicea la sfârșit
„Că doar nu
ți-ai irosit toată viața
iubindu-mă pe mine.“

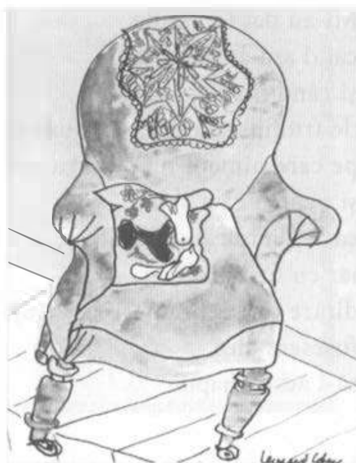
---

baby baby ce-mi faci tu mie
baby baby ce-mi faci tu mie

nici un cadou
în dimineața asta
nici un eșantion gratuit
parcă nici n-aș fi eu
vreau să scriu
„un cântec de dragoste“
Pentru banda de aler-
gare
și pentru aparatul
de vâslit
28/1/03

Dimensiuni ale dragostei

Te aud uneori cum te opreşti brusc
şi-ţi schimbi direcţia
şi porneşti către mine
te-aud aşa, ca pe un fel de foşnet
Îmi sare inima din piept să te salute
să te salute în aer
să te ducă acasă din nou
să ne reluăm lunga viaţă-mpreună
Apoi îmi amintesc
dimensiunile de netraversat ale dragostei
şi mă pregătesc
pentru consecinţele memoriei
şi ale absenţei
dar memoria cu lista ei de ani
se dă elegant la o parte
iar absenţa se lasă-n genunchi
ca viţelul
în paiele mirării
şi pe parcursul clipei necesare
să-ţi ţin moartea în viaţă
suntem regeneraţi
fiecare în compania atemporală a celuilalt

Slujbă cu normă întreagă
Pentru V.R. (1978-2000)

Vanessa a sunat
tocmai de la Toronto.
A spus că
pot conta pe ea
în caz c-ajung vreodată la strâmtoare.
După ce am închis telefonul
am cântat
la fluierul de lemn cu şase găuri
pe care mi l-a dăruit
când ne-am despărţit.
Am descifrat digitaţia
şi am cântat mai bine
ca oricând.
Mi-au dat lacrimile
când am auzit sunetul
şi când mi-am amintit
de frumuseţea ei extraordinară
pe care nimeni nu o putea evita
şi pentru că a spus
că se pierduse un cântec
iar eu fusesem ales,
dintre toţi cei rămaşi fără slujbă,
fusesem ales
să-l aduc înapoi.

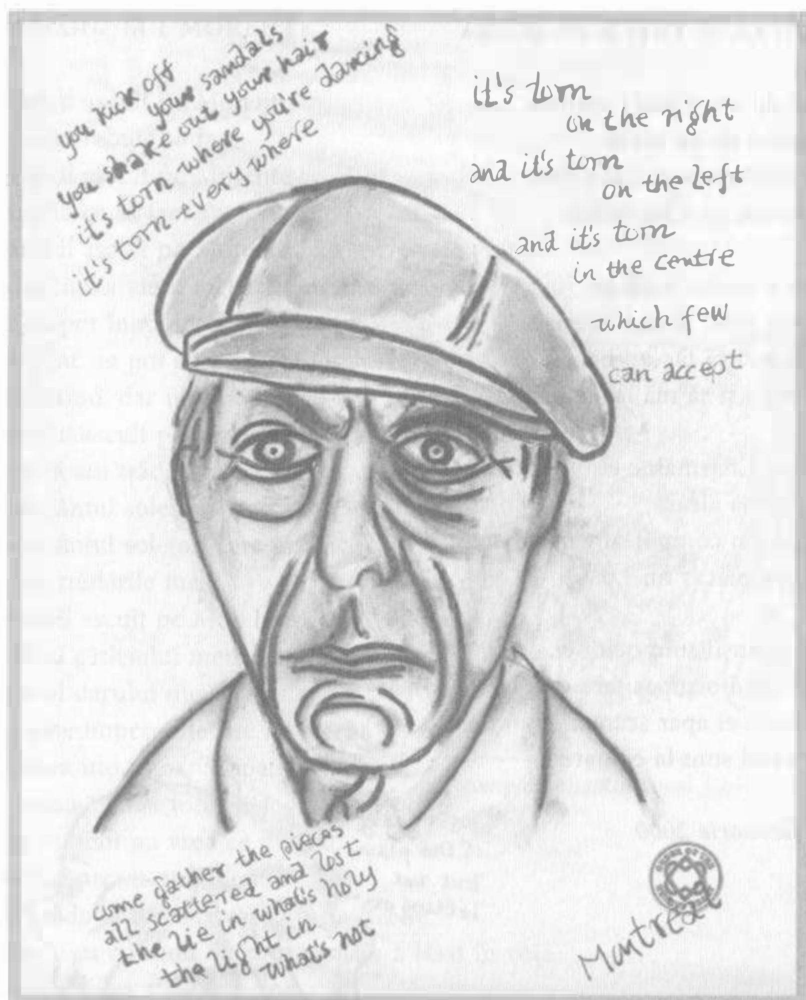
Te văd în ferestre
ce larg se deschid
nimic nu-i în spate
şi-n casă e vid.

Te rupi din sandale
dezlegi părul din şnur,
îţi despoi frumuseţea
şi o porţi primprejur.

Povestea e scrisă,
sigilată-n scrisoare.
Tu mi-ai dat doar un crin,
dar acum e-un câmp mare.

tu mi-ai dat
doar un crin,
dar acum
e-un
câmp mare

te rupi din sandale
dezlegi părul din şnur
dansul păru-ţi destramă
ţi-l destramă-mprejur.

hai să strângem crâmpeie
ce-i pierdut şi dus haihui –
minciuna din tot ce-i sfânt
lumina din tot ce nu-i

ţi-l destramă
spre dreapta
şi spre stânga –
întreg –

pe mijlóc
ţi-l destramă
şi puţini
înţeleg

Montreal

Aud cum trece pe şosea

Aud de-afară toată vremea
Traficul de pe Main
Eu îmi iubesc cafeaua mea
O iubesc pe Charmaine

Încă o zi din acest an
Să mă ridic să cad în nas
Încă o zi să fac un ban
Să-ncep şi să mă las

Ah pe Charmaine eu o iubesc
Ce inimă aleasă
Când am comportament prostesc
Ei nici măcar nu-i pasă

Gri-cenuşii sunt ochii ei
Dar când o supăr tare
În ochii ei apar scântei
Ce verzi sunt la culoare

26 februarie 2000

pierd planul
din vedere
dar nu mă
dau de gol

Omagiu lui Morente

Când îl ascult pe Morente
Ştiu ce trebuie să fac
Când îl ascult pe Morente
Nu ştiu ce să fac
Când îl ascult pe Morente
Adâncimea vieţii mele devine insuficientă
Ca să pot înota în ea
Sap, dar nu pot ajunge mai jos
Mă întind, dar nu pot ajunge mai sus
Când îl ascult pe Morente
Ştiu că am trădat
Jurământul solemn
Jurământul solemn care justifica
Toate trădările mele
Când îl ascult pe Morente
Alibiul gâtlejului meu e respins
Alibiul darului meu e anulat
Cu şase impecabile fire de scârbă
Chitara îmi întoarce spatele
Şi vreau să dau totul înapoi
Dar nimeni nu vrea ce dau eu
Când îl ascult pe Morente
Mă las în voia imaginaţiei mele debile
Care şi ea cu mult timp în urmă s-a lăsat în voia
Marelui Glas al Tavernelor
Şi al Clanurilor şi Dealurilor
Când îl ascult pe Morente
Sunt smerit, dar nu umilit
Cu el ies acum
Din întunericul a ceea ce n-am putut fi
În întunericul cântecului pe care nu l-am putut cânta
Cântecul flămând de-un cutremur

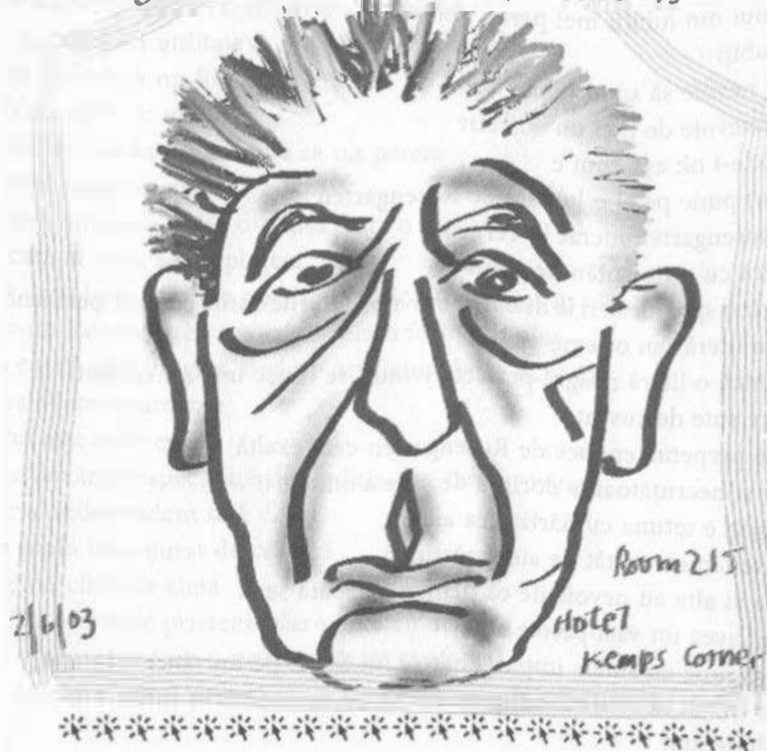

Acompaniamentul vocal

Cântecul flămând de religie
Apoi îl aud cum începe înălţarea măreaţă
Aud Aleluia lui Morente
Aleluia lui tunătoare fatală senină
O aud cum se ridică la înălţimea imposibilei ocazii
Şi străpunge ambiguităţile banale
Cu coarnele ascuţite
Ale propriilor sale ambiguităţi de neconceput
Ţipătul lui cuvântul lui desăvârşit înfruntând
Contradicţiile confuze ale inimii
Luptându-se cu ele îmbrăţişându-le
Strangulându-le cu gelozia unei disperări conjugale
Iar el o agaţă acolo sub vocea lui
Deasupra tuturor tavanelor sparte
Cerul dezamăgit
Vocea lui s-a eliberat de noroiul speranţei
Şi de sângele gâtlejului
Şi de riguroasa disciplină cu care se învaţă *cante*
Şi o agaţă acolo
Regatul lui Morente
În care el nu intră ca Morente
Ci ca Vocea supremă impersonală şi binecuvântată cu har
A Tavernelor Clanurilor Dealurilor
Luându-ne acolo şi pe noi
De degetul însângerat de gâtlej de reverul pătat
Ia ce-a rămas din noi
În Regatul său
Regatul Sărăciei întemeiat de el însuşi
Singurul loc în care vrem să fim
Sau am vrut vreodată să fim
Unde putem respira aerul copilăriei
Aerul nenăscut
Unde în sfârşit suntem nimeni
Unde nu putem merge fără el
Trăiască Enrique Morente
Trăiască Clanul Morente
Dansatorii şi cântăreţii
Discipolii Tavernelor şi ai Clanurilor şi ai Dealurilor

the dazed middle self

the inner self is clear and doubtless
the outer self is confident and highly functional
I show you the dazed middle self – the DMS

eul intermediar contrariat
eul interior este limpede şi incontestabil
eul exterior este încrezător şi absolut funcţional
vă voi arăta eul intermediar contrariat – EIC-ul

6/2/03 Camera 215
Hotel
Kemps Corner

Omagiu lui Rosengarten

Dacă ai un perete, un perete gol la tine acasă
La mine acasă toţi pereţii sunt goi
Iubesc pereţii goi
Singurul lucru pe care l-aş pune
Pe unul din iubiţii mei pereţi goi
Nu iubiţi
Nu e nevoie să spun iubiţi
Nu e nevoie de nici un adjectiv
Peretele-i ok aşa cum e
Dar aş pune pe el o lucrare de Rosengarten
Un Rosengarten lucrat în cerneală
Neagră cu un pieptăn de lemn
Mergând spre nicăieri la nesfârşit într-un vârtej de curbe paralele permanente
Este o literă sau o femeie?
Este încă o literă neagră perfectă ivindu-se brusc într-un cuvânt
Dintre sute de cuvinte
Într-o perpetuă epopee de Rosengarten care exaltă
Sacra şi necruţătoarea dorinţă de sine a omenirii
Inima ta e totuna cu hârtia cea albă
Pe care femeia e atât de atent răsfirată
Şi una şi alta au nevoie de ea pentru a căpăta sens
Dac-ai avea un vast perete alb
Şi ai expune cu sutele impunătoarele lui femei pe un rând
Nu ar trebui să studiezi caligrafia
Prea îndelung
Ca să-nţelegi şi să te ierţi
Că te-ai îndrăgostit de-atâtea ori
Şi că ai militat pentru misterioasa şi strălucita noastră rasă
Şi asta ar pune capăt oricărui argument insipid
Privind frumuseţea
Pe care ai fost păcălit să-l îmbrăţişezi

Şi la fel stau lucrurile şi cu o piesă de mobilier
Am două mese de lemn
Pe care le-am cumpărat pe nimic mai demult
Le-am lustruit ani de zile
Şi nu vreau să pun nimic pe ele

În afară de coate o farfurie şi un pahar
Dar pe una din ele am pus o sculptură de Rosengarten
Pentru că un Rosengarten exaltă lemnul pe care stă
Pentru că este lucrat cu aceeaşi minte
Care a lucrat masa acum o sută de ani
O minte hărăzită cu onoare cu iscusinţă cu smerenie
Care materializează cu răbdare un artefact
De-o indicibilă utilitate
Doar trăind cu un Rosengarten
Poţi şti cât e de util
La fel de util ca o masă sau ca un perete
Slujind neajutorarea
Care-ţi situează „viaţa distrusă" într-o cameră
Pe care ai uitat s-o explorezi
Aşa cum într-un mare poem nu e nici un cuvânt în plus
Într-un Rosengarten nu există nici o formă în plus
Nu există nici un gest, nici un artificiu, nici o ocheadă
Cerşind complimente
Totul este cum este
Manifestând respect faţă de tradiţia din care provine
Dar şi independent faţă de ea
Stă acolo înconjurat de cameră
Legând clipă de clipă
Noi şi originale prietenii alarmante cu aerul şi cu lumina
De care camera are o nevoie atât de profundă
Să îţi irige şi să-ţi primenească existenţa chinuită

Iar dacă ai o grădină sau un teren
Şi vrei să le vezi înflorind
Pune acolo câteva lucrări de Rosengarten din loc în loc
Superbele lui impozante Aşere
Prezenţa feminină esenţializată
Pe care bărbaţi şi femei o căutau s-o venereze
În „locurile înalte" din Biblie
Şi la fel fac şi azi
Când mergem de mână
Prin derutanta şi sordida lipsă de sens
A vieţilor noastre zilnice private şi publice corectate şi oficiale
Şi deodată Ea e aici:

Pe de-a-ntregul născută din ea însăşi
Imperioasă şi atotprimitoare
Un puseu de energie şlefuită care nu taie aerul
Ci îl înmoaie îl aprinde moale
Jertfită pe altarul unei scări simple de piatră
Care în sine e o capodoperă a armoniei ascensiunii
Jertfită tainei frumuseţii
Pe care nimeni nu-ndrăzneşte s-o explice
Jertfită pentru motivele secrete
Cunoscute de toţi
Jertfită în obişnuitele condiţii de urgenţă
Şi profunda certitudine interioară a perfecţiunii
Şi-acum grădina ta
Nu mai are nevoie de aducere-aminte

Mă gândesc permanent la un cântec

Mă gândesc permanent la un cântec
Pe care să-l cânte Anjani
Va fi despre vieţile noastre-mpreună
Va fi foarte simplu sau foarte profund
Dar deloc ceva între astea două
Eu voi scrie cuvintele
Şi ea va compune melodia
Eu nu voi fi în stare s-o cânt
Pentru că va avea note prea înalte
Ea o va cânta minunat
Iar eu voi corecta felul cum cântă
În timp ce ea îmi va corecta textul
Până când va fi mai mult decât minunat
Apoi îl vom asculta
Nu prea des
Nu mereu împreună
Dar aşa, câteodată,
Pentru tot restul vieţilor noastre

Poemul maestrului

De câte ori aud
Sunetul ştirbit
În noaptea adâncă
O, Mamă!
Te regăsesc.

De câte ori mă ridic
Sub lumina
Egală a cerului
O, Tată!
Îmi plec capul.

Soarele apune
Umbrele ni se dizolvă
Pinii se-ntunecă
O, Iubito!
Trebuie să mergem acasă.

Trad. Leonard Cohen

Kanye West nu e Picasso

Kanye West nu e Picasso
Eu sunt Picasso
Kanye West nu e Edison
Eu sunt Edison
Eu sunt Tesla
Jay Z nu-i Dylan-ul nici unui domeniu
Eu sunt Dylan-ul oricărui domeniu
Eu sunt Kanye West-ul lui Kanye West
Kanye West-ul
Marii pseudomutaţii a gargaroculturii
Din butic în butic
Eu sunt Tesla
Sunt solenoidul lui
Solenoidul care face electricitatea moale ca patul
Eu sunt Kanye West-ul care ar vrea Kanye West să fie
Când îţi uşcheşte curu' de pe scenă
Eu sunt adevăratul Kanye West
Acu' nu prea mai circul
Şi nici n-am prea circulat
Nu mă trezesc la viaţă decât după câte-un război
Şi încă nu l-am avut

15 martie 2015

Prieteni vechi

Un bătrân îi spune prietenului său (la telefon) că
diseară merge la sinagogă. E o sinagogă
părăginită într-o zonă ostilă de negri din Los
Angeles. Niciodată nu se strâng mai mult de-o jumătate de minyan (zece
bărbaţi). Credincioşii sunt bătrâni, rugăciunile sunt ca vai
de ele, înăuntru trage curentul şi totu-i sărăcăcios şi plin de
lumbago. Bătrânul îşi invită prietenul să
râdă cu el de epava unei aventuri spirituale eşuate,
aventură în care pe vremuri amândoi
investiseră cele mai înalte speranţe. Prietenul lui însă nu
râde. Prietenul lui devine Nachmanides şi
Bodhidharma şi Sf.. Pavel toţi comasaţi într-un singur contabil
religios. „N-ar fi trebuit să-mi spui că
te duci la sinagogă. Ai pierdut toată cinstirea de care
ai fi fost vrednic dacă păstrai tăcerea." Ce?
Cinstire? Tăcere? Cu cine vorbeşte bătrânul?
Auzi la el! Prietenul îl mustră pentru că s-a lăudat
cu evlavia lui, dar o lasă mai moale (oarecum). După
ce-şi spun noapte bună, bătrânul îşi pune şalul de rugăciune,
care nu-l prea mai cuprinde acum că s-a lăsat de
fumat. Are un flacon aproape plin de Prozac pe
noptiera lui. A cumpărat doza de rezervă acum vreo
două luni, dar aproape imediat a încetat să mai ia
pastila. N-avea nici un efect. Aproape nimic nu mai are
efect. Nici măcar nu-i mai poţi spune prietenului tău (la
telefon) despre criza ta de lumbago fără să-ţi ţină o
lecţie. Cel puţin dentistul lui nu i-a reproşat nimic
atunci când s-a-ntors la el săptămâna trecută. După doi ani
de absenţă şi cu o gură intrată în putrefacţie pe care toată lumea
(dentistul, asistenta, el însuşi) o putea mirosi când
a început detartrarea. Dentistul lui era şi el bătrân.
„Să ne-apucăm de treabă", a fost tot ce a spus. Bătrânul îşi leagă
şnururile şalului şi aprinde toate luminile din
casă (ca să nu dea iar hoţii). Merge cu maşina
în zona de război blochează uşile din mers şi
parchează în curtea sălii de meditaţie zen (nu e chiar
sinagogă). Eunice e deja acolo. Vine de

douăzeci şi cinci de ani. „La vârsta mea“, am auzit-o mai
serile trecute, zicând ceva despre cât e de uşor să răceşti în
ultima vreme. Şi Koyo e acolo. Am uitat cum îl cheamă pe numele lui de botez.
Degetele mâinii drepte i s-au umflat de la o muşcătură de
pisică. S-a infectat. Se chinuie s-aprindă tămâia. Eunice
strănută, tuşeşte mai să-şi scuipe plămânii. Un elicopter de poliţie
acoperă rugăciunile. Îngheţi înăuntru. Suntem numai
noi trei. Ies câlţii din
pernă cum iese zeama din
povestea asta şi nici nu mai sunt ofticat pe tine,
Steve. Şi mai ales, bătrânul meu prieten, să ştii că ai
dreptate. Ai dreptate şi punct.

1985

Bodhidharma
a adus Zen-ul
în occident
dar eu
am scăpat de el

Sheraton Tel Aviv
Etaj 12
cenuşie şi albă
marea bătută de vânt

Aparenta turbulență

Ai fost ultima femeie tânără
care m-a privit așa
Când a fost asta
cândva între prăbușirea turnurilor gemene și tsunami
Te-ai uitat la cureaua mea
și-apoi mi-am aplecat și eu privirea spre curea
Aveai dreptate
n-arăta rău deloc
apoi ne-am reluat viețile.
Viața ta – nu știu
dar a mea e în mod ciudat pașnică
dincolo de aparenta turbulență
provocată de diverse litigii și de înaintarea în vârstă

Urmărind documentare despre natură

plictiseala lui Dumnezeu
îţi frânge inima
tralala tralala tralala

importanţa
vieţii
anterioare ca
peşte
a fost
exagerată

Creatura

o creatură care spune
„eu“ şi „al meu“
n-are de ce să-şi plece capul ruşinată –
la fel ca lacul şi ca muntele
şi eul e creat
şi e divin

Fata din India

Aştepţi. Ai aşteptat totdeauna. Nu-i nimic nou. Ai aşteptat de câte ori ai vrut ceva şi aşteptai când ceainicul îi cânta canarului şi fata din India te-a lăsat să faci dragoste cu ea pe ascuns înainte să moară într-un accident de maşină. Aşteptai ca soţia ta să se facă mai dulce, aşteptai ca trupul tău să se facă suplu şi musculos, iar fata din India, în apartamentul ei de pe Mackay Street, a spus, *Leonard, ai aşteptat după mine o după-amiază întreagă, mai ales când toţi am ascultat canarul în bucătăria soţiei tale, atunci te-a lovit, când stăteam toţi trei în faţa coliviei, ceainicul şuiera, iar noi ne puneam mari speranţe-n canar, în cântecul care avea să ne ridice pe toţi trei din după-amiază, din iarnă – atunci aşteptarea a devenit prea mult pentru tine, atunci am înţeles cât de profund şi de impersonal mă doreai şi atunci am decis să te invit în braţele mele.* Să presupunem că a spus asta în gând. Iar apoi am condus-o acasă şi ea m-a invitat să urc în apartamentul ei şi nu s-a împotrivit afecţiunii mele profund impersonale faţă de persoana ei smeadă şi necunoscută şi a văzut cât de generală, cât de neutră, cât de necruţător de impersonală era dureroasa atracţie a acestui bărbat pentru ea – şi m-a condus la canapeaua verde de la Armata Salvării, printre piese de mobilier studenţesc, m-a condus acolo pentru că în două săptămâni avea să moară într-un accident de maşină pe autostrada Montreal-Quebec, m-a cuprins într-una dintre ultimele ei îmbrăţişări pentru că şi-a dat seama cât de uşor mă poate alina, iar eu m-am simţit atât de recunoscător să mă număr printre cele din urmă acţiuni generoase ale ei pe-acest pământ. Şi m-am întors la soţia mea, la soţia mea tânără, cea care n-avea să se dezgheţe niciodată, cea care avea să-mi poarte-n pântece copiii, cea care avea să mă urască pentru-n motiv întemeiat sau altul în fiecare zi din viaţa ei, cea care avea să-i cunoască pe unii dintre prietenii mei puţin cam prea bine. Am stat, toţi trei, ascultând duetul canarului cu ceainicul, în timp ce geamul bucătăriei noastre de pe Esplanade se aburea de la ceai, iar iarna din Montreal deconecta totul în afară de inima speranţei. Mara o chema şi venise în vizită la noi, cum se venea în vizită pe-atunci, conducând prin zăpadă să cunoască lume nouă.

1980

Marie plină de har

Ieşi emanând răcoare
Curată de sub duş
Miroşi precum o floare
Din verde câmp de pluş
Marie lumea arde
Rea goală neagră-tuş

Îmi place-atunci când râzi
Mă limpezeşti de lume
Trăiesc s-aud cum râzi
Mi-e ca o rugăciune
Dar lumea se întoarce-acum
Se-ntoarce şi rămâne

Marie lângă mine stai
Nu-i timp să-l pierdem în zadar
Această apă apă nu-i
Are un gust amar
Marie lângă mine stai
Marie tu plină de har

Ştiu că mă părăseşti
Căci ceasul bate tare
Ştiu trebuie să pleci
E ora de plecare
Mi-e inima o armă
Plec capul prin urmare

Marie lângă mine stai
Nu-i timp să-l pierdem în zadar
Căci jertfa sângerează
E-al florii chip murdar
Marie lângă mine stai
Marie tu plină de har

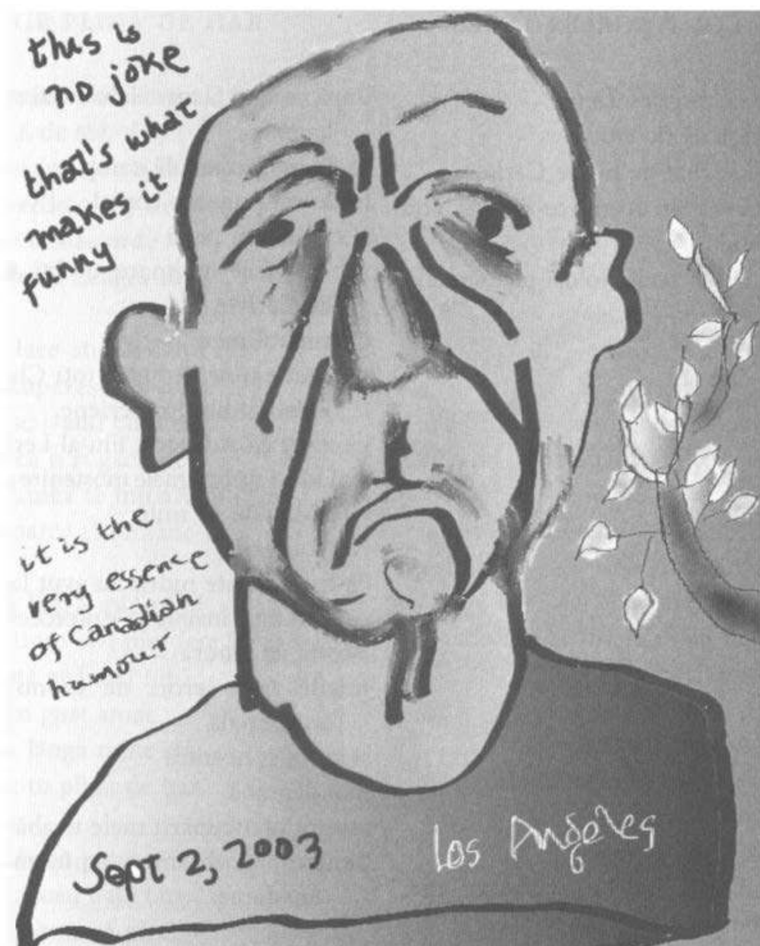
The Los Angeles Times

The Los Angeles Times
urmează să fie citit
de un bărbat pe nume Carlo.
Acesta va muri în timp ce-şi transportă soţia
(care nu-şi poate folosi picioarele)
la baie.
Eu voi sta la soare
şi voi scrie despre ei.
Câinele meu va muri,
îmi vor muri hamsterul, broasca-ţestoasă
şobolanul alb, peştişorul exotic
veveriţa marocană.
Vor muri mama şi tata,
precum şi prietenii mei Robert şi Derek.
Sheila va muri
în noua ei viaţă fără mine.
Va muri profesorul meu din liceu,
domnul Waring.
Frank Scott va muri,
lăsând în urma lui o Canadă mai liberă.
Glenn Gould va muri
în plină glorie.
Marshal MacLuhan va muri
după ce va fi schimbat câteva sensuri.
Milton Acorn va muri
imediat ce-şi va stinge trabucul
pe covorul meu.
Lester B. Pearson va muri
purtând papionul lui Winston Churchill.
Bliss Carman va muri
înainte să aflu cât de singur era.
Grupul celor Şapte va muri
după ce va fi făcut celebre mai multe locuri
unde obişnuiam să campez,
unde-mi puneam cortul
şi evisceram peşti
sub privirile iubitoare ale lui Anne de Carlyle.
Cumnatul meu,
cel mai eminent dintre toţi Clienţii Fideli ai liniilor aeriene,
va muri ca Adevărat Fiu al Legii
lăsându-i surorii mele moştenire două milioane de mile.
Nu contează
că toate aceste morţi au avut loc
cu mult timp înainte să le prorocesc eu.
Istoria va ignora
micile mele erori de cronologie secvenţială
şi se va concentra
mai degrabă
asupra preocupării mele neabătute
pentru probleme eminamente canadiene.

Terasa spitalului
15 noiembrie 1999

adevărul e o
senzaţie plăcută

asta nu
e o glumă
tocmai asta
o face
nostimă

este
chintesența
umorului
canadian

2 sept. 2003 *Los Angeles*

Vrei să întorci lovitura dar nu poţi

Vrei să întorci lovitura dar nu poţi
Şi vrei să ajuţi dar nu poţi
Şi arma nu trage
Şi dinamita nu explodează
Şi vântul suflă în direcţia opusă
Şi nimeni nu te aude
Şi moartea e peste tot
Şi oricum tot mori pân' la urmă
Şi te-ai săturat de război
Şi nu mai poţi explica înc-o dată

Nu mai poţi explica pur şi simplu
Şi ai rămas în dosul casei tale
Ca un vechi camion ruginit
Care nu va mai transporta niciodată
o nouă-ncărcătură

Şi nu-ţi trăieşti viaţa
Trăieşti viaţa altuia
A unuia pe care nici nu-l cunoşti şi
de care nu-ţi place
Şi se termină curând
Şi-i prea târziu să mai începi o dată
Înarmat cu ce ştii acum

Şi toate jalnicele tale societăţi
caritabile
I-au înarmat pe săraci împotriva ta
Şi nu eşti cel/cea care-ai fi vrut tu să
fii
Nici măcar pe departe
Cum o să ies din toată treaba asta
Din mizera harababură din mizeria
Ce nu va mai fi niciodată curată sau
liberă
Întinat de clevetiri şi publicitate

Eşti obosit şi s-a terminat
Şi nu mai poţi face nimic
De aia taci
De aia cânţi acum

Şi nu mai poţi explica
Şi nu poţi săpa
Pentru că suprafaţa-i ca oţelul
Şi toate alesele tale emoţii
Revelaţiile tale subtile
Faimoasa ta înţelegere
Se evaporă într-o paralizantă
(Pentru tine) irelevanţă

Nu-mi amintesc când
Am scris asta
Era cu mult înainte de Turnurile
Gemene

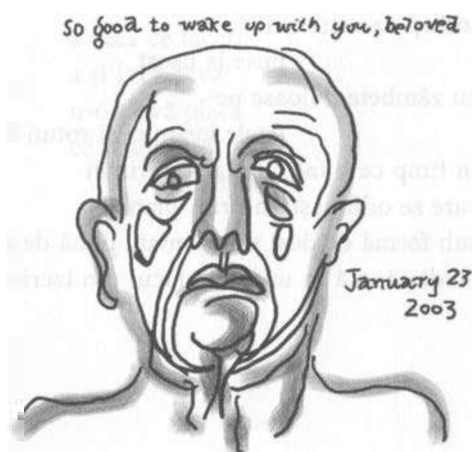

nu poți
ieși
de-aici

Când te trezeşti

Când te trezeşti în plină panică
şi lalelele de la Ralph's
sunt aproape pe ducă,
de ce nu le schimbi apa
şi nu le retezi un pic din tulpini,
şi nu cauţi o vază ceva mai adâncă
să le ajuţi să stea drepte?
Când te trezeşti în plină panică
şi Diavolul mai că te-a convins
să te-arunci în abis de pe piscul religiei,
de ce nu te-ntinzi
înaintea traficului feroce
al vieţii tale cea de toate zilele
să te laşi cremuit de anumite detalii?

13 decembrie 1993

ce bine-i să mă trezesc lângă tine, iubito

23 ianuarie
2003

Când dorința ia o pauză

Știi că mă uit la tine
Știi la ce mă gândesc
Știi că te-ar interesa
Sunt foarte priceput
Vei uita că-s bătrân
doar dacă nu cumva vrei tu să-ți amintești
doar dacă nu cumva vrei să vezi
ce i se-ntâmplă dorinței
cât de liberă devine
cât de nerușinat de implicată în iubirea
pentru fiecare femeie
                    și ciorapii ei.
Când dorința ia o pauză,
faptul e semnalat de două persoane
aflate departe pe o pătură verde
(sau să fie-un covor de mușchi înflorit);
doi oameni care fac cu mâna de departe
întinși ca niște rufe
                    puse la uscat
cu zâmbete duioase pe
                    fețele lor mici și rotunde;
în timp ce îi fac cu mâna dorinței
care se odihnește-n prim-plan
sub formă de deal submontan, plină de pace,
credincioasă ca un câine făcut din lacrimi.

Ceea ce vine 16.02.03

ceea ce vine
nici zece milioane de oameni
în stradă
nu pot să împiedice
ceea ce vine
nici Forţele Armate Americane
nu pot controla
preşedintele statelor unite
            şi toţi consilierii lui
nu pot concepe
iniţia
comanda
            sau conduce
tot ceea ce
faceţi
sau vă abţineţi să faceţi
ne va aduce
în acelaşi loc
locul pe care nu-l ştim

furia voastră-mpotriva războiului
oroarea de moarte
strategiile calme
planurile voastre-ndrăzneţe
să rearanjaţi
            orientul mijlociu
să răsturnaţi dolarul
să întemeiaţi
            al patrulea reich
să fiţi nemuritori
să-i reduceţi pe evrei la tăcere
să puneţi cosmosu-n ordine
să vă aranjaţi frumos viaţa
să perfecţionaţi religia –
toate-s egale cu zero
nu înţelegeţi deloc
consecinţele
a ceea ce faceţi
a şi încă ceva
n-o să vă placă
ce vine după
            America

what is coming
ten million people
in the street
cannot stop

what is coming
the American Armed Forces
cannot control
the President
of the United States
and his counselors
cannot conceive
initiate
command
or direct

everything
you do
or refrain from doing
will bring us
to the same place
the place we don't know

your anger against the war
your horror of death
your calm strategies
your bold plans
to rearrange
the middle east
to overthrow the dollar
to establish
the 4th Reich
to live forever
to silence the Jews
to order the cosmos
to tidy up your life
to improve religion
they count for nothing

you have no understanding
of the consequences
of what you do

oh and one more thing
you aren't going to like
what comes after
America

Ceea ce fac

Nu că mi-ar plăcea
să trăiesc în hoteluri
într-o ţară ca India
şi să scriu despre D-zeu
şi să alerg după femei
Dar asta pare să fie
ceea ce fac

Zile de şcoală

Eram în fruntea şcolii
la şcoală eram fruntea
John era braţele
Peggy era curul
iar Jennifer degetele de la picioare
Mie curu-mi plăcea cel mai mult

În tricoul meu de fotbal vărgat
şi în tricoul meu de hochei cu anchior
eram o minune.
Nu-i de mirare că Peggy a căzut
sub influenţa mea.
Până la accident.
Apoi am pierdut-o.

Steaguri se-agită, fâlfâie drapele.
Oaspeţii n-au nici o şansă.
Stau şi eu acolo pe un loc prost
uitându-mă urât la victoria noastră.
Nu-mi pot lua ochii de la
fustiţa ei săltăreaţă.
Vorbesc de şefa majoretelor noastre
pe numele ei Peggy.
Asta se întâmpla acum patruzeci şi şapte de ani.
Trecutul.
Nu mă gândesc la Trecut niciodată
dar uneori
Trecutul se gândeşte la mine
şi mi se aşază
uşor ca un fulg peste faţă –

Şi eu şi cu Peggy
şi cu John şi cu Jennifer,
cu fularele fluturându-ne-n vânt,
gonim
în maşina decapotabilă
către casa cuiva
în Nantucket
şi pot merge din nou.

cu o senzaţie de mare uşurare
(provocată de studiul jumătăţii inferioare a feţei)
începe să simtă dulcea
anonimitate din ordinea binecuvântată
a toate câte se veştejesc

septembrie 2003
Los Angeles

Florile ne urăsc

florile ne urăsc
animalele se roagă să murim
de-ndată ce-am aflat
mi-am ucis câinele

acum ştiam ce pun la cale
margareta irisul trandafirul
ştiam de ce nu-i pace între oameni
de ce nimic nu merge cum trebuie

nu există cale de-ntoarcere
aruncă buchetul prietenei tale
omoară animalele – pe toate
dar carnea să nu le-o mănânci

va fi
mai rău ca
războiul

acum că ştiu ce-au în minte
cu organele lor sexuale la vedere
cu blana lor puturoasă
şi cu tentativele lor de a ne înmuia inimile

ce ne-ar face dacă ar câştiga

ce bine ar fi fără ele
să ne vedem liniştiţi de vieţile noastre
mai lungi decât ale lor
şi, până acum, mai triste

florile ne urăsc
animalele se roagă să murim
de-ndată ce-am aflat
mi-am ucis câinele

Ne urăsc
Se roagă să murim
Trezeşte-te America
Ucide-ţi câinele

Nebiblic

Credeam c-o să mă car
Dar tre' să stau, e clar
Mai bine-am să declar:
În stilul tipic

Nu a depins de mine
Aud sentința bine
Să fiu nu se cuvine
Așa mirific

Unii au mult noroc –
Prind trenul. Noi – deloc
Indiferent de joc
Eu îi justific

Să prindă-un loc vor toți
Să îi ignori nu poți
'S-ai domnului nepoți
Un soi horific

Ați auzit ce-am spus
Aveau ceva în plus
Eu pur n-am fost nici nu-s
Dar nici nu-s critic

De asta-s vinovat
Pe șarpe l-am crutat
În viață l-am lăsat
Complet nebiblic

cum să
ieși

din ce?

E iarnă pe Mount Baldy

E iarnă pe Mount Baldy
Călugări dau zăpadă
E fără poartă Poarta
Dar ei nu par să vadă.

E beznă frig pericol
Şi ca minciuna-i gheaţa
Nimeni nu vrea aici
Eu unul mi-aş lua viaţa

Hrana-i de mân-a doua
Şi fac cu toţi scandal
Căcatul sacru de anţărţ
Îngheaţă în canal.

E iarnă pe Mount Baldy
Călugări dau zăpadă
E fără poartă Poarta
Dar ei nu par să vadă.

Uită de puritate
Uită prihană, pată
S-ajungi sus pe Mount Baldy
Ia-ţi lanţuri de zăpadă

E beznă frig pericol
Şi ca minciuna-i gheaţa
Nimeni nu vrea aici
Unii şi-ar lua – zic – viaţa

Avut-ai Himalaya
Tibetul drept ogradă
Să cucereşti Mount Baldy
Ia-ţi lanţuri de zăpadă

21 august 2015

această cale este cu adevărat cea mai bună cale
îmi pare rău să spun
orice-ai avea în minte
nu va mai fi valabil
mă bazez pe mai bine de 50 de ani
de observaţii atente
aceasta este cea mai bună cale-acum
acesta e un spaţiu confortabil
acest loc e acasă

cam atât
dragul meu colonel
n-ai reuşit niciodată să-nveţi
cum să te raportezi la ceea ce-i
cu-adevărat lipsit de importanţă

Nu contează

nu contează, iubito,
chiar nu contează
şi nu spun
nu contează
să te rănesc ca să te fac să te simţi
ca şi cum AR CONTA
ca şi cum CHIAR AR CONTA.
nicidecum,
nicidecum.
stau lângă tine
în mijlocul acestei vaste-ntreprinderi
de activităţi şi dorinţe umane,
asurzit de zgomotul
propriei mele inimi,
deformate de-o foame
pentru dreptate şi pace
şi mă uit la tine,
cea pe care-am încercat s-o iubesc,
cea care a-ncercat să mă iubească,
şi vine la noi
din locul în care am început,
locul în care vom sfârşi,
o voce care include
vocea ta, vocea mea,
iar noi suntem
adunaţi împreună,
născuţi împreună
şi murim unul în braţele celuilalt
şi se aude ca o voce foarte tare
sau ca o voce delicată,
o voce şoptită
sau o voce tunătoare,
dar mai presus de orice,
vocea pe care tânjim cu cea mai mare
disperare
să o auzim
e vocea care ne poate ierta
şi ea spune,
nu contează
iubito,
este adevărul,
adevărul iertării iertărilor.
ascultă acum. ascultă din
epava dragostei tale zdrobite.
e adevărul
însuşi adevărul
iertării iertărilor.
nu contează, iubito.
chiar nu contează.

Recunoscător

Uriaşul arbore mov de jacaranda
de pe strada care se face din South Tremaine
complet înflorit
                    înalt cât două etaje
M-a făcut aşa fericit
Şi apoi primele cireşe ale sezonului
la Piaţa Producătorilor Agricoli din Palisade
                    duminică dimineaţa
„Ce binecuvântare!"
i-am strigat lui Anjani
şi apoi mostrele pe hârtie cerată
de prăjitură cu cremă de banane
de prăjitură cu cremă de cocos
                    nu-mi plac prăjiturile
dar am recunoscut geniul maestrei patisere
şi mi-am ridicat pălăria în faţa ei
                    O uşoară răcoare în aer
părea să dea lustru luminii solare
conferind un statut de splendoare
                    oricărui obiect pe care-mi adăsta privirea
chipuri sâni fructe murături ouă cu sos de spanac
bebeluşi
                    în ingenioase hamuri de firmă
Îi sunt atât de recunoscător
noului meu antidepresiv

---

a găsit calea
și a început
să zâmbească

le zâmbește
tuturor

e un adevărat
Taica Tereza

Cântare străveche

Mult prea bătrân pentru-acest rol mă simt,
Mult prea bătrân, doar Dumnezeu mai ştie!
Păstrez şi inimioara de argint,
Şi trandafirul roşu de hârtie.

Strânsă de-un braţ puternic, bărbătesc,
Îţi vei primi ce n-am avut – răsplata.
Cântarea mea de iarnă-o s-o sfârşesc
Doar pentru tine. E aproape gata.

Dar, o, ce sărutări ne-am sărutat,
Ce m-au purtat spre ţărmul unor mări
Unde nu mai exist neapărat –
Decât să-ţi dau mai multe sărutări.

Am trandafirul roşu de hârtie
Am încă inimioara de argint
Pe care tu mi-ai dăruit-o mie
Din start. Iar trandafirul la sfârşit.

Te-a aşteptat o noapte. E firesc
S-alergi la el. Aleargă ca săgeata.
Cântarea mea de iarnă-o s-o sfârşesc
Doar pentru tine. E aproape gata.

am vorbit cu
tine
ieri
în timpul
lungii mele
plimbări

am vorbit
cu tine,
iubito

1 ianuarie 2004

Oglinzile din lift

Tata purta mustaţă,
dar nu şi tatăl lui sau fraţii lui
mai-mai c-aş vrea şi eu

În noile hoteluri
Adesea lumina din lifturi este atât de chioară
Încât oglinzile sunt inutile
(Ca aici)

Nu vreau să mă duc nicăieri
Am fost pe Acropole (1959)
Am stat pe pietrele antice
Şi m-am fotografiat cu o femeie (1970)
Care mi-a amărât viaţa
De atunci până azi (2008)

Să mor în condiţii rezonabile
E în mare cam tot ce mai sper
Dar iată-mă pe drum
Departe de orice condiţii rezonabile

Există o femeie care-mi place
E tânără şi frumoasă şi bună
Şi nu poate să cânte
Dar vrea să fie cântăreaţă

O vreme am păstrat o fotografie cu ea în picioare
Ascunsă în laptopul meu
Dar mi-am spus:
Nu mai pot face asta
Şi (ezitând) am glisat-o
În micul coş de gunoi
Pe care nu l-am golit după aia destul de mult timp

În liftul
Hotelului Malmaison Manchester
Trebuie să-mi pun ochelarii de citit
Ca să găsesc butonul pentru etajul meu
Coridoarele sunt violet
Iluminate de spoturi
Un hip-hop greu de başi
Dammmnează generaţia
Din difuzoare ascunse
Mijeşti ochii să-ţi poţi găsi uşa

(Deplasarea completă
Transport şi cazare
Ofertată acum
Ca o riscantă aventură erotică)

Nu sunt eu în măsură să spun
Cine poate/nu poate să cânte
Dumnezeu ştie că propriile mele calificări
Nu au fost excelente
A fost o chestiune de Noroc
Cum e totdeauna succesul
Punct

(O persoană absolut adorabilă
Pe care nu trebuie s-o prezint
Cuiva de la Sony)

Ascultă colibriul

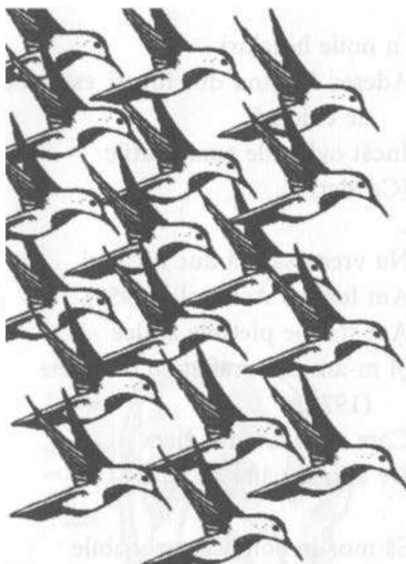
Ascultă colibriul
Cu aripi cristaline
Ascultă colibriul
Nu m-asculta pe mine.

Pe fluture ascultă-l
Viaţa-i trei zile ţine
Pe fluture ascultă-l
Nu m-asculta pe mine.

Ascultă poliţistul
Citind în buletine
Ascultă poliţistul
Nu m-asculta pe mine.

Ascultă-ţi suveranul cord
Şi fă-l să se închine
Ascultă-ţi suveranul cord
Nu m-asculta pe mine.

Ascultă mintea Domnului
Ce e, dar se abţine
Ascultă mintea Domnului
Nu m-asculta pe mine.

Cred c-am să te acuz

Cred c-am să te acuz
de moartea mea
dar eu nu te cunosc
îndeajuns de bine
altfel
am fi acum soţ şi soţie

Pentru bucuria deplină
(şi îţi promit
aşa ceva există)
nu e destul să citeşti
printre rânduri
Asta-i o joacă de copii
iar nouă nu ne prea plac
copiii

Într-o zi
vei lua cartea asta
ca pentru
prima oară
şi îţi vei spune:
nu ştiu cum tipul ăsta
a scăpat

Vers după vers
se ridică din osânda mea –
ce tupeu, o să spui
ce tupeu de căcat

şi întărită de
indiferenţa ta
faţă de-această temă
ca să nu mai vorbim de
toată problema
trecutului

O să-ţi aminteşti
ce bună-ai fost cu mine
ce bun am fost cu tine

Şi stând într-un loc
cu vedere panoramică
de pildă o fereastră sau o stâncă
o să cunoşti
bucuria deplină

Hotel Kemps Corner
Camera 215
9:36 PM

da
mereu într-un fel
de dezechilibru

dar plin de pace
când lucrează
plin de pace
în toiul vertijului său

un om bătrân
şi condeiul său
profund familiar
cu
osânda sa

Chitara azi s-a ridicat

Chitara mi-a sărit în braţe drept
să-mi cânte-un cântec spaniol pe piept –
un ritm pe care mândri dansatori
să strige tare şi să bată din picior,
să strige contra cruntului destin
ce ne îndoaie sub cununi de spini:
boli, bătrâneţe, paranoia-n cap
de care personal nu pot să scap

Cariera mea

Atât de puţin
de spus
Atât de urgent

acum avem nevoie de mai mult timp

e tot ce
vrem să facem

12/2/03

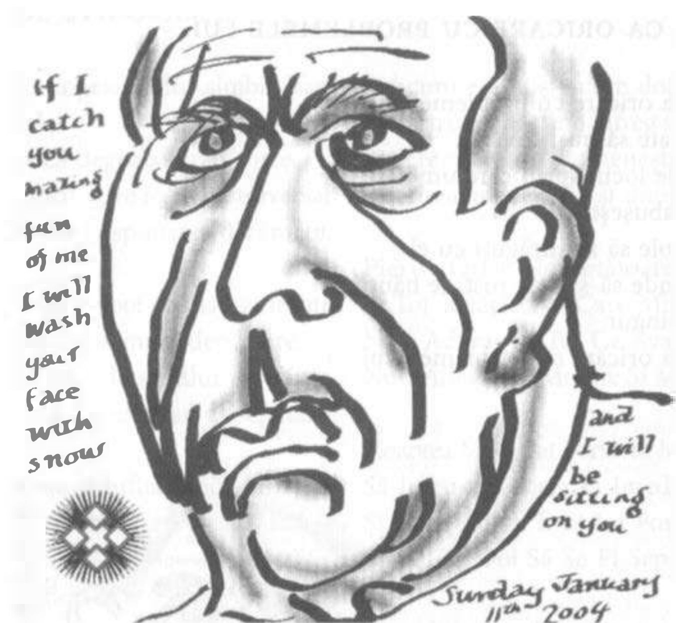
N-am făcut vreun rău la nimeni

n-am putut să plătesc rata
şi mi-am lăsat gagica-n drum
n-am putut să plătesc rata
şi mi-am lăsat gagica-n drum
n-am făcut vreun rău la nimeni
da' pot să încep acum

nu vreau nici s-aprind maşini
nici să-ncep să sparg fereşti
nu vreau nici să-ţi ard maşina
nici să-ncep să sparg fereşti
e dreptul tău să ai avere
da' tu chiar nu te opreşti

navighezi pe-oceanul lumii
în iaht personalizat
navighezi pe-oceanul lumii
în iaht personalizat
da-n ocean plutesc gunoaie
nu ai spor la traversat

n-am făcut vreun rău la nimeni
sunt corect şi patriot
n-am făcut vreun rău la nimeni
sunt corect şi patriot
n-am făcut vreun rău la nimeni
da' dacă vrei ţi-arăt că pot

dacă
te
prind
că
râzi
de mine
o să
te frec
pe
față
cu
zăpadă
și
o să
îți
închid
gura

duminică 11 ianuarie 2004

Un om ca oricare cu problemele lui

Un om ca oricare cu problemele lui
Nu se poate să nu-l fi văzut
Prin unele locuri prin care umblaţi
Nu se prăbuşeşte
Nu-i nevoie să fiţi drăguţi cu el
Ştie de unde să-şi facă rost de băutură
Poate fi singur
Un om ca oricare cu problemele lui

începem
să pricepem
că cineva
e prizonier
acolo

beam de stingeam. din slujbă-afar'
m-au dat
trăiam parcă degeaba erau toate.
dar te-ai oprit, spre mine-ai traversat
podeţu-mi de răspunsuri dărâmate.

ce s-a-ntâmplat apoi nu mai ţin minte
căci te ţineam la mare depărtare.
dar strâns într-ale sexului veşminte
mi-a fost săltat blestemul din spinare.

şi pe o singură suflare înălţată –
ce nici nu vine, nici nu pleacă, iată –
D-ne, prietenia-ţi doar mi-e dată
ce n-am gândit să o cunosc vreodată.

sub mâna mea remediile tale
şi degetele tale-n părul meu
năşteam pe buze sărutări-petale
ce pretutindeni se sfârşeau mereu.

păcatele mărturisite ni-s
ni-s toate strategiile iertate
căci legea se va odihni stă scris
până ce legea se va scrie-n carte.

nu pentru toate câte le-am ratat
nici pentru cele însuşite toate
te-ai oprit tu şi-apoi ai traversat
podeţul de răspunsuri dărâmate.

chiar dacă mila nu deosebeşte
şi n-am venit aici să suferim
plângem deschis, c-aşa e omeneşte
şi-n plânsul nostru noi ne întâlnim.

Şi-acum e unu şi-acum doi şi creşte
Dezastrul până când întreg se-ntrupă.
Şi cerem ajutor, e omeneşte –
'Naintea adevărului şi după.

Pierise Orice-Ndreptătoare Rază
Şi Tot Învăţătorul Care Minte –
Nu-i Adevăr În Tot Ce Avansează –
Nu-i Adevăr În Moarte Şi Morminte.

Noaptea Mi-a Dat Poruncă Mai Târziu
Să Intru-n Coasta Ei Imediat
Şi Cum Adam Evei I-a Fost Să Fiu
Până Cei Doi Să Se Fi Separat.

remediile ei sub mâna mea
şi degetele ei în păr la mine –
gurile foamei se vor bucura –
inconştiente până-n adâncime.

nu pot aici o mână ridica
conturul frumuseţii să-l trasez,
dar frumuseţea se va bucura
de-orice contururi s-o eliberez.

şi vântul abraziv desprins din zid,
imponderabil şi cotidian –
ne taie pe când buzele-ţi divid
pe amândoi ne taie median.

pierise orice rază-ndreptătoare
şi orişice indiciu generos
era cartea iubirii-nşelătoare
ce o citeam – se termina frumos.

Nu-s Puncte De Vedere Acum (Sau
Tac) –
Şi Nu-i Acum Nici Altul (Tu sau
Eu) –
Ne Răsfirăm Ca Nuferii Pe Lac –
Ne Răsfirăm Şi Ne-Înecăm Mereu.

Tu îmi eşti limbă şi privire clară,
Îmi eşti venire şi îmi eşti plecare.
Lasă-ţi matrozul, O, D-ne, să moară
Să poată fi oceanu-acesta mare.

Şi-atunci când sunt extrem de-nfometat
Ea-mi ia această limbă de la mine
Mă ţine-aici unde stă foamea-n pat
Până pe lume lumea însăşi vine.

Legat aici pe veşnicie zac –
Nu ne putem mişca pân' la final
Ne înecăm ca nuferii pe lac
Din nicăieri spre punctul lui central.

Trecând prin coridorul clandestin
La graniţă-am ajuns şi am scăpat
Şi c-o fi fost noroc, c-a fost destin –
Acasă totu-n ordine-am lăsat.

Nu-s puncte de vedere-acum (sau
tac) –
Şi nu-i acum nici altul (tu sau eu) –
Ne răsfirăm ca nuferii pe lac –
Ne răsfirăm şi ne-înecăm mereu.

Şi deghizat în cel mai paşnic om
Am reuşit s-ajung la frontieră
Deşi dorinţa fiece atom
Al inimii mi-l pârjolea severă.

Duminică, 7 martie 2004

era
protejată
de raze
de lumină

Ikkyu

Ikkyu
nu este călugăr,
nici cine ştie ce poet,
iar în pat,
dă şi fuge.
I-ar trebui
o sută de ani de America
şi un duş îndelung
doar ca să nu-şi iasă din mână.

adevărata
ta
natură
asta
ai

Zburând deasupra Islandei

deasupra orașului Reykjavik, golful
unde W.H. Auden s-a dus
să descopere fondul
tuturor cântecelor noastre,
unde chiar eu am fost primit
de Primar și de Președinte
(965 de kilometri pe oră
9.144 de metri altitudine
963 de kilometri pe oră
numărul casei în care locuiam pe Belmont Avenue)
unde eu, un om de mâna a doua
oricum ai lua-o,
am fost onorat de cei mai nobili
și cei mai frumoși oameni ai Occidentului
servit cu homar
și băuturi tari
și nu mi-a păsat nici o clipă de ochi
dar ochii chelneriței
erau atât de alarmant de mov
încât am căzut într-o transă
și am mâncat crustaceul oprit

D-ZEU ÎŞI VREA CÂNTECUL

A sunat Vanessa
tocmai de la Toronto.
A spus că
pot conta pe ea
în caz c-ajung vreodată
la strâmtoare.
După ce am închis telefonul
am cântat
la fluierul de lemn cu şase găuri
pe care mi l-a dăruit
când ne-am despărţit.
Am descifrat digitaţia
şi am cântat mai bine
ca oricând.
Mi-au dat lacrimile
când am auzit muzica
şi când mi-am amintit
de frumuseţea ei extraordinară
pe care nimeni nu o putea evita
şi pentru că ea spusese
că s-a pierdut un cântec
iar eu fusesem angajat

priveşte
priveşte
pe
drumul
pustiu

Tot ce ştie

Tot ce ştie
e că s-a mai întâmplat –
în acest moment, în următorul moment, în ultimul moment.
Secvenţa se repetă pentru a doua oară,
poate pentru a treia.
Da, a treia.
Îşi aminteşte cum şi-a amintit.

Hydra,
august 1999

---

la ce mă
gândeam?

showbiz?

bani?

eliberare de sine?

mi-am uitat planul

Dac-aş lua o pastilă

Dac-aş lua o pastilă
M-aş simţi mult mai tare
Ţi-aş scrie-un poem
Ce-ar suna a scrisoare

Aş ucide-un nasol
I-aş tăia o ureche
Ţi-aş trimite-o-ntr-un plic
Cu-o urare străveche

Încerc să-i pun capăt
Bietei mele cariere
Cu o albă ţigară
Şi-o cortină de bere

Te-am rugat insistent
Să vii până' la mine
Ce amarnic te-nşeli
Mi-era singur mai bine

Încerc să-i pun capăt
Bietei mele cariere
Cu puţin adevăr
Aici când se cere

jocul femeilor
masacre
în aer

Hotel
Kemps Corner
Camera 215

13/2/03

A plecat

Îmi plăceau şi chipul tău, şi podoaba-ţi capilară
Şi tricourile tale şi ţinutele de seară
Cât despre lume, slujbă şi războiele
Să te iubesc mai mult, m-am lepădat de ele

Şi ai plecat şi-acuma eşti plecată
De parcă nici nu ai fi fost vreodată
Cea care inima mi-a frânt ca s-o repare
Cine-a plecat, cine pe cine minte oare

Ah îmi plăceau toanele tale şi
Cum mă ameninţau în orice zi
Mă stăpâneai cu trupul tău deşi, e drept,
Nu i-aş fi dat atâţi hormoni după aspect

Şi ai plecat şi-acuma eşti plecată
De parcă nici nu ai fi fost vreodată
Regină-albastră, tu, liliachie Floare
Cine-a plecat, cine pe cine minte oare

Îmi plăceau şi chipul tău, şi podoaba-ţi capilară
Şi tricourile tale, şi ţinutele de seară
Cât despre lume, slujbă şi războiele
Să te iubesc mai mult, m-am lepădat de ele

Şi ai plecat şi-acuma eşti plecată
De parcă nici nu ai fi fost vreodată
Cea care când muream mi-a fost reanimare
Cine-a plecat, cine pe cine minte oare

ah, de n-ar
fi plecat

sâmbătă 1:40 am 27 decembrie 2003

Eram doar eu

Eram doar eu
Când am jurat
Că ne va ţine

Eram doar eu
Sau eram şi
Cu tine

Ispite
Au fost multe
Nu puţine

Eram doar eu
Sau eram şi
Cu tine

Eram doar eu
Când mintea
A vrut să se dezbine

Eram doar eu
Sau eram şi
Cu tine

Ştiam ce-i de făcut
Când moartea vine
Ştiam bine

Eram doar eu
Sau eram şi
Cu tine

Ai de-aşteptat
Dacă aştepţi
Cu mine
Sfadă

Ai de-aşteptat
Ca în final
Viaţa şi moartea de acord
Să cadă

ezitând
oarecum
să mă
implic

13 ianuarie 2004

VINO ŞI VEZI

vino şi vezi
vor spune ei
tu nu m-ai cunoscut
vor spune ei
nu m-ai iubit
vor spune ei
n-ai însetat
dup-al meu gust

vor spune c-am minţit
în legătură cu-ntâlnirea noastră-n tinereţe
când mi-am ridicat poala veşmântului
şi mi-am lăsat forma să strălucească prin
faldurile
unei zile cumplite.

40 de ani am rătăcit
prin pustiul tău
o clipă din frumuseţea ta
şi 40 de ani de răsuflare tăiată
ca s-o răscumpere
40 de ani de căinţă
40 de ani de dezamăgire

somn care nu aduce odihnă
mângâiere care nu aduce pace
excitaţie fără temei
erecţie fără înălţime
superficialitatea excitaţiei
din cauză că nu erai tu

şi o mână pe gură
să mă facă să tac
o ingenioasă istovire
să mă decupleze
un nod în gât
o lovitură în creier

o dulce distragere
să omoare apetitul
o doză de zahăr
să omoare apetitul

şi apoi te-am uitat
timp de 40 de ani
când am construit case
pentru femei
trimise de tine
să-mi amintească

vezi cum te-am dezamăgit
ceea ce nu înseamnă
că nu s-a-ntâmplat niciodată

a început
şi s-a răsuflat
înc-o dată
prea obosit
să te iubesc

sau să te caut
în suferinţă

şi am uitat cumva să-ţi mulţumesc
pentru ce am simţit
cu o clipă în urmă
când m-ai atras
cu dumnezeu ştie ce
promisiuni făcute la beţie

Mulţumesc pentru dans

Mulţumesc pentru dans
Mi-a plăcut, m-a durut, a fost bun
Mulţumesc pentru dans – pentru toate
Un' doi trei un' doi trei un'

Tu porţi o roză-n păr după ureche
Şi dezgoliţi ţi-s umerii pereche
E-un costum
Dar eu sunt credincios
Dă volumul mai cu viaţă
Toarnă vinul în pahare
Şi rămâi la suprafaţă
Suprafaţa-i cea mai tare
Nu-i nevoie să mergem mai jos

Mulţumesc pentru dans
Ne-am căsătorit am aflat
Un' doi trei un' doi trei un'
Mulţumesc pentru dans
Iar pruncu-ţi din pântec, ne spun,
A fost fată aproape sau aproape băiat

Şi n-am ce mai face acu'
Decât să mă-ntreb eşti şi tu
La fel de sătulă ca mine
Să pleci
Uniţi într-un spirit
Şi la şolduri sudaţi
Uniţi în panică
Şi întrebându-ne miraţi
Dac-am ajuns la vreo-nţelegere
Organică

Mulţumesc pentru dans
Mi-a plăcut, m-a durut, a fost bun
Mulţumesc pentru dans – pentru toate
Un' doi trei un' doi trei un'

A fost bun, am fost primii din turmă
Şi rapid, am fost cei de pe urmă
La coadă la
Templul Plăcerii
Dar verdele-a fost aşa verde
Şi albastrul albastru în sine
Eu eram aşa eu
Şi tu, ah, atât de ca tine
Uşoară-a fost criza
Ca briza

Mulţumesc pentru dans
Mi-a plăcut, m-a durut, a fost bun
Mulţumesc pentru dans –
pentru toate
Un' doi trei un' doi trei un'

Stradă

Ţi-eram pe-atunci beţivul favorit
S'te fac să râzi metodic reuşeam
Apoi norocul ne-a cam părăsit
Şi-acest noroc era cam tot ce-aveam

În uniformă-atunci te-ai îmbrăcat
Să te-nrolezi – era Război Civil
Am vrut să lupt şi eu dar toţi mi-au dat
De înţeles că-s element ostil

Să bem pentru când termini cu armata
Şi ochii noştri or să se revadă
Voi sta aici la colţ până eşti gata
Aici la colţ unde a fost o stradă

Şi m-ai lăsat aici să spăl vesela
Şi cu copilu' mic în scăldătoare
Iar tu cu partizanii umbli lela
Cu camuflaj identic la culoare.

Asta ne face într-un fel egali
Dar eu aş vrea să merg în marş cu tine
O figurantă undeva-n fundal
Sub steagul apărat de carabine

Să bem pentru când termini cu armata
Şi ochii noştri or să se revadă
Voi sta aici la colţ până eşti gata
Aici la colţ unde a fost o stradă

Am plâns azi-dimineaţă în neştire
De dorul tău şi voi mai fi plângând
Dar n-am luat suferinţa în primire
Deci nu-ntreba te rog anume când

Eu ştiu că porţi prin nopţile de smoală
O raniţă în spate, o povară

Zic unii cum că raniţa e goală
Dar asta nu înseamnă că-i uşoară

Să bem pentru când termini cu armata
Şi ochii noştri or să se revadă
Voi sta aici la colţ până eşti gata
Aici la colţ unde a fost o stradă

Septembrie va fi de-acu' 'nainte
Mulţi ani la rând hăt până-n viitor
Şi fiecare inimă cuminte
Va merge-n ritmul strict al tobei lor

Şi văd Cultur-Fantoma cum apare
Purtând la mână număr tatuat
Şi salutând concluzii viitoare
Pe care noi cu toţii le-am ratat

Să bem pentru când termini cu armata
Şi ochii noştri or să se revadă
Voi sta aici la colţ până eşti gata
Aici la colţ unde a fost o stradă

Mă rog pentru curaj

Mă rog pentru curaj
La bătrâneţe
Să pot şi frigului şi bolii
Da bineţe

Mă rog pentru curaj
În noaptea mea
Să port povara
Să nu fie grea

Mă rog pentru curaj
Atunci când vine
Durerea şi se
Caţără pe mine

Mă rog pentru curaj
Ca la final
Să văd în moarte
Un prieten ideal

TEXTE

Alertă de calamitate

Alertă de calamitate

Arde parfum în ambient
Frumosul e omniprezent
Cad schije; cad soldaţi pe spate
Se-apropie. O simţi concretă
Îţi spune Nu. Apoi repetă
'Ţi tai buza-n lama fustei ei plisate
Alertă de calamitate

Scene cu ea venind neclar
Se nasc, trăiesc şi-apoi dispar
Vrei să le-ncetineşti, dar nu se poate
I-o noapte ca de obicei
Blocată-n goliciunea ei
Te-atingi provocator
Ce vanitate
Alertă de calamitate

Astfel de nopţi ştii cum încep
Cu inima-nnodată-n piept
Oricum te-ntorci durerea te străbate
Arde parfum în ambient
Frumosul e omniprezent
Cad schije; cad soldaţi pe spate
Alertă de calamitate.

Încalcă reguli şi-ţi arată
Nu vei fi crunt ca ea vreodată
N-o converteşti cu biblice citate
E mai înaltă ca un bloc
Încerci să nu te uiţi deloc
Dar tot ce vrei sunt locuri rezervate
Alertă de calamitate

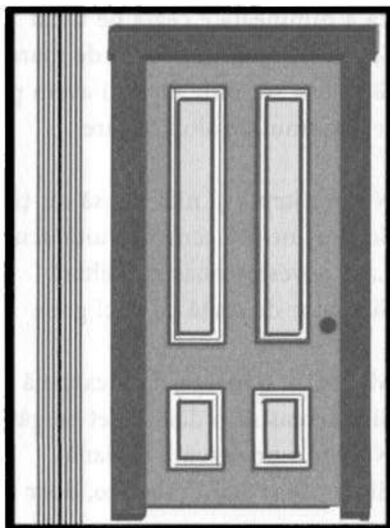
Seara în care mă
dau cu Bombay

Mirosind flaconul
gol de Royal Musk

după o fotografie
făcută de Bianca

Cea din urmă uşă

N-avem unde să mai mergem
Şi cuvintele-s deşarte
Glasul n-o să mi-l auzi
Decât foarte de departe
Sunt acum prea obosită
Să mă nasc iar din cenuşă
Ne spunem la revedere
Azi la cea din urmă uşă

Când sunt singură-n sfârşit
Ai să te întorci, fireşte,
S-a mai întâmplat deja
Amintire se numeşte

Trebuie să mă întorc
La-nceput neapărat
Atunci când eram femeie
Şi când tu erai bărbat
Dacă vii acum cu mine
N-o mai iau de la-nceput
Noi ne-am construit o casă
Dar tavanul i-a căzut

Când sunt singură-n sfârşit
Ai să te întorci, fireşte,
S-a mai întâmplat deja
Amintire se numeşte

Nici nu ştiu de un' să-ncep
Dacă plec şi tu rămâi
Da-nceputu-i partea doua
Despărţirea vine-ntâi.
Sunt acum prea obosită
Să mă nasc iar din cenuşă
Ne spunem la revedere
Azi la cea din urmă uşă

Golden Gate

Privesc spre San Francisco-napoi cu ochi mijiţi
Port rochia albastră chinezească
O galbenă tunică cu umeri vătuiţi
Sobranie fumez, să-mi amintească

La 4 dimineaţa e ceaţă pe uscat
Şi toţi ne amintim acum de mare
Şi câteva secunde nu mai avem păcat
Iertaţi unul de altul fiecare

Nu m-aştepta şi nici rău să nu-ţi pară
Scrisori ne-am scris dar uită-acum de ele
Lasă povestea noastră solitară
Sirenelor de ceaţă cu voci grele

Mai luăm o margarita mexicană
Şi la fereastră-o dăm încet pe gât
Nu vor o profesoară indiană
Ei vor doar San Francisco, doar atât

Conducem către casă grijuliu
Pe drumuri ce plutesc şi-s voalate
Golden Gate
Încă-i auriu
Încă-i grozav
Nimeni nu-i beat
Perfecte-s toate

Lumea semiperfectă

În serile când se-ntâmpla să vină
Îi turnam ceaiul, îi găteam o cină
Avea pe-atunci ani treizeci numărați
Făcuse bani, trăise cu bărbați

Dădeam și luam la schimb ce-i necesar
Culcați sub voalul alb anti-țânțar
Și nefăcând vreun calcul pe hârtie
Trăisem într-un an cât într-o mie

Lumini au ars
Luna s-a scurs în jos
Pe dealul lustruit
Târgul lăptos
Aeriană, vaporoasă, luminată
Dezvăluindu-ne pe amândoi deodată
În spațiul ce fundamental reflectă
Iubirea intensivă, interzisă,
Indirectă
Și unde lumea e semiperfectă

Privighetoarea

Lângă pădure m-am mutat
S-ascult cântarea ta
Şi ghiersu-ţi dulce minunat
Iubirea mă-mbăta

Privighetoare, bun rămas,
Demult eu te-am găsit
Azi nu mai ai dulceaţă-n glas
Pădurea te-a-nghiţit

Aud l-apus de soare
Chemarea ta ferice
Rămâi, privighetoare,
În tufa-ţi de ilice.

Privighetoare, bun rămas
Trăit-am la un loc
Deşi mai cânţi cu-acelaşi glas
Eu nu te-aud deloc.

Nimeni după tine

M-au luat la dans bărbat după bărbat
Şi am luptat într-un război cumplit
Şi unui munte inima mi-am dat
Dar de iubit vreodată n-am iubit
Când mă ignori am gânduri alarmante
Mi-e inima străpunsă de-un cuţit
Mi-a dăruit Tuxedo diamante
Dar de iubit vreodată n-am iubit

Drumul pe care merg nu se mai curmă
De când mă ştiu străbat locuri străine
Eşti primul meu iubit şi cel din urmă
Şi nu va mai fi nimeni după tine

Am tot schimbat pe drum multe oraşe
Los Angeles, Paris, mereu, mereu
Am fost codaşă şi am fost fruntaşă
Şi viaţa mea e toată un clişeu
Când tu m-atingi carnea mi se-nfioară
Şi te doresc deodată înmiit
Am fost de Kama Sutra profesoară
Dar de iubit vreodată n-am iubit

Drumul pe care merg nu se mai curmă
De când mă ştiu străbat locuri străine
Eşti primul meu iubit şi cel din urmă
Şi nu va mai fi nimeni după tine

Viaţa, credeam, ştiu cu ce se mănâncă
Dar ştiu acum cât trebuie s-achit
Prin lume am umblat şi umblu încă
Dar de iubit vreodată n-am iubit

N-am mai ajuns să te iubesc

E noapte şi parcarea e pustie
Şi-a dat sfârşitul semnul de neon
E întuneric ca într-o cutie
De-aici la St. Jovite, ca-ntr-un donjon.
Ar merita această noapte o amendă
Pentru viteză: i-un delict şi basta
Aveam să-ţi spun atâtea pe agendă
Dar s-a închis deja la ora asta.

N-am mai ajuns să mă iubesc cu tine
Aşa cum auzit-am că se poate
Când sunt deosebiri şi nu puţine
Dar inima e una peste toate

Vin amintiri însă de-abia emit
De parcă bateria-i descărcată
E ca şi cum de-abia m-ai părăsit
Deşi s-a întâmplat demult, odată.
Încep să pună scaune pe masă
Să ia de pe tejghea pahare, ceşti
N-am mai ajuns să-ţi spun cât de frumoasă
S-apuc să-ţi spun cât de frumoasă eşti

N-am mai ajuns să mă iubesc cu tine
Aşa cum auzit-am că se poate
Când sunt deosebiri, şi nu puţine
Dar inima e una peste toate

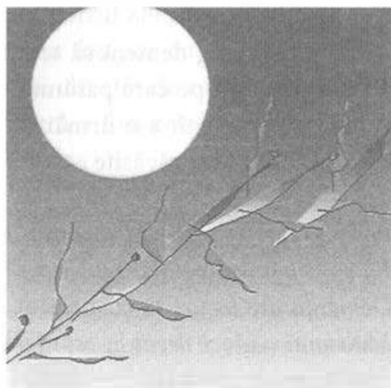
Cred c-am ratat cum oare nu se ştie
Marcajul EXIT de pe-acest tronson
E întuneric ca într-o cutie
De-aici la St. Jovite, ca-ntr-un donjon.

Ceaţa

Aşa cum ceaţa n-o să lase semne
Pe dealul verde şi întunecat
Nici trupul meu nu o să lase semne
Pe trupul tău acum şi niciodat'

Când vulturul şi vântul se-ntâlnesc
Ce mai rămâne oare de păstrat?
Şi trupurile noastre se-ntâlnesc
Se răsucesc şi-apoi adorm în pat.

Cum multe nopţi continuă să fie
Când stelele şi luna-s ca şi moarte
Şi *tu* şi *eu* continuă să fie
Când unul a plecat şi-i dus departe

Dement să te iubesc

A trebuit s-ajung dement să te iubesc
În iad să mă cobor a trebuit
În turn pedeapsa să mi-o ispăşesc
Să mai renunţ acu-s prea obosit.

A trebuit s-ajung dement să te iubesc
Tu n-ai fost cea pe care pasămite
Prin chinul-suvenir s-o urmăresc
Cu cozile şi bluza răvăşite

Pornesc spre-autostradă uneori
Eu sunt bătrân, oglinzile-s severe
Demenţa are locuri să cobori
Mult mai adânci decât la revedere

A trebuit s-ajung dement să te iubesc
Să las să cadă totul la pământ
Să fiu ca cei pe care îi detest
Să nu mai fiu nimic din cel ce sunt

Am obosit s-aleg mereu dorinţa
Am fost salvat de-a mea epuizare
Deschisă-i cuşca ce-a dictat credinţa
Dar nimeni nu încearcă să se care

Pornesc spre-autostradă uneori
Eu sunt bătrân, oglinzile-s severe
Demenţa are locuri să cobori
Mult mai adânci decât la revedere

Mulţumesc pentru dans

Mulţumesc pentru dans
Îmi pare rău că eşti epuizat
Dar seara a-nceput de-abia acum
Mulţumesc pentru dans
Încearcă să pari inspirat
Un' doi trei un' doi trei un'

Mi-am pus o roză-n păr după ureche
Şi dezgoliţi mi-s umerii pereche
Costumul ăsta-l port de-o
viaţă, dar
Dă volumul mai cu viaţă
Toarnă vinul în pahare
Şi rămâi la suprafaţă
Suprafaţa-i cea mai tare
Mai jos să mergem nu e necesar

Mulţumesc pentru dans
Ne-am căsătorit am aflat
Un' doi trei un' doi trei un'
Mulţumesc pentru dans
Iar pruncu-ţi din pântec, ne spun,
A fost fată aproape sau aproape băiat

Şi n-am ce mai face acu'
Decât să mă-ntreb dacă şi tu
Eşti la fel de sătul ca şi mine
La fel de decent
Uniţi în spirit suntem
Şi la şolduri sudaţi
În panică uniţi
Şi ne-ntrebăm miraţi
Dac-am ajuns la vreun fel
De acord permanent

A fost bine-am fost prima din turmă
Şi rapid, am fost cea de pe urmă
La coadă la Templul Plăcerii
Dar verdele-a fost aşa verde
Şi albastrul albastru în sine
Eu am fost aşa eu
Şi tu, ah, atât de ca tine
Uşoară-a fost criza
Ca briza

Mulţumesc pentru dans
Mi-a plăcut, m-a durut,
A fost bun
Mulţumesc pentru dans – pentru
toate
Un' doi trei un' doi trei un'

Idei mai vechi

Mă duc acasă

Îmi place să vorbesc cu Leonard
El e vânător, păstor şi bard
E-un puturos bastard, cazat într-un costum,
Cazat într-un costum

Altminteri tot ce-i zic eu spune
Chiar dacă nu îi prea convine
Fiindcă nu are libertate de la mine
Să refuze

În vorba lui e-nţelepciune
De sfânt, de om cu viziune
Deşi el ştie foarte bine
Că nu-i decât produsul unui tub
Mă duc acasă
Fără greutate
Mă duc acasă
Cândva mâine poate
Mă duc acasă
Unde e mai bine
Ca aici
Mă duc acasă
Liber de povară
Mă duc acasă
Prin cortin-afară

Mă duc acasă
Fără de costume
Ce-mi sunt mici

ne ducem
acasă

nu mai stăm
mult aici

Ar vrea să scrie-un cântec
Un imn pentru iertare şi căinţă
Un manual cum să trăieşti înfrânt
Un strigăt mai presus de suferinţă
Un sacrificiu al întoarcerii-n fiinţă
Nu ţi-am cerut aşa ceva, băiete

Vreau să-l asigur doar că n-are
Nici o povară în spinare
Nu-i trebuie vreo viziune
Şi are doar permisiune
Să facă prompt ce-i cer
Să SPUNĂ-adică ce l-am pus eu
Să repete

Mă duc acasă
Fără greutate
Mă duc acasă
Cândva mâine poate
Mă duc acasă
Unde e mai bine
Ca aici

Mă duc acasă
Liber de povară
Mă duc acasă
Prin cortin-afară
Mă duc acasă
Fără de costume
Ce-mi sunt mici

Îmi place să vorbesc cu Leonard
El e vânător, păstor şi bard
E-un puturos bastard
Cazat într-un costum

Amin

Spune-mi din nou
Când de la râu mă-ntorc
Şi nu-mi mai e sete-aşa tare
Spune-mi din nou
Suntem singuri te-ascult
Aşa concentrat că mă doare

Spune-mi din nou
Când mintea mi-este trează
Spune-mi din nou
Când pot să văd prin groază
Spune-mi din nou
Spune-mi din nou frază cu frază
Spune-mi atunci că vrei să vin
Amin

Spune-mi din nou
Când victimele cântă
Şi Remuşcări revin în pieptul meu
Spune-mi din nou
Că ştii ce mă frământă
Dar răzbunarea-i a lui dumnezeu

Spune-mi din nou
Când mintea mi-este trează
Spune-mi din nou
Când pot să văd prin groază
Spune-mi din nou
Spune-mi din nou frază cu frază
Spune-mi atunci că-ţi aparţin
Amin
Amin
Amin
Amin

ascult
concentrat

Spune-mi din nou
Când ziua-i ispăşită
Iar noaptea-i interzisă unanim
Încearcă iar
Când îngerii se-agită
Şi zgreapţănă la uşă să-i primim

Spune-mi din nou
Când mintea mi-este trează
Spune-mi din nou
Când pot să văd prin groază
Spune-mi din nou
Spune-mi din nou frază cu frază
Spune-mi atunci că vrei să te alin
Amin
Amin
Amin
Amin

Spune-mi din nou
Când măcelarul urii
În sângele de miel s-a fost spălat
Spune-mi din nou
Când tot restul culturii
Prin Ochiul Taberei va trece concentrat

Spune-mi din nou
Când mintea mi-este trează
Spune-mi din nou
Când pot să văd prin groază
Spune-mi din nou
Spune-mi din nou frază cu frază
Spune-mi atunci că-ţi aparţin
Amin
Amin
Amin
Amin

Arată-mi unde

Arată-mi unde
Vrei să meargă robul tău
Arată-mi unde
Am uitat şi nu ştiu, zău,
Arată-mi unde
Căci mi-e capul tot mai greu
Arată-mi unde
Vrei să meargă robul tău

Ajută-mi
Să-mping lespedea de tot
Ajută-mi
S-o mut singur eu nu pot
Arată-mi unde
Carne cuvântul s-au făcut
Arată-mi unde
Suferinţa a-nceput

N-a fost uşor
Dar ce-am putut am mântuit
Câte-un foton,
Puls, unde ce emit
Dar erau lanţuri
Şi rapid m-am cuminţit
Lanţuri erau
Deci ca un rob eu te-am iubit

Arată-mi unde
Vrei să meargă robul tău
Arată-mi unde
Am uitat şi nu ştiu, zău...

în
așteptarea
ordinelor

înconjurat
de
simboluri
ale
trecutului

25/12/03

Bezna

M-am molipsit de beznă
Am băut din cana ta
M-am molipsit de beznă
Am băut din cana ta
Am zis: E molipsitoare?
Tu ai zis doar: Taci şi bea

N-am nici un viitor
Mai am de trăit niţel
Al meu prezent nu-i excelent
Am doar treburi fel de fel
Speram să păstrez trecutul
Dar a dat bezna şi-n el

Era cazul să m-aştept
Era-n ochii tăi mereu
Erai jună era vară
Am vrut să plonjez şi eu
N-a fost greu să te câştig
Dar bezna mi-a fost trofeu

De fumat eu nu fumez
Dacă beau alcool mi-e rău
De iubit n-am prea iubit
Dar ăsta-i domeniul tău
Hei, să ştii că nu-mi lipseşte
De absolut nimic n-am chef, zic zău

Îmi plăceau mult curcubeul
Peisajele marine
Primul ceas al dimineţii
Ce-mi părea că proaspăt vine
Dar m-am molipsit de beznă
Şi-am luat-o mai rău ca tine

M-am molipsit de beznă
Am băut din cana ta
M-am molipsit de beznă
Am băut din cana ta
Am zis: E molipsitoare?
Tu ai zis doar: Taci şi bea

Oricum

E păcat şi nu se face
Cum te porţi cu mine-acum
Ştiu că nu mă ierţi şi pace
Însă iartă-mă oricum

E urât acest sfârşit
Ba ai pus chiar şi o placă:
Tu nicicând nu m-ai iubit
Hai iubeşte-mă chiar dacă

Iubito astă noapte te-am visat
O rochie purtai pe jumătate
Să mă urăşti e, ştiu, justificat
Urăşte mai puţin dacă se poate

Ştiu că nu merit iertare
Nu te mai întorci la mine
Da-ntrebarea moarte n-are
Vrei să te gândeşti mai bine?

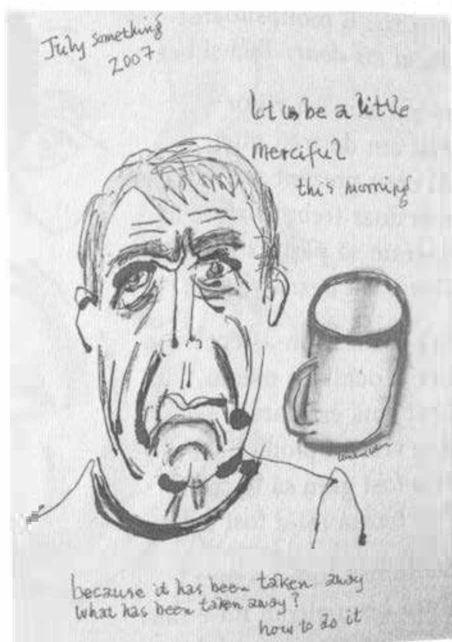
Sunt jegos şi dezbrăcat
Şi mai şi transpir acum
Şi fiecare-i vinovat
Oricum

Iubita mea îndură-te de mine
M-am spovedit la tine de păcate
Deşi să mă urăşti mi se cuvine
Urăşte mai puţin dacă se poate

E păcat şi nu se face
Ştiu că nu mă ierţi şi pace
E urât acest sfârşit
Tu nicicând nu m-ai iubit

Iubito astă noapte te-am visat
Să mă urăşti e, ştiu, justificat
Sunt jegos şi dezbrăcat
Şi fiecare-i vinovat
Oricum

Iubita mea îndură-te de mine

nuştiucât iulie
2007

hai să avem un pic
de milă
în această dimineaţă

pentru că ne-a fost luată
ce ne-a fost luată?
cum se face oare

Dement să te iubesc

A trebuit s-ajung dement să te iubesc
În iad să mă cobor a trebuit
În turn pedeapsa să mi-o ispăşesc
Demenţei să mă rog să-mi dea cu flit

A trebuit s-ajung dement să te iubesc
Tu n-ai fost cea pe care pasămite
Prin chinul-suvenir s-o urmăresc
Cu cozile şi bluza răvăşite

Pornesc spre-autostradă uneori
Eu sunt bătrân, oglinzile-s severe
Demenţa are locuri să cobori
Mult mai adânci decât la revedere

A trebuit s-ajung dement să te iubesc
Să las să cadă totul la pământ
Să fiu ca cei pe care îi detest
Să nu mai fiu nimic din cel ce sunt

Am obosit s-aleg mereu dorinţa
Am fost salvat de-a mea epuizare
Deschisă-i cuşca ce-a dictat credinţa
Dar nimeni nu încearcă să se care

Pornesc spre-autostradă uneori
Eu sunt bătrân, oglinzile-s severe
Demenţa are locuri să cobori
Mult mai adânci decât la revedere

A trebuit s-ajung dement să te iubesc
Tu n-ai fost cea pe care pasămite
Prin chinul-suvenir s-o urmăresc
Cu cozile şi bluza răvăşite

oglinda din camera mea

după o fotografie făcută de
marea artistă a stărilor Bianca
Nixdorf Hotel Kemps Corner 2003

Vino vindecare

O strânge tu din lume tot ce-i frânt
Şi tot ce strângi adu la mine-ndată
Adu mireasma unui
jurământ
Ce să-l rosteşti n-ai cutezat vreodată

Porţi cioburile toate în spinare
Laşi crucea-n urmă n-o porţi înainte
O vino vindecare, vindecare
Vino precum în trup aşa şi-n minte

Fie ca psalmul ăsta de iertare
Să se audă-n ceruri din văzduh
O vino vindecare, vindecare,
Precum în mădular aşa şi-n duh

Iată-nainte – a-ndurării poartă
Aflată într-un spaţiu arbitrar
Nu merităm nici unul astă soartă
Nu merităm cruzime şi nici har

Singurătate a dorinţei care
Ţii dragostea captivă ca-n morminte
O vino vindecare, vindecare
Vino precum în trup aşa şi-n minte

Vezi bezna cum cedează şi dispare
Ce-a sfâşiat lumina ani la rând
O vino vindecare, vindecare
Vino precum în inimă şi-n gând

Ţărână tu ascunzi în strat prăfos
Iubirea-monolit în stare gravă
Ce-o dă exemplu Inima de jos
Inimii Frânte care şade-n slavă

te rupi din sandale
dezlegi părul din şnur
dansul păru-ţi destramă
ţi-l destramă-mprejur

ţi-l destramă
spre dreapta
şi spre stânga –
întreg –
pe mijlóc
ţi-l destramă
şi puţini
înţeleg

hai să strângem crâmpeie
ce-i pierdut şi dus haihui –
minciuna din tot ce-i sfânt
lumina din
tot ce nu-i

Montreal

O simtă-se în ceruri clătinare
Şi-ntreg pământul să proclame-n lume:
O vino vindecare, vindecare
Vino pentru Altar şi pentru Nume

O ramură ce i-a fost dat să spere
Să poarte-un mugur fără a se frânge
O tu speranţă care în artere
Tânjeşti să mai purifici acest sânge

Fie ca psalmul ăsta de iertare
Să se audă-n ceruri din văzduh
O vino vindecare, vindecare,
Precum în mădular aşa şi-n duh

Fie ca psalmul ăsta de iertare
Să se audă-n ceruri din văzduh
O vino vindecare, vindecare,
Precum în mădular aşa şi-n duh

Banjo

Privirea mea atentă urmăreşte
Ceva ce-mi spune foarte multe – iată
Un banjo deteriorat pluteşte
Săltând pe marea neagră poluată

Cum a ajuns acolo nu se ştie
Poate l-a luat vreun val l-a luat vreun vânt
De pe vreun umăr unde-a fost să fie
Sau poate l-o fi scos din vreun mormânt

Ştiu draga mea că vine după mine
Oriunde merg, oriunde-ar fi să fiu
E datoria lui să mă termíne
Iar datoria mea este să ştiu

Privirea mea atentă urmăreşte
Ceva ce-mi spune foarte multe – iată
Un banjo deteriorat pluteşte
Săltând pe marea neagră poluată

va trebui
să mă cobor
din nou
la
mare
singuratica
mare
şi cerul

Cântec de leagăn

Şşş, dragostea mea, taci
Ziua ne părăseşte
Iar vântul prin copaci
Trecând în limbi vorbeşte

De ai inima zdrobită
Nu e lucru de mirare
De e noaptea nesfârşită
Iată-un cântec la culcare

Şoricelul a păpat
Brânza iar pisica – peşte
Acum s-au înamorat
Fiecare-n limbi vorbeşte

De ai inima zdrobită
Nu e lucru de mirare
De e noaptea nesfârşită
Iată-un cântec la culcare

Şşş, dragostea mea, taci
O nouă zi soseşte
Iar vântul prin copaci
cu ei în limbi vorbeşte

De ai inima zdrobită
Nu e lucru de mirare
De e noaptea nesfârşită
Iată-un cântec la culcare

Zone separate

Ne regăsim în zone separate
De-o linie ce n-am trasat-o noi
Priviţi de sus să fim unul se poate
Dar jos, unde trăim noi, suntem doi

De partea mea îi chem pe cei smeriţi
Iar tu Cuvântu-l chemi de partea ta
Eu strig izbânda celor obidiţi
Tu strigi că nimeni nu te-ar asculta

Tu spui şi eu spun că legi se impun
Dar sincer nu-mi prea place tonul tău
Vrei să fii staroste la cum fac dragoste
Dar eu vreau să mă laşi în pace, zău

Luna atrage soarele împinge
Şi uite-aşa oceanu-l traversează
Pe mări sfinţite-un oaspe vag trimite
Celor ce s-au pierdut pe drum o rază

Tu spui şi eu spun că legi se impun
Dar sincer nu-mi prea place tonul tău
Vrei să fii staroste la cum fac dragoste
Dar eu vreau să mă laşi în pace, zău

E foamete pe dealuri şi în văi
Şi tot aşa o ţine de ani grei
Eu spun că ajunge, că nu mai, că stăi,
Tu spui că ba da fiindcă vrei

Tu spui şi eu spun că legi se impun
Dar sincer nu-mi prea place tonul tău
Vrei să fii staroste la cum fac dragoste
Dar eu vreau să mă laşi în pace, zău

Vrei să trăieşti acolo unde doare
Eu vreau să plec din urbe de nebun

Haide iubito dă-mi o sărutare
Şi nu mai scrie-acolo tot ce spun

Tu spui şi eu spun că legi se impun
Dar sincer nu-mi prea place tonul tău
Vrei să fii staroste la cum fac dragoste
Dar eu vreau să mă laşi în pace, zău

Tu spui şi eu spun că legi se impun
Dar sincer nu-mi prea place tonul tău
Vrei să fii staroste la cum fac dragoste
Dar eu vreau să mă laşi în pace, zău

Probleme populare

Lent

Eu voi cânta din ce în ce mai lent
Nu mi-a plăcut viteza niciodată
Tu vrei s-ajungi unde te duci urgent
Eu vreau s-ajung doar după ce se gată

Nu fiindcă-s moş şi n-am antrenament
Nici pentru c-am trăit cum am trăit
De când mă ştiu îmi place să fiu lent
Mama zicea mereu că-s mocăit

Îmi leg încet şiretul la pantof
De alergat nu vreau s-alerg deloc
O să ajung când oi ajunge, of
Nu-mi trebuie-un pistol să facă poc

Nu fiindcă-s moş şi n-am antrenament
Nici pentru că în mine moartea plânge
De când mă ştiu îmi place să fiu lent
De când mă ştiu e lent la mine-n sânge

De când mă ştiu îmi place să fiu lent
Nu mi-a plăcut viteza niciodată
Tu vrei să fii-n mişcare permanent
Mie îmi place treaba de durată

Nu fiindcă-s moş şi n-am antrenament
Nici pentru că probabil am murit
De când mă ştiu îmi place să fiu lent
Mama zicea mereu că-s mocăit

Te mişti ca o bătaie de arípă
Te răsuceşti în unghiuri ascuţite
Dă-mi voie să-mi trag sufletul o clipă
Nu te grăbi nu-i noaptea pe sfârşite

Îmi place timpul graba s-o refuze
Pe când el zboară eu voi adăsta

Un weekend să petrec la tin' pe buze
O viață-ntreagă în privirea ta

De când mă știu îmi place să fiu lent
Nu mi-a plăcut viteza niciodată
Tu vrei să fii-n mișcare permanent
Mie îmi place treaba de durată

Nu fiindcă-s moș și n-am antrenament
Nici pentru c-am trăit cum am trăit
De când mă știu îmi place să fiu lent
Mama zicea mereu că-s mocăit

Eu voi cânta din ce în ce mai lent
Nu mi-a plăcut viteza niciodată
Tu vrei s-ajungi unde te duci urgent
Eu vreau s-ajung doar după ce se gată

Deci draga mea te rog nu mă reține
Ești așteptată în oraș urgent
Și dacă-ntreabă cineva de mine
Tu să le spui că-ncerc să fiu mai lent

5/1/03

am ajuns
în
sfârșit

Aproape ca un blues

Am văzut oameni cum de foame mor
Violuri am văzut, asasinate
Sate ardeau în foc mistuitor
Şi încerca să scape cine poate
Nu mă puteam uita în ochii lor
Doar îmi lăsam privirea-n jos confuz
Era acid era îngrozitor
Era... era aproape ca un blues

Să mor câte puţin sunt nevoit
Cu orice gând mortal ce mi-l ascult
Şi când am terminat tot de gândit
Va trebui să mor... să mor mai mult
Există-n jur tortură, crime-n masă
Şi cronici proaste ce mă fac ursuz
Război, copii ce-au dispărut de-acasă
Doamne, e... e-aproape ca un blues

Şi inima-n congelator mi-o-ndes
Să nu văd putregaiul pătrunzând
Îmi zice tatăl meu că sunt ales
Dar mama mea îmi zice că nici gând
Povestea lor despre ţigani, evrei
Îmi mai răsună încă în auz
M-a fascinat, era-n ea tot ce vrei
Era... era aproape ca un blues

Nu este D-zeu în Paradis
Şi nu este nici Iadul dedesubt
Este exact aşa precum a zis
Un profesór de tot ce-i de ştiut
Dar mi s-a oferit şi o ieşire
Ca păcătos nu pot să o refuz
Şi e aproape ca o mântuire
Este... este aproape ca un blues

Samson la New Orleans

Că ești mereu de partea mea ziceai
Ziceai că-mi ești prieten absolut
Orașul mă întreb chiar îl iubeai
Sau când ai zis așa te-ai prefăcut

Că viața lui secretă îți e dragă
Ziceai și-ascunsa-i autonomie
Că el decât America întreagă
Este mai bun – așa mi-ai spus tu mie

Ziceai așa ceva cum s-a-ntâmplat
Ziceai cum poate-așa ceva să fie
Dezonorata rămășiță a intrat
Pe podul cucerit de anarhie

Iar noi ce ne rugam pentru-ndurare
Din fundul gropii ca dintr-un sicriu
Eram mă-ntreb
    așa nevrednici oare
Încât să fim respinși de către Fiu?

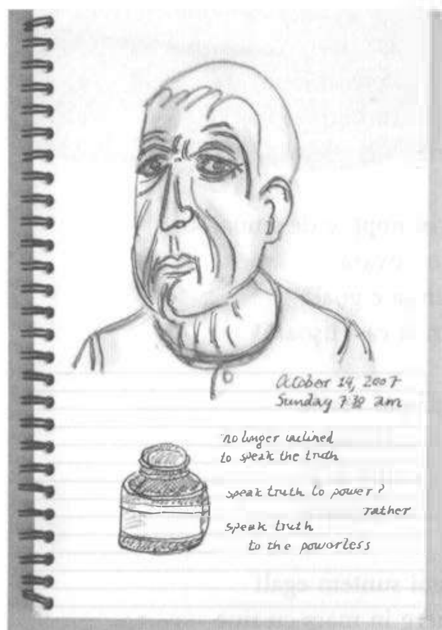
Aduceți fiecare criminal
Să vină toți cei din oraș la mine
Duceți-mă acum lângă portal
Și voi preface
    templul în ruine

E regele blajin monumental
Coroana-nsângerată-i vine bine
Duceți-mă acum lângă portal
Și voi preface templul în ruine

Ziceai așa ceva cum s-a-ntâmplat
Ziceai cum poate-așa ceva să fie
Din ceruri lanțul mi s-a dezlegat
Și-i liberă sălbatica stihie.

S-ar mai putea şi alt răspuns să fie
Ce adevăr la fel de mult conţine
Eu unu-s orb de moarte
    şi mânie
Şi ăsta nu e locul pentru tine

La Hollywood e undeva un pat
Şi o femeie undeva-n vitrine
Îţi dau de veste când s-a terminat
Şi voi preface
    templul în ruine

14 octombrie 2007
duminică 7:30 am

nu mai sunt dispus
să spun adevărul

să spun adevărul puterii?
        mai degrabă
le spun adevărul
        celor fără putere

Stradă

Ţi-eram pe-atunci beţivul favorit
S'te fac să râzi metodic reuşeam
Apoi norocul ne-a cam părăsit
Şi-acest noroc era cam tot ce-aveam

În uniformă-atunci te-ai îmbrăcat
Să te-nrolezi – era Război Civil
Ce bine arătai nu mi-a păsat
De partea cui eşti, cui îi eşti ostil

Şi nu mi-a fost deloc aşa uşor
Când te-ai pornit şi ai plecat de-acasă
Dar ţin povestea pentru viitor
Şi ţi-o voi spune într-o zi ploioasă

Eu ştiu că porţi prin nopţile de smoală
O raniţă în spate, o povară
Zic unii cum că raniţa e goală
Dar asta nu înseamnă că-i uşoară

Şi m-ai lăsat aici să spăl vesela
Şi cu copilu' mic în scăldătoare
Iar tu cu partizanii umbli lela
Cu camuflaj identic la culoare.

Mereu ai spus că noi suntem egali
Deci lasă-mă să merg în marş cu tine
O figurantă undeva-n fundal
Sub steagul apărat de carabine

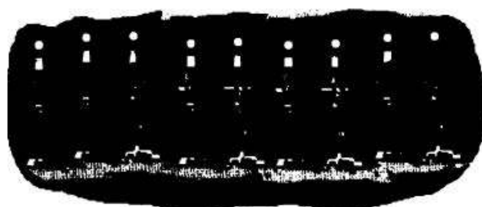
Nu mă mai ignora ca altă dată
Am fost amici prieteni de ţigare
Uită povestea aia răsuflată
Despre trădare despre răzbunare

Privesc Cultur-Fantoma cum apare
Purtând pe mână număr tatuat

Şi salutând concluzii viitoare
Pe care noi cu toţii le-am ratat

Am plâns azi-dimineaţă în neştire
De dorul tău şi voi mai fi plângând
Dar n-am luat suferinţa în primire
Deci nu-ntreba te rog anume când

Poate vor fi şi vin şi trandafiri

Te-am iubit vreodată

Te-am iubit vreodată
Mi-ai fost necesară
Ne-am certat vreodată
Aşa, într-o doară

Te-am lăsat vreodată
Aş fi fost în stare
Mai stai aplecată
Peste masa mare

Te-am iubit vreodată
Mi-ai fost necesară
Ne-am certat vreodată
Aşa, într-o doară

Te-am lăsat vreodată
Aş fi fost în stare
Mai stai aplecată
Peste masa mare

S-a sfârşit vreodată
E istorie
Ploaia tot se-arată
În noiembrie

Lămâii-s în floare
Migdalii sunt iască
Am fost eu cel care
Veşnic să iubească

S-a sfârşit vreodată
E istorie
Ploaia tot se-arată
În noiembrie

Lămâii-s în floare
Migdalii sunt iască

bucătăria
Montreal
iulie 2007

Primăvară Vară
Iarnă nefirească

Te-am iubit vreodată
Mai contează oare
Ne-am certat vreodată
Nu-i o întrebare

Te-am lăsat vreodată
Aş fi fost în stare
Mai stai aplecată
Peste masa mare

Te-am iubit vreodată
Mi-ai fost necesară
Ne-am certat vreodată
Aşa, într-o doară

Te-am lăsat vreodată
Aş fi fost în stare
Mai stai aplecată
Peste masa mare

Vai vai vai

Nu mi-a fost greu deloc să te iubesc
Şi te-am iubit de-ndată cum erai
Nu mi-a fost greu deloc să te iubesc
Şi te-am iubit de-ndată cum erai
Te-am strâns puţin la piept puţin de tot
Vai vai vai vai vai vai vai vai vai

Te-am însoţit la gară mai apoi
Şi nu te-am întrebat de ce plecai
Te-am însoţit la gară mai apoi
Şi nu te-am întrebat de ce plecai
Te-am strâns puţin la piept puţin de tot
Vai vai vai vai vai vai vai vai vai

Băieţii toţi cu mâna îţi fac semn
Ca să te uiţi dar tu nici gând să stai
Băieţii toţi cu mâna îţi fac semn
Ca să te uiţi dar tu nici gând să stai
Te-am strâns puţin la piept puţin de tot
Vai vai vai vai vai vai vai vai vai

Nu mi-a fost greu deloc să te iubesc
Şi te-am iubit de-ndată cum erai
Nu mi-a fost greu deloc să te iubesc
Şi te-am iubit de-ndată cum erai
Te-am strâns puţin la piept puţin de tot
Vai vai vai vai vai vai vai vai vai

Nu contează

Războiul s-a sfârşit şi-a fost pierdut
Tratatul în final a fost semnat
Eu unul n-am fost prins am dispărut
Am traversat cordonul şi-am scăpat

Nu, n-am fost prins eu unul în război
Dar să mă prindă mulţi au încercat
Trăiesc ca toată lumea printre voi
Sunt însă foarte bine deghizat.

A trebuit să plec, să merg 'nainte
Şi să îmi las în urmă viaţa toată
Şi am săpat vreo câteva morminte
Dar n-o să le găsiţi voi niciodată.

Astăzi povestea în întreaga lume
Cu fapte şi minciună se narează
Odată am avut şi eu un nume
Dar asta nu contează, nu contează.

Nu contează
Nu contează
Se pierde un război
Tratatul se semnează

Există adevăr care trăieşte
Şi adevăruri care decedează
Dar nu ştiu cine le deosebeşte
Aşa că nu contează, nu contează

Victoria pe care-aţi dobândit-o
A fost completă şi – ca să dureze –
Au fost unii din voi ce s-au gândit, o,
Că-i o idee bună să păstreze

Un inventar complet, organizat
Al vieţii noastre mici şi mărginite

o noapte cumplită
bântuită de
dragele fantome
ale iubitelor
mele favorite
toate dar absolut toate
îndemânatice
şi
insistente
la culme

23 ianuarie 2003

o noapte groaznică
bântuită de dragele fantome
ale iubitelor mele favorite
toate dar absolut toate
îndemânatice şi insistente la culme
în intenţia lor de a mă convinge

Cu hainele pe care le-am purtat
Cu linguri, furculiţe şi cuţite

Cu jocurile noastre de noroc
Jucate în campanii de soldaţi
Cu cântecele ce le-aveam în stoc
Cu pietrele tăiate de-ai mei fraţi

Cu legea noastră ce aduce pace
În orişice cămin pentru că ştie
Că a conduce e ce soţul face
Şi-a comanda ce face o soţie

Şi multe alte asemănătoare
Expresii inventate să admire
Dulcea Indiferenţă, cea pe care
Unii o vor numi pe scurt Iubire

Şi-apoi Indiferenţa Cea De Sus –
Numită Soartă de către mulţime
Însă la noi ea are Nume-n plus
Mai intime şi toate sinonime

Nume adânci ca puţurile-n mine
Nume ce Adevărul îl îngână
Aceste Nume-s sânge pentru mine
Iar pentru voi nu sunt decât ţărână

Nu-i necesar ca ce spun eu, fireşte,
Să supravieţuiască-n mintea trează
Există adevăr care trăieşte
Şi adevăruri care decedează

Nu contează
Nu contează
Duc viaţa care
Mă urmează

Există adevăr care trăieşte
Şi adevăruri care decedează

Dar nu ştiu cine le deosebeşte
Aşa că nu contează, nu contează

Iar să ucid nu am putut la fel
Cum voi ucideţi în acest măcel
Nici să urăsc ca voi nu am putut
Am încercat însă m-am dat bătut

Mi-ai fost ca cel din urmă trădător
Mă rog, sau cel puţin ai încercat
Te dai acum şi tu de partea lor
A celor ce dispreţ ţi-au provocat

Asta a fost inima ta curată
Un roi de muşte negre ce se-adună
Asta a fost chiar gura ta odată
Acest castron ce plin e de minciună

Le eşti azi slugă credincioasă – hei!
Şi asta nu-i deloc surprinzător
Se poate spune că eşti neam cu ei
Că ai ajuns şi tu de teapa lor

Nu contează
Nu contează
Cu fapte şi minciuni
Povestea se narează
Sunteţi lumii stăpâni
Deci nu contează

Nu contează
Nu contează
Duc viaţa care
Mă urmează

Trăiesc această viaţă-n lung şi-n lat
Trăiesc această viaţă-n mod plenar
Prin timpul adunat strat după strat
În straturi ce nu poţi să le separi

Femeia mea-i aici precum a fost
Copiii mei aici sunt, înapoi
Mormintele le sunt la adăpost
De furia fantomelor ca voi

Eu unde rădăcini
Forează
Duc viaţa care
Mă urmează

Născut în lanţuri

În lanţuri m-am născut încătuşat
Dar fost-am scos afară din Egipt
De o povară fost-am priponit
Însă povara asta mi s-a luat
O Doamne nu mai pot, nu mai suport
Păstra acest secret, această taină
E binecuvântat Numele-n veci
În veci Numele fie lăudat

Scăpând cu fuga m-am refugiat
Pe ţărmul Marii Mări a Suferinţei
M-au hăituit din urmă călăreţii
Unui regim necruţător, închis
Dar apele s-au despărţit în faţă
Şi sufletu-mi cu pasul a trecut
Ieşind şi din robia egipteană
Ieşind şi de la Faraon din vis

Cuvânt ce mai presus eşti de Cuvinte
Măsură mai presus de-orice Măsuri
E binecuvântat Numele-n veci
În veci să fie binecuvântat
Numele ce pe inimă mi-e scris
Cu Litere de foc arzând mereu
Asta e tot ce ştiu, nu ştiu mai mult
Restul nu-l pot citi, nu l-am aflat

Trândav am fost la suflet auzind
Că s-ar putea ca de folos să-ţi fiu
Deşi îndeaproape te-am urmat
Viaţa mi-a fost aceeaşi pe pământ
Însă odată mi-ai dezvăluit
Anume locul unde-ai fost străpuns
În fiece atom din trupul tău
Frânt este Numele acela, frânt

Pe cale eram singur-singurel
Mă deruta complet Iubirea ta

Şi toţi învăţătorii îmi spuneau

Că-s singur vinovat de nu-nţeleg
Dar în Strânsoarea neînduplecată
Ce-a izvorât din Nălucirea Cărnii
Un dulce nor ce neştiinţă poartă
Mi-a revelat Numele Tău întreg

Cuvânt ce mai presus eşti de Cuvinte
Măsură mai presus de-orice Măsuri
E binecuvântat Numele-n veci
În veci să fie binecuvântat
Numele ce pe inimă mi-e scris
Cu Litere de foc arzând mereu
Asta e tot ce ştiu, nu ştiu mai mult
Restul nu-l pot citi, nu l-am aflat

Am auzit că sufletu-şi ia zborul
În camerele propriului alean
Şi că licoarea-amară se-ndulceşte
În cupa rotunjită de ciocan
Dar ale nopţii Scări ce se-ntindeau
Între pământ şi cer căzute-s toate
Acum doar întunericul rămâne
Spre-a ridica la cer acel Alean

Mă faci să cânt

Mă faci să cânt
Deşi aud veşti de rahat
Mă faci să cânt
Singurul cântec ce mi-e dat
Mă faci să cânt
De când e râul mort în prund
Să mă gândesc
Unde cu tine să m-ascund
Mă faci să cânt
Deşi lumea-i pe moarte
Să mă gândesc
C-aş merge mai departe
Mă faci să cânt
Deşi văd piaza rea
Mă faci să cânt
Un imn: A-le-lu-ià
Mă faci să cânt
Ca un ocnaş în puşcărie
Mă faci să cânt
De parc-aştept o amnistie
Să îmi doresc
Iubire de durată
Şi să gândesc
Ca cei de altădată

Mai beznă vrei

Mai beznă vrei

Tu împarţi cărţile oare
Atunci eu nu-s jucător
Tu dai lumii vindecare
Eu sunt frânt, şchiop de-un picior
Dacă slava e a ta
Cu ruşinea sunt dator
Mai beznă vrei
Ucidem flacăra – e-uşor

Glorificat sanctificat
Fii acum şi-n viitor
Dezonorat crucificat
În omul muritor
Un milion de lumânări
Ard dar nu-s de ajutor
Mai beznă vrei
Ucidem flacăra – e-uşor

Hineni Hineni
Sunt gata, Domnul meu

E-o iubită în poveste
Textul e neschimbător
Un cântec trist de leagăn este
Un paradox răspunzător
Da-i scris totul în Scriptură
Nu-i un moft de scriitor
Mai beznă vrei
Ucidem flacăra – e-uşor

Prizonierii-s puşi la zid
Ţintă gardienilor
M-am luptat cu ceva demoni
Dar erau de rang minor
Nu ştiam că mi-e permis
Să vatăm şi să omor
Mai beznă vrei

Hineni Hineni
Sunt gata, Domnul meu

Glorificat sanctificat
Fii acum şi-n viitor
Dezonorat crucificat
În omul muritor
Un milion de lumânări
Ard pentr-un ne-mplinit amor
Mai bezná vrei
Ucidem flacăra – e-uşor

Tu împarţi cărţile oare
Atunci eu nu-s jucător
Tu dai lumii vindecare
Eu sunt frânt, şchiop de-un picior
Dacă slava e a ta
Cu ruşinea sunt dator
Mai bezná vrei
Ucidem flacăra – e-uşor

Hineni Hineni
Sunt gata, Domnul meu

everything will
come back
in the wrong light
completely
misunderstood
and I will be seen
as the man
I devoted much of
my life
to not being

2/4/03

totul se va
întoarce
într-o lumină falsă
şi va fi înţeles
complet pe dos
şi voi fi perceput
ca omul care
şi-a dedicat o bună parte
din viaţă
stării de a nu fi

4/2/03

Tratat

Cum schimbi apa în vin te văd mereu
Şi vinu-n apă cum îl schimbi de tot
La masa ta stau nopţile şi eu
Să mă îmbăt cu tine-ncerc – nu pot.

Aş vrea să-nchei cu tine un tratat
Acest deal sterp nu-mi pasă cine-l ia
Sunt furios şi obosit neîncetat
Aş vrea să-nchei tratatul
Aş vrea să-nchei tratatul
Între iubirea ta şi-a mea neapărat

Dansează lumea-n stradă – Jubileu
Scăpăm de jugul dragostei cel greu
Regret că te-am redus la un clişeu
Doar unul e real – şi ăla-s eu.

N-am spus o vorbă de când ai plecat
Ce nu ar spune-o orice mincinos
E postul incredibil de bruiat
Sprijin mi-ai fost – solid şi sănătos
Antenă tu mi-ai fost

Ogoare strigă tare – Jubileu
Scăpăm de jugul dragostei cel greu
Regret că te-am redus la un clişeu
Doar unul e real – şi ăla-s eu.

Aud că şarpele-i acum şocat
Să fie el de solzi s-a lepădat
Dar când te naşti din nou exfoliat
Otrava-ţi intră-n fiecare strat

Aş vrea să-nchei cu tine un tratat
Acest deal sterp nu-mi pasă cine-l ia
Sunt furios şi obosit neîncetat
Aş vrea să-nchei tratatul

Aş vrea să-nchei tratatul
Între iubirea ta şi-a mea neapărat

Aş vrea să-nchei cu tine un tratat
Apă şi vin – acum s-au terminat
Din inimi frânte-n bipolari ne-am transformat
Aş vrea să-nchei tratatul
Aş vrea să-nchei tratatul
Între iubirea ta şi-a mea neapărat

Ți-o spun pe-a dreaptă

Știam că nu se face-așa ceva
N-aveam nici cea mai mică îndoială
Muream să mă întorc la casa mea
Tu debutai în viața socială

Am zis atunci mai bine-mi văd de drum
Dar tu ai zis nimic nu ne zorește
Și mi-ai zâmbit deodată ca și cum
Aș fi fost tânăr. M-am topit, firește

Secretele-ți mi s-au dezvăluit
Parfumul tău nebun mă invada
Pierdutul meu striga găsit, găsit
Să nu-ul meu se transforma-n să da

Dar hai acum pe-a dreaptă să ți-o spun
Când de la tine am plecat agale
Am vrut la diavol să devin imun
Dar și pe înger l-am împins din cale

Să-mi dea o cupă inimii, propun
Pentru redarea libertății tale
Dorind la diavol să devin imun
Eu și pe înger l-am împins din cale

Acum zilele-mi duc în acest templu
Unde programu-i bine stabilit
Căci sunt bătrân și viața mi-o contemplu
Dar punctul de vedere-i diferit

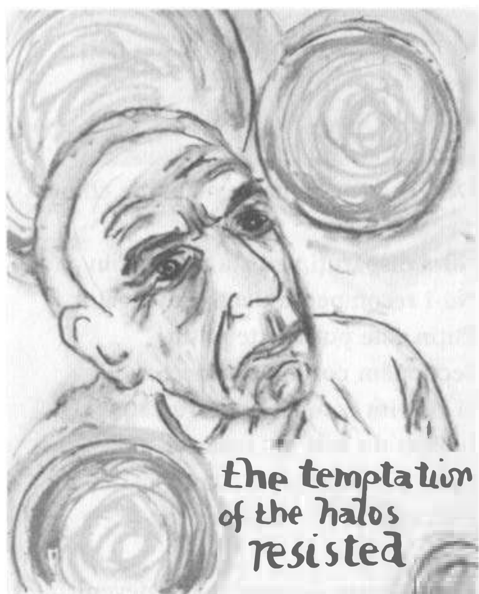
Am înfruntat ispita ca oricine
Dar să o-nving nu mă interesează
Pentru un om ca mine nu e bine
Ispita să o văd cum capotează

Secretele-ți mi s-au dezvăluit
Parfumul tău nebun mă invada

Pierdutul meu striga găsit, găsit
Să nu-ul meu se transforma-n să da

Dar hai acum pe-a dreaptă să ţi-o spun
Când de la tine am plecat agale
Am vrut la diavol să devin imun
Dar şi pe înger l-am împins din cale

Să-mi dea o cupă inimii, propun
Pentru redarea libertăţii tale
Dorind la diavol să devin imun
Eu şi pe înger l-am împins din cale

———
ispita
halourilor
a rezistat

Mă ridic de la masă

Mă ridic de la masa de joc
Gata – de-acum nu mai sunt jucător
Eu personal nu îi cunosc deloc
Pe cei pozaţi la tine în decor
Şi dacă eu vreodată te-am iubit
Găsesc că e complet revoltător
Dacă cumva vreodată te-am iubit
Dacă ţi-am fost de nume ştiutor

Fii liniştită n-am să te reclam
Nu-ţi trebuie-avocat, judecător
Să te predai nu trebuie că n-am
Să te ochesc cu arma prin vizor
De o iubită nu mai am nevoie
Fiara din mine nu mai are spor
De o iubită nu mai am nevoie
Deci suflă-n flama ce mai arde chior

Nu-s dispăruţi pe lista mea, amin
Nu-i recompensă pentru-nvingător
Puţin câte puţin câte puţin
Secţionăm cordonul conector
Şi risipim comoara pentru care
Iubirea nu mai are creditor
Ştiu că o simţi şi tu cum reapare –
Dulceaţa ce dă viaţă tuturor

Pentru c-am devenit ce-am devenit
Nu-mi trebuie-un motiv convingător
Am nişte scuze, mi le-am pregătit
Da-s obosite, vai de capul lor
Nu am nevoie să fiu absolvit
Pe cin' să mai privesc acuzator
Mă ridic de la masa de joc
Gata – de-acum nu mai sunt jucător

De n-aş avea iubirea ta

De nu ar mai da soarele lumină
De-ar fi o noapte veşnică să vină
De n-ai putea simţi
Nimic din tot ce-ţi place
Aşa mi s-ar părea
C-ar fi şi lumea mea
De n-aş avea iubirea ta
Să o îmbrace

De ar cădea din cer stelele toate
Şi vântu-amar şi rece care-ar bate
Întreaga lume brusc
O ar îngurgita
Aşa mi s-ar părea
C-ar fi şi viaţa mea
De n-aş vedea când ridic vălul
Faţa ta

De n-ar mai fi în pomi frunză şi floare
De n-ar mai fi nici strop de apă-n mare
De ar rămâne toate
În zori de zi opace
Aşa mi s-ar părea
C-ar fi şi viaţa mea
De n-aş avea iubirea ta
Să o îmbrace

De nu ar mai da soarele lumină
De-ar fi o noapte veşnică să vină
De nu ai mai simţi
Nimic din tot ce-ţi place
De n-ar mai fi decât nisip în mare
De-ar fi cioplită-n piatră orice floare
Iar cel rănit de tine
Bine nu s-ar mai face
Aşa mi s-ar părea
C-ar fi şi viaţa mea
De n-aş avea iubirea ta
Să o îmbrace

N-am mult bagaj

N-am mult bagaj
Au revoir iubita mea
Demult, miraj
Azi prăbuşită stea

E cam târziu
Mă-nchid pe dinafară
La bar, unde cântam
Ca focu' la chitară

Sunt doar un individ
Care în fine
A renunţat
La mine şi la tine
Dar nu sunt singur
Mai cunosc vreo doi
Ce n-au bagaj
Cum nu aveam nici noi.

aici
e al
sfârşitului
sfârşit!

Deci noapte bună
Prăbuşită stea
Ca totdeauna
Ai dreptatea ta

Cu bluesul ai
De-asemenea dreptate
Ca mod de trai
Mai dur e decât toate

Sunt un ratat
Un visător, vezi bine,
N-am mai visat
Cu mine şi cu tine
Dar nu sunt singur
Mai cunosc vreo doi
Ce n-au bagaj
Cum nu aveam nici noi.

N-am mult bagaj
Au revoir iubita mea
Demult, miraj
Azi prăbuşită stea

E cam târziu
Mă-nchid pe dinafară
La bar, unde cântam
Ca focu' la chitară

Sunt doar un individ
Care în fine
A renunţat
La mine şi la tine
Dar nu sunt singur
Mai cunosc vreo doi
Ce n-au bagaj
Cum nu aveam nici noi.

Dar dacă drumul mă va duce
Iar la tine
Va trebui să uit
Ce am ştiut prea bine
Pe când eram prieten
Cu vreo doi
Ce nu aveau bagaj
Cum nu aveam nici noi
N-am mult bagaj

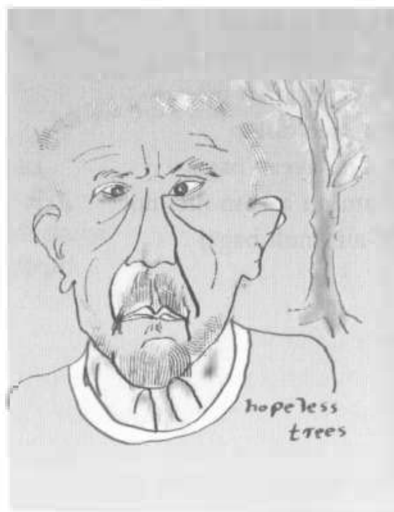
Părea mai bună calea lui

Părea mai bună calea lui să fie
Întâia oară când l-am auzit
Dar ora e acum mult prea târzie
Să-ntorc obrazul când am fost lovit

Părea că este însuşi adevărul
Părea, părea mai bună calea lui
Părea că este însuşi adevărul
Dar nu e adevărul – astăzi nu-i

Mă-ntreb ce o fi vrut să dea de ştire
Mă-ntreb ce-o vrea să spună mai departe
La început vorbea despre iubire
Dar după aia a vorbit de moarte

Mai bine-ar fi de limba mi-aş înfrânge
Mai bine-ar fi să mă aşez la loc
Şi să ridic paharul plin de sânge
Să-ncerc drept mulţumită să mă rog

copaci
fără speranţă

Mână!

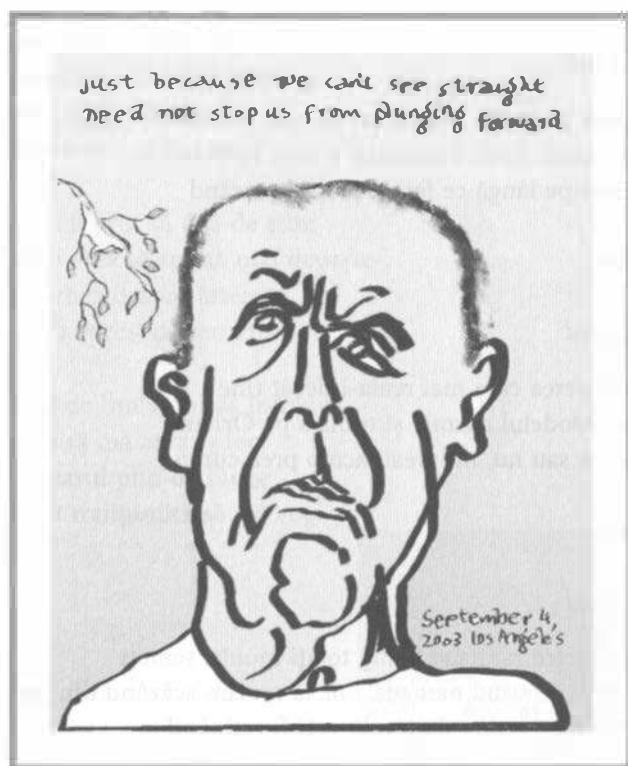
Mână printre vechi ruine de Altar, Malluri prospere
Mână printre vechi istorii din Facere şi Cădere
Mână pe lângă Palate din sol putred apărând
An cu an
Lună cu lună
Zi cu zi
Şi gând cu gând

Mână-ţi inima pe lângă Adevăruri de mai ieri
Gen Înţelepciunea Căii, Bunătatea-n care speri
Mână-ţi inima pe lângă ce femei plăteai pe rând
An cu an
Lună cu lună
Zi cu zi
Şi gând cu gând

Mână prin durerea care mai reală-i decât tine
Care-a spart Modelul cosmic şi orbit-a pe Oricine
Fie Dumnezeu sau nu, nu vreau acolo prea curând
An cu an
Lună cu lună
Zi cu zi
Şi gând cu gând

Încă şoptesc pietre rănite şi plâng tociţi munţii semeţi
Cum a murit el sfinţind oameni, noi să murim scăzând din preţ
Şi să spunem Mea Culpa de-o mai veţi fi reţinând
An cu an
Lună cu lună
Zi cu zi
Şi gând cu gând

Mână, inimă sărmană, deşi să ţi-o cer n-am drept,
Spre cel ce nu a fost vrednic vreodată de-a fi adept
Şi ştie c-a fost la ocnă şi va fi-mpuşcat curând
An cu an
Lună cu lună
Zi cu zi
Şi gând cu gând

faptul că nu putem vedea limpede
n-ar trebui să ne împiedice să ne aruncăm cu capul înainte
4 septembrie
2003, Los Angeles

LEONARD ȘI PETER

Peter Dale Scott (n. 1929), poet, fost profesor la University of California, Berkeley. Este fiul poetului canadian F.R. Scott, cu care Cohen a studiat la McGill University. Scott i-a trimis lui Cohen un exemplar cu autograf al celui mai recent volum de poezii al său, *Walking on Darkness* (*Mergând pe întuneric*). Redăm mai jos, prin bunăvoința lui Scott, schimbul de e-mailuri care a urmat. SMS-ul final ne-a fost pus la dispoziție de către Rebecca de Mornay.

Leonard (din albumul *You Want It Darker [Mai beznă vrei]*, 21 septembrie 2016):

Mai beznă vrei / Ucidem flacăra – e-ușor...

Peter (dedicație pe volumul *Walking on Darkness*, 1 octombrie 2016):

De vrei cumva-ntuneric și penumbră
Aceasta nu-i o carte pentru tine
Nu mi-a plăcut nicicând lumina sumbră
Și Dumnezeu, cred, zice c-așa-i bine

Leonard (3 octombrie 2016):

dar cine-a zis penumbra c-o vreau „eu"?
cine a zis că „eu" și „tu"-s totuna?
în portul tău ai fost salvat de dumnezeu
ucisa-n larg cu milioanele furtuna

tu și cu dumnezeu sunteți amici
și știi acum ce vrea el de la viață
zdrobit și-nsângerat e Iov aici
ce s-a-ntâlnit cu el față în față

există-n cer o voce tunătoare
ușor neauzită pe pământ
cei ce-o aud o pot urî dar pare
că îi urmează fiece cuvânt

de niciodată nu ai fost chemat
ca peste morți să te așezi pe vine

fii fericit că neauzul ţi-a fost dat
în loc de plăgi mai rele pentru tine

el e cel ce va fi adus penumbra
cel ce luminii-i va rosti să fie
aşa cum este scris la el în tora
ce nu-i fu dat lui leonard s-o scrie

Peter (4 octombrie 2016):

Dar cine-a zis c-aş fi amic cu El
Noi nu ne-am întâlnit faţă în faţă
N-am apucat să Îl zăresc de fel
Şi sper să nici n-apuc cât sunt în viaţă

Noi ce în porturi am crescut pe lume
În timp ce alţii ars-au în război
Am ales liberi care voce-anume
Să facă ceea ce azi suntem noi.

Leonard (4 octombrie 2016)

M-am distrat de minune.
Rămâneţi cu bine, dragii mei prieteni.
Cu multă dragoste,
Eliezer

Leonard (6 noiembrie 2016, 3 p.m., ca răspuns la o fotografie cu Peter şi Sophia De Mornay-O'Neal):

Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema[1].

1. Evanghelia după Matei, 5:9 (n. tr.).

SELECȚII DIN CARNETE

acele vremuri sunt demult

totul a fost cu multă vreme-n urmă
când eu aveam o slujbă cumsecade
şi Annie îmi spunea iubitul meu

Nu vreau să întâmpin
lumina dimineţii
cu o noapte ca asta
    în inima sufletul meu
fie-vă milă de acele umbre
care se-ndrăgostesc de alte umbre

Într-o îmbrăţişare ca de cleşte
Te vei trezi că te aruncă viaţa
La pieptul unui om ce se fereşte
Ca nu cumva să i se vadă faţa

Nu vei şti cine eşti prea lămurit
Nici cine-i el nu vei fi lămurită
Nimeni de-acolo nu a mai trăit
o dragoste aşa dezlănţuită

El nu-ţi va sta acolo-n faţă clar
Nu îţi va sta nici în interior
Iar inima nu va avea hotar
nici pielea ziduri spre exterior

Nu-ţi stă acolo-n faţă clar
nu-ţi stă nici în interior
Nu are inima hotar
nici pielea zid exterior

Când suntem despărţiţi
şi-i lună plină

Dorinţa mea pictează
pe luna plină
ace de ceasornic

Dacă citeşti acest mesaj la lumânare
aşa cum l-am scris eu
dacă eşti singură într-o cameră
aşa cum sunt eu
vei şti că te iubesc
draga şi-ndepărtata mea soţie

Dinozauri amorfi

Fără să ştie cât de aspru-i judecăm
pasc dinozaurii stele
pe câmpiile nopţii
nu mai am energie să-mi fie milă

Te-am neglijat mult timp
însă pe mine şi mai mult m-am neglijat

Această noapte nu se va sfârşi
Va veni dimineaţa s-o spele
cu soare şi tumult

Nu mai am energie să-mi fie milă
Stelele sunt prea slabe pentru noaptea asta

Nu mai am energie să-mi fie milă
de dinozaurii
care pasc stele
pe câmpiile nopţii

Îmi iubeam prietenii
stăteam de vorbă cu ei
ore în şir

şi am început
prin a-mi dori să fiu frumos
şi am ajuns
să urăsc
frumuseţea la alţii

Ce-i drept
un monstru
nu-i totdeauna frumos

şi iată un glas
pe care-l ascult
de foarte mult timp
zice: O D-zeul meu, te iubesc
spune: Copile, te iubesc şi eu pe tine

Miercuri, 17 mai 00

Îţi mulţumesc că m-ai stimulat
cu ura ta pentru sex şi bărbaţi
şi cu săruturile tale de femeie beată
care-mi dădeau senzaţia că cineva
încearcă să-mi mănânce vocea crudă
ca pe o stridie vie

basmele tibetane
cu cel ce se-ntoarce
într-un sac nou-nouţ
să-şi termine prânzul

tot timpul te-am dorit pân' la final
pân' la finalul amarnic
respiraţia ta ca o morgă
carnea ta destrămată

umorile tale secate
scotoceam încă prin
conversaţia ta plicticoasă
în căutare de semne, aluzii
că te gândiseşi vreodată la mine

cu dor
şi nu le găseam

îţi mulţumesc Heather
îţi mulţumesc că m-ai stimulat

şi după o vreme am renunţat
să încerc să te mai satisfac
voiam doar să ţi-o trag
indiferent de împrejurări

respectul de sine, tandreţea
măştile toate au fost sfâşiate
a mai rămas doar o foame cu braţ
îţi mulţumesc că m-ai stimulat
doar cât să intru în tine
doar cât să ştiu
pentru o fracţiune de măsură
că suntem
împreună în lume
îţi mulţumesc, Preaiubito
pentru că m-ai calmat
şi pentru că m-ai excitat

îi mulţumesc nenumitului unu
şi le mulţumesc nenumiţilor mulţi

Los Angeles
Vineri, 5[?] august 2000

Voiam să mă iubeşti
aveam nevoie să mă iubeşti tu

trebuia să te fac să mă iubeşti
dar ce-nţelegeam eu prin asta
sau cine
nu pricep nici acu'
decât că eram singur
şi existai doar tu

9 a.m. Duminică, 7 august 2000

dacă nu au jucat jocul
scorul de unde să-l ştie
nu te duce-n Gara Westmount
nu trec trenuri, e pustie

Superexpres de Tokio
Sau monorai
Sau TGV
Ţi-arată clar ce-i o
    călătorie
Dar nu te duce-n gara Westm't, nu
Vechile trenuri nu va să mai vie

Ce mai poveşti ştie tatăl tău

Vineri, 11[?] august

mi-am adus suferinţa la tine
şi ţi-am promis că mâine mai vine
Când vii, ai zis, o pâine-n dar să porţi
Sunt o victimă, Doamne, am zis
n-am din ce să trăiesc, mai precis
Şi-atunci mi-ai dat de lucru printre morţi

eu numai o citez:
    ea m-a iubit
dar şi-a văzut de drum
    sunt mult mai liniştit

adio frumuseţe
    dar nu mai sunt nici eu
singur acum

El nu era înalt ca Humphrey Bogart
nici scund ca Alan Ladd el nu era
dar cântecele lui aveau să ţină veşnic
şi câteva ţinuseră deja

aş fi putut fi eu asul de cupă
dac-aş fi fost la faţă mai închis
tot eu aş fi putut fi Prinţul Păcii
însă Isus se-ntoarce, a promis
Regina Frumuseţii puteam fi
dar trebuia să mă fi epilat
puteam sta-n locul unde Moise-a stat
dar fiind acolo el, l-a ocupat
aş fi putut să fiu milionar
dar banii viaţa mi-au distrus-o mie
aş fi putut să fiu chiar eu Stăpânul [?]
dar nu am vrut-o pe-a ta soţie

În copilărie visam
că aş putea vorbi în numele suprem
adunând multe inimi zdrobite {nobile}
în drumul spre-acasă [?]
şi am fost judecat de cei
prostiţi de propria lor suferinţă
Judecata era, Taci din gură, copile
taci din gură în lumea bărbaţilor
O ce tăcere amară am păstrat
în timp ce augurii ardeau ţărâna ţigănească [?]
şi sârmele retezau {credincioasele} {văduve?} ecvestre
şi fiecare cuvânt sacru era răstălmăcit
spre a sluji lăcomia şi amuţirea minţii
O ce tăcere amară, ce calm răspândeam
în timp ce fiecare suflet {lege} se îneca
sub fluxul de otravă şi jalnicele

spurcăciuni se ridicau acum să stăpânească şi să controleze
până şi respiraţia sufletului
dar judecata era mai departe
Taci din gură, Copile, eşti prea slab {eşti prea bogat},
eşti prea tânăr

şi a apărut lumea asta, şi bărbaţi ca mine şi ca tine, la o vârstă de aur, cu aur în dinţi, aur în gust, aur în creier, şi au apărut mari campioni ai tăcerii, misionari ai vidului, şi cineva a spus, şi cineva a spus, n-a mai rămas nimic, nimic nu mai urmează, fii uman într-o lume umană, fii calm, fii calm, şi în inima mea uram această vastă tiranie a păcii. N-am putut auzi judecata şi m-am îndrăgostit de oricine s-a-ndrăgostit de mine

Cântece Simple
    toţi cântă-mpreună
şi cineva spune
    cântă-ne „Born to Lose"
iar Hershorn ia
    chitara havaiană a fiică-sii
şi toată lumea ascultă
    un buletin-de-ştiri-blues

Cântece simple toţi cântă-mpreună
Le uit imediat le las să plece
Imnurile & rugăciunile celor singuri

Cam aşa o să fie
Stăm într-un bar din Geneva
sau o fi Zürich oare
nu-mi prea dau seama care
Carolina, Carolina
nu-mi prea dau seama care

Pod
    E frumos locul ăsta
    Unde mai pui că te şi lasă să fumezi

Toată lumea fumează & bea
la Geneva sau Zürich
Carolina, Carolina
crezi că vreodată
    o să mai fim împreună
Aşa cred câteodată
    Câteodată nu cred
Nu cred că-n noaptea asta cred că da
    Cred că nu
Carolina, Carolina,
    la Zürich sau la Geneva

Nu cred că vom mai fi
vreodată împreună

De data asta vreau să-mi dai chiar luna de pe cer
o să pun curcubeul să facă un sprint
să-mi livreze comoara acum – nu mâine, nu ieri
Dacă plouă, să plouă cu ploaie de-argint
vreau s-o ascult în braţele iubitei – nu vă mint
orice alt loc este exclus. Vreau totul pentru mine
vreau toată crucea-n morţii ei, nu un fragment.
Nu vreau numai un şut, mingea mi se cuvine
iar de-i o piatră, vreau tot zidul ce-o susţine.

Luaţi-mi mănuşile
Luaţi-mi casca
luaţi-mi centura
revolverul
nu am nevoie de ele
unde mă duc

nu trebuie să mai vorbiţi
vă puteţi odihni un răstimp
Nu există cuvinte
    acolo unde mergeţi

O taţi ai mei
v-am ascultat şoaptele
în aer
v-am auzit
vorbind toată dimineaţa
La miezul nopţii v-am
auzit rugăciunea

Luaţi-mi cuţitul
gloanţele de-argint
luaţi femeia
cea de lângă mine
n-o pot lua cu mine,
unde mă duc
nu voi putea măcar
să-i spun de ce

toate acele inimi zdrobite
& când începe
n-o s-o poţi opri

Iubito, nu pot vorbi {discuta} despre
cele o sută de mii de întunericuri
care umblă prin lume insistând
că sunt inima mea
Pot discuta despre vreme
nu cred că o să plouă-n viitor
dar dacă mă întrebi cum o mai duc:
Păi... binişor

Poţi să spui
    că totul este scris
dar eu nu pot citi textul atent
Doar dragostea e cea ce mă distrage
din moment în moment în moment

O zi aşa de nouă să fi văzut nu ştiu
verdele-aşa de verde, albastrul – azuriu
tot ce pierduseşi doar te făcea mai viu

Am încercat să fac pe cineva fericit acum

Cu siguranţă marea va să îşi deschidă
buzele pentru văduva privind-o

Cu siguranţă noaptea
    va să dea încă un cântec
Cu siguranţă marea
    Ne va întoarce înecaţii din înec
Cu siguranţă văduva
    îi va mai da o şansă
văduvei ce-a pândit
    corăbiile toate

Cu siguranţă în lumina dimineţii
    va fi lăsat bărbatul să se-ntoarcă
iar lupul să revină
    la strălucirea lunii
Cu siguranţă strălucirea lunii
    un alt chip va avea

E inima iubirii-nvăluită
    & inima pe care travaliul o conţine
Nu poate nimeni deplasa ţărâna
    Nimic nu poate
în afar' de tine

toate exemplele proaste ale unchilor
şi prietenilor mei
dar n-am putut ţine piept
sau să strâmb sau măcar să îndrept
nu ştiam nici măcar
ce făcusem

Bobby şi-a lăsat corpul
    într-un hotel din Hong Kong
Nici nu ne-a spus măcar
    unde-l găsim

După un ac eram în căutare
şi-l căutam cu mare-nfrigurare
chiar acul de demult cu care
îmi însăilasem haina pestriţă la culoare
demult de tot pierdută, demult tare

Se fac ani mulţi
    de când aştept
după o climă
    ca aceasta
după frigul
    atât de clar acum
încât nimeni nici măcar
    nu mai vorbeşte de primăvară

Iată nava matinală
iată şi trenul de seară
iată vine Marianne
să-mi spună adio iar

Atena Inter, C. 30 iulie

un vis de-acu' vreo două nopţi
un dumnezeu feroce a năvălit prin uşă
aproape c-a spart uşa
era o şubredă clădire casa mea

17 sept. 2008

voi toţi acei care v-aţi prăbuşit
mai jos de orice mândrie

al căror {vostru} buzunar e {burduşit}
dar trăiţi pe datorie

şi sunteţi morţi faţă de-acea cultură
ce v-a ucis mândria {inima} pe furiş
voi scotociţi cu râvnă prin scriptură
sperând că veţi găsi un ascunziş

făcând o
analiză a
posibilităţii

nu e mare
lucru

nu era
decât
frumuseţe
văzută
de-aproape
refuzată
din motive obiective

Kemps Corner
18/2/03

16 oct.

Era de spus atât de puţin
Toate prorocirile mele
se adevereau
eram bătrân
Terminasem ce-aveam de făcut
Şi tu atunci ai început
să te dezbraci pentru mine
pe Skype
Şi-a trebuit să mă gândesc
din nou la viaţa mea de la-nceput

Era un hotel bun
Perdele groase duble
sigilau camera în întuneric
tot timpul zilei
stăteam întins pe {în} pat
în timpul liber
şi mă gândeam la ea {tine}
ca şi cum aş medita {aş fi meditat}

Geneva, cabina de machiaj, 26 octombrie 2008

acum câteva nopţi
într-un vis
îmi spuneai: „Să mergem împreună
la plaja-nsorită“

Credeam că asta-nseamnă
„doar noi doi“
dar s-a dovedit
că erai cu un tânăr frumos

pe nume Coran
iar eu eram, cum spuneai,
liber să „merg împreună“ cu voi

şi asta a fost tot

Vis Brighton 28 [?] nov.

Cântă Tom Waits – îl aud
Sunt într-o sală de spectacol – am dat
un concert în faţa unui public numeros
Spectacolul meu a decurs bine – nu-l pot
vedea – sunt în cabina de
machiaj – dar îl pot auzi –
aud muzica lui cum începe – e atât de
frumoasă şi de originală şi de
sofisticată – cu mult mai bună
decât ce cânt eu – un fel de melanj

între aspru şi dulce –
modernă şi sentimentală
deopotrivă – până şi kitschul e folosit
atât de dibace – mi-aş dori
să pot face asta şi eu – apoi
începe să cânte – superb –
cobor să-l ascult –
mă aştept să-ntâlnesc o mare
mulţime de adoratori – dar
cântă într-o sală mică
pe jumătate goală – un fel de
idee precară a unei

săli de spectacol – plecăm împreună

mă cuprinde cu braţul pe după
umeri – arată
bine – cam şifonat –
puţin îmbătrânit – dar pe deplin
stăpân pe sine însuşi

Ţi-am dat copiii mei
ai zis că sunt flămânzi
cuţit ţi-am dat şi carnea
ce o tăiam la prânz

Cântam cândva antícul
acum cânt centenarul
cântat-am sacramentul
acuma cânt paharul

Bătrânii-ş trag ciorapii-n sus
când de pe pat se scoală
la mine-i vreau pe munte
vreau tigva lor cea goală

Acum un an visai
în ăst an ai ucis
acuma eşti stăpânul
regatului prescris

spre ce oraşe ai vrut tu să plece
femeia ta iubită a plecat
şi fiindcă tu ai fost cel ce-a trimis-o
nu ţi-a rămas nimic de regretat

îndrăgostiţi din viitor,
eu îmi ştiu cariera
mi-o oglindeşte clar
puşca, mitraliera
yes baby
eşti dama de cupă

Ai luat inelul de la mine
şi l-ai aruncat la gunoi
de-atunci mă tot uit
prin gunoaie
dacă te vei nimeri cumva şi tu
la groapa de gunoi vreodată
îl vei găsi acoperit
cu amprentele mele

Costumul tău negru
îmi scapără în ochi
ca o bomboană de lemn dulce

Când vei ceda nervos
atunci mă vei găsi
atunci mă vei găsi îngenuncheat
Fifth Avenue a fost un drum de indieni
& aici erau copaci în lung şi-n lat
Oare aşa ai vrut să fie
Tu ai ales oare să cazi aşa
atât de puţin maiestuos

Odihneşte aici un răstimp, pelerine
m-am preumblat acolo unde-i vară
Cristalele din păru-ţi îmi arată
că drumul tău prin iarnă te conduce

zgârieturi pe filmul ei
ca ploaia desenată de copii

zâmbindu-şi sieşi numai pentru ea
istoriile personale ale ei
bunica-i personală
    amintindu-şi formula incoruptibilă
    a gurii sale
în anul o mie nouă sute şaizeci şi şapte

Mi-ai luat dragostea
    şi ai lăsat-o la pubela de gunoi
De-atunci tot răscolesc
    prin coji de portocale
Dacă ajungi cumva din întâmplare
    la groapa de gunoi
o vei găsi acoperită
    cu amprentele mele

un fundal
în sfârşit!

se furişează
peste tine

& context

un fundal!!!

mă topesc în fundal

E Sâmbătă Dimineaţa
şi frunzele strălucesc
şi mica mea boală
se urcă pe clanţă

E Sâmbătă Dimineaţa
şi ruinele Moscovei
şi cimentu-mi ia slujba
închis la nuanţă

E Sâmbătă Dimineaţa
şi stau la masa
unde am scris
The Tower of Song

E Sâmbătă Dimineaţa
şi n-am nici o şansă
n-am nici o şansă

nu s-a-ntâmplat nimic
toate secretele mele
i le-am spus pernei
ca o adolescentă
pe un disc de la Motown

Şi ard de dorinţă
ard să-mi urmez
secretele în Metropola Morţii
de la periferia oraşului

E Sâmbătă Dimineaţa
ce ziceam
înainte ca păsările
să mă fi întrerupt
Mă gândeam
la o cameră-n Westminster
    cameră

cu o femeie din iad
ce se crede fierbinte

E Sâmbătă Dimineaţa
cât mai pot aştepta {poţi aştepta}
când e clar că
faci jocul spaimei
şi iubeşti
tot ce urăşti

E Sâmbătă Dimineaţa
în superba fereastră
unde palmierii
gâdilă vântul

E Sâmbătă Dimineaţa
nu renunţa la curaj
doar respiră
şi ce e mai rău o să treacă
dar uite se-ntoarce

Scriu în jurnalul pe care
îl am de la tine
Sunt aşa fericit că niciodată nu am
făcut dragoste

Saturday Morning
and the leaves are shining
and my small disease
is climbing the knot

Saturday Morning
and the ruins of Moscow
and the dark concert
is getting my job

Saturday Morning
and I'm sitting at the table
where I wrote
The Tower of Song

Saturday Morning
and I got nothing going
nothing going

Nothing is wrong
All my secrets
I've told to the pillow
like a teenage girl
in a Motown song
And I'm burning
I'm burning to follow
my secrets
to the City of Death
on the outskirts of town
Saturday morning
what was I saying
before the birds
interrupted my thought
I was thinking
of a room in Westminster
room

with a woman from Hell
who thought she was hot
Saturday Morning
how long can I wait
when it's clear that you
you're serving your terror
and you're loving
all that you hate.
Saturday Morning
In the wonderful window
where the palm trees
tickle the wind
Saturday morning
don't give up your courage
just breathe
and the worst will be over
but look it's coming again

Prin urma tălpii tale-nfig un ac
să te împiedici, să simţi vlaga cum îţi piere
cu un detaliu o acopăr drept capac
din vechea lună a cuiva, de miere

Nimeni din cei care te cheamă nu te cheamă
Nu-i nimeni să te cheme decât eu
Nimeni nu te doreşte din cei ce te doresc
Nu te doreşte nimeni decât eu

M-am rătăcit cu marea într-o scoică
Sunt încuiat într-o lună de miere
Înfigi un ac prin urma tălpii mele
M-ataci c-o melodie din unghere.

O scoică am înfipt adânc în mare
Într-o lună de miere-s acum încuiat
Ploaie-am lăsat în urma tălpii tale

Cuvintele & melodia mi le-ai dat

Pierdut într-un descântec început
cu scopul ca-ntr-un os să mă transfere
sunt încuiat într-o odaie cu detalii
din vechea lună a cuiva de miere

Pierdut într-un descântec început
cu scopul ca-ntr-un os să mă transfere
ştii că nu-s decât unul dintre mulţi
sper că nu crezi că-s singurul ce piere

Nimeni nu te doreşte din cei ce te doresc
Nimeni nu te doreşte numai eu
Vrea să te-atace luna, să ştii, iubita mea,
Din mare a ieşit şi-a luat-o teleleu

Şi O inima mea
cea solitară

O cât de dulce
cât de dulce cânţi

Ştiam
că minţi
dar niciodată nu

ţi-am reproşat.

I-am spus fratelui meu
    ce-am auzit
şi-a început să plângă disperat
i-am spus surorii mele – a şoptit
„ssst, nu trezi copilul, s-a culcat"
Şi îngerilor Domnului le-am spus,
şi mi-au făcut din raze carapace
I-am spus inimii mele şi-a răspuns:
„În noaptea asta dormi cu mine-n pace".

10 oct. 2005

omite-mă în toate istoriile tale
că nu mă deranjează

la fel de răbdător sunt cum e clima
mă schimb când mi se spune

Îţi mulţumesc pentru
generoasa-ţi ospitalitate
mi-e inima uşoară
când mă gândesc la anii
cât am fost împreună

de parcă te credeai
mare sculă
    de profesor

când a-ncolţit ideea asta
    proastă-n mintea ta?

când altă cale nu găseai
    s-ajungi la ea?

(Hotel) Campanile   1 nov. 2005

Mă-ntorc doar ca să-ţi spun la revedere
I-adevărat, i-adevărat, am câştigat
Cadavrele-s clădite în stive, la vedere
Dar de distrat, noi nu ne-am prea distrat

Noi am venit aicea pentru soare
Dar zi de zi aproape a plouat
Şi în L.A. a fost cutremur mare
Dar de distrat, noi nu ne-am prea distrat

6 nov.. 2005

Nimeni nu m-a-ntrecut
dar n-am fost cel mai bun
Eram bătrân, falit
deci cum să mă opun

Poţi zice asta-i şansa
de-i bună sau e rea
dar nu renunţi aşa
când moare inima

să te înnebunească trebuia
tocmai atunci când n-aveai suma-ntreagă
nici tinereţea
să poţi da arbitrului o şpagă

(Hotel) Soho Metro(politan)   8 aprilie 2006
Toronto

nici la pantof nu poţi să te legi bine

privirea-mi feresc
şi plâng pentru tine

un şoricel
cu două beţe de chibrit
şi un capac de bere
e bateristul meu

cânt de unul sigur

toată dimineaţa
îmi cânt
despre Vanessa

te-am sărutat {o dată} tare
ca şi cum eram tânăr
şi ai fost atât de amabilă
încât să te faci că eram

mereu mereu aceeaşi încăpere
fereastra ce prea largă îmi părea
şi nu era nimic-nimic afară
& nimeni-nimeni nu era în ea

povestea e scrisă
sigilată-n scrisoare
tu mi-ai dat doar un crin
dar acum e-un câmp mare.

cine şi-ar fi-nchipuit
nu ştiu cum s-a întâmplat
ne-ai lăsat pe toţi în aer
în noaptea când ai plecat

De ce nu mi-oi fi spus
că tre' să-ţi vezi de cale
o nobilă plecare
în linişte şi jale

27 mai 2006

cu mine eşti şi azi
prietena mea dragă
cu buze ce decenii
nu va să le mai dreagă

şi consolarea mea
când ziua ca şi dusă-i
şi mâinile nu simt
dar amintirea musai

şi consolarea mea
prafu-l ridică – ay –
iar mâinile nu pot
deci amintirea musai

când carnea nu-mplineşte
ce amintirea musai
în grija amintirii
pielea-fior inclusă-i

şi nici aici
nici chiar acum
eu nu regret
căci nu ştiu cum

când buze nu pot bea
deci amintirea musai

instinctul tău vital
era mult prea intens
l-ai retezat pe dat
căci n-avea nici un sens
când viaţa te-a trădat
căscând fără cuvinte
ai retezat-o scurt

să nu meargă înainte

înapoi dacă mă uit
mă tem c-o să cad şi gata

trucul timpului cel bun
fie să întoarcă roata

suferinţa {tortura} să nu-şi poarte
rânjetul respingător
trupuri să nu piară-n moarte
plictisul să n-aibă spor

tai lemnul
putred, găunos
ca orice grădinar
conştiincios

ţi-ai împlinit cuvântul
cu-o grijă de proroc

iarna e rece
lemnul nu ia foc
ţi-ai împlinit cuvântul
cu-o grijă de proroc

îmi bag pula-n valea asta
şi în dealul ăsta, deci,
unde nu merge nimica
şi nici nu va merge-n veci

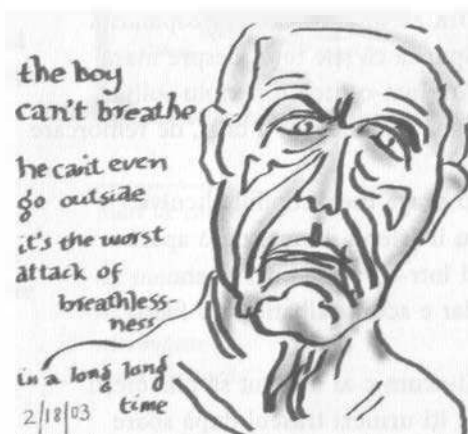
îmi bag pula-n patul ăsta
patu-n care ne-am culcat
unde trupul meu nimic
nimic nu l-a excitat

iubita mea lipseşti de multă vreme
dar vii la mine-n clipe de angoasă

şi buzele-ţi de foc
    pe inimă-mi apasă

şi-mi spui cum că iubirea-mi
    i-acum victorioasă

M-ameninţai
    c-o să mă baţi
dar n-ai trecut
    la fapte
aveam un metru
    şaptezeci
tu – unu
    optzeci'şapte

o să trăiesc o vreme
până să mor şi eu
într-o perfectă pace
ascuns în RMN-eu

în noaptea asta este lună plină
să o vedem măcar dac-am putea
şi de mireasmă
    plină e grădina
dac-am putea
    să respirăm din ea

De câte ori vreau să vorbesc
Nu spun ce-am vrut să spun
Şi orice-aş încerca să zic
sună doar ca şi cum

că pentru totdeauna eşti plecată
prin lucrătura dragei tale mâini.

băiatul
nu poate respira

nu poate nici măcar
ieşi din casă
e cea mai gravă
criză de
sufocare

de multă multă
vreme
18/2/03

când studiam cu şarpele
şi pomilor mă spovedeam cântând
şi multe taine încercam din orice mână
şi îmi găseam profesori peste tot
toţi deghizaţi în fel şi chip şi insistând
s-ascult discursul lor cotidian
ce va misterul să-l devoaleze
şi să rămână-acolo în picioare în timp ce
toţi ceilalţi se ridicau în transă

Din Newfoundland era ospătăriţa
Spunea că ştie totul despre mare
Am luat-o-ntr-un periplu solitar
până odgonul mi-a tăiat, de remorcare

O draga mea, copilul altcuiva
tu îl aştepţi. Urmează să apară
şi într-o vreme liber el era
dar e acum sălbatic ca o fiară

Şi-acum c-ai început să plănuieşti
să îţi urmezi traseul după soare
ca umbra unor păsări călătoare
sau un escroc ce fuge de-nchisoare
călătoreşti cu prea puţin bagaj
pentru ce mări ai tu de traversat
sunt gândurile tale prea adânci
şi zâmbetul ţi-e prea încrâncenat

Ţi-ai încălcat flagrant făgăduiala
făcută în hambarul vechi anume
când toată noaptea ai vegheat de grijă
când ucigaşii se năşteau pe lume
şi tatăl tău a râs de s-a stricat
în timp ce îţi turna vin în pahar
apoi uşile mari le-ai încuiat
şi te-ai întins cu orbii în hambar

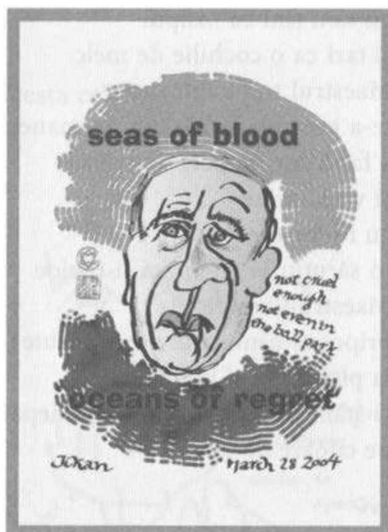
Ţi-ai încălcat flagrant făgăduiala
pe care ai făcut-o printre dinţi
când ai văzut că nu mai sunt cuvinte
şi pozele vărsau lacrimi fierbinţi
dar nimeni n-o să dea vina pe tine
în timp ce trenul va porni pe şine
trăgând vagoane de zăpadă pline
spre cele globuri grele, cristaline

Ţi-ai încălcat flagrant făgăduiala
ce ai promis c-o ţii şi că nu minţi
dar paragrafe-ajung acum la capăt
şi poze încă plâng lacrimi fierbinţi
ca o furtună ce vuieşte tare

în globurile grele, cristaline
& nimeni nu va da vina pe tine
în timp ce trenul va porni pe şine
cu zgomot de furtună ce-o conţine
unul din cele globuri cristaline

după poem
puţin mai liniştiţi
cei pe care mi-i imaginez
aşteptându-mă
dorm adânc
pe Aylmer Street Marianne
mi-a suportat ura
până când mi-a ruginit
numindu-mă din ce în ce mai sus
până când perspectiva mea a devenit
    suficient de largă s-o iubesc

Maestrul în lacuri
ţi-a zugrăvit pe umeri
o pâclă de cascade
şi ai venit la mine

mări de sânge

nu sunt destul
de crud
nici măcar la
locul de joacă

oceane de regrete

Jikan   28 martie 2004

cu sâni fini ca nisipul
şi tari ca o cochilie de melc
Maestrul traficului rutier
te-a pus sub urmărirea permanentă
a farurilor limpezi de cristal
şi vii la mine
cu broboane de sevă
în săruturile tale mici şi rapide
Maestrul fermelor
priponeşte animale nou-născute
la picioarele-ţi lungi
şi stăm întinşi secole-ntregi departe
pe ogoare de sare

unii îi spun
seva
alții îi spun
sânge

A adus cartea de telefon
galbenă pe fondul mânecilor verzi

şi-al pieptului ascuns sub bluza albă
Stătea în cadrul uşii
vorbind cu inginerul
care-i plăcea mai mult decât noi toţi
După ce-a plecat ea el s-a lăsat pe spate
şi şi-a aprins din nou trabucul mexican
şi-a vorbit despre cum e s-amesteci votcă
şi lapte
acum cântecul meu e-n boxele alea mari
şi e la fel de-adevărat ca orice lucru
care te poate face să visezi

Ai suferit vreodată
fiindcă-ţi doreai să ai birou mai mare
Ţi-ai trădat vreodată suferinţa
al cărei scop era
să te aducă aici

la acest altar acest loc de jertfă
aceste filantropice cătuşe
Găseşte-ţi calea să ajungi printre noi

să aştepţi autobuzul
când au plecat copiii
şi-altă speranţă n-are fiecare afară de dulceaţa celuilalt

Stau singur-singurel
    în ziua de Crăciun
Ştiu, ştiu
    aş fi putut să mă opun
Am sunat mai multă lume
da-s plecaţi de-acasă azi
& m-am rugat la cel de care
se face azi atâta caz

Nu ştiu cum m-am îndepărtat
de toţi cei pe care-i iubeam
de ce-oi fi-nchis atâtea uşi
în cap oare ce aveam

dacă, în
dimineaţa asta,
vei îndrăzni măcar
să deschizi
gura

Nu veni la mine
cu idei strălucite
Nu-mi vorbi
despre florile
acestui
sau oricărui altui oraş
Mă dor ochii
de ideile tale strălucite
nici nu mă-nnebunesc
după furtunul tău de cauciuc
cătuşe
scaun de bucătărie

pentru că niciodată n-am făcut ceva mai bun
în lumea omenească
decât să stau culcat în câmpii de tămâie
lângă tine

Luni 4 [?] martie 2012 Gazonul din fața casei Tremaine

iubito, nu-mi mai aminti cum e
singurul lucru de care mi-a păsat vreodată
n-au fost banii
n-a fost celebritatea
n-a fost familia
n-a fost arta

iubito, nu-mi mai aminti ce pierd
iubito, nu-mi mai aminti ce pierd
o mie de mile-am condus să scap de aici

8 aprilie 2012 Gazonul din fața casei Tremaine

Ascultă frate Belea
când te lași tu de furat
ai furat un sac de bani
credeam că te-ai săturat

22 mai 2012 Tremaine marți după-amiază

belele m-au urmat
din pat în pat

cortul mi-am pus
unde iubirea m-a-ndrumat
indiferent
unde-am dormit sau am mâncat
belele m-au urmat {urmărit}
din pat în pat

cortul mi-am pus
unde iubirea m-a-ndrumat

belele m-au urmat
din pat în pat

eu m-am mutat
când frumuseţea s-a cărat
când frumuseţe nu-i
şi restu-i decedat
ştiu bine Moise
ce ne-a învăţat
nu-i voie să ating
un trup de decedat

când frumuseţe nu-i
ce a rămas e mort
am încercat şi eu
să fac tot ce-i mai greu
să fiu prezent
să te iubesc mereu
să te iubesc pe tine
a fost o treabă grea
mă apăram
strângând bani la saltea

ca să-ţi răscumpăr
monstruoasa lăcomie
cu fiecare lucru
ce-ţi trebuia şi ţie

ce nu te plictiseşte doar adevăru-i ştirea
dar tu, iubito, nu mi-l spui se pare
tot ce nu vrei să cumperi e-un lucru doar – iubirea
dar toată lumea-l are de vânzare

    stiloul argintiu şi fusiform
făcut să scrie când îl ţii cu vârfu-n sus
în spaţiu
    unde chiar n-o să am
despre ce scrie

May 22, 2012 Tremaine Tuesday afternoon

the troubles followed me
from bed to bed

i pitched my tent
wher'ere love led

no matter where
I slept and fed

the troubles followed me
from bed to bed

I pitched my tent
where'ere love led

the troubles followed
bed to bed

I moved away
when beauty fled

with beauty gone
the rest was dead

I knew too well
what Moses said

I must not touch
the body dead

with beauty gone
what's left is dead

I tried to do
what's hard to do

from showing up
to loving you

10 iulie 2002

frunzele toate lucesc orbitor
păsărelele toate cântă în cor
vântul tot care e suflă cu spor
bat clopotele toate-asurzitor
nu mă mai faceţi să spun asta, vă implor

Am crezut c-o să merg singur
dar mă bucur că-s cu tine
Acesta-i un trandafir
şi acesta e un cactus
Sunt acelaşi lucru-n mare
dar sunt diferite-n sine

O să-ncerc să vin acasă
când termin ce am de făcut
care e ce, ce anume
spune-mi tu anume ce

am uitat să fac vorbire
despre lună şi copaci
şi sângele criminal
ce prin vene ni se scurge

despre stâlpii cei de aur
am uitat să fac vorbire
despre urletul din temniţi
unghii smulse în neştire

am uitat să fac vorbire
de inima-mi ne-ntinată
unde nu scrie nimic
şi-orice plan dispare-ndată

am uitat să fac vorbire
despre patul răvăşit

şi cartonul de pe clanţă
ce spune NU DERANJAŢI

am uitat să fac vorbire
despre pielea-mi de pe chip
ce-atârnând îmi face faţa
precum patul răvăşit

tu pe scara ta de zvonuri
şi minciuni în sus păşeşti
şi munceşti {robeşti} pentru stăpânul
ce zici că-l dispreţuieşti

şi-i faci stăpânului cu mâna

nu ţi-ai lustruit vreodată
talentul suficient
mulţumit să fii mereu
doar un diamant latent

sunt un om slab un ratat
şi de mine mi-e ruşine / am cărţi proaste şi puţine
şi de mare ce-s în coaie
cureaua nu mă mai ţine

{jur} încerc să-ndeplinesc
până nu e prea târziu
misia lui D-zeu
ce eu par să nici n-o ştiu

ce eu par să nici n-o ştiu

aşază-te în genunchi
treaba asta n-o să treacă
roagă-te că dumnezeu
nu-i să-ţi ia curu-n tărbacă

mă revolt {laud} şi cârtesc
c-am cărţi proaste şi puţine

şi am coaie-aşa de mari
de cureaua nu mă ţine

nu mă pot uita-n oglindă
mi-arde faţa de ruşine

dar îmi place să mă laud
că în clasament stau bine

de femei m-am săturat
în bărbaţi nu mă încred

o să-ncerc să vin acasă
de-ndată ce-ndeplinesc
misia cea glorioasă
ce eu nici n-o mai găsesc

dacă nu e prea târziu
o să-ncerc să-ndeplinesc
misia, misia sfântă
pe care n-o mai găsesc
nici măcar n-o mai găsesc

ai dus fabrica de râpă
şi cu ea şi jobul meu
pentru viitor {mai bine} ai zis
şi-Aşa să-mi dea Dumnezeu
ai zis că într-o zi-ţi voi mulţumi
n-am făcut vreun rău la nimeni
da' nu-i prea târziu să-ncep

Viitoru-ai dus de râpă
ai zis că s-aştept, s-ascult
că-i un viitor mai bun
dar întârzie cam mult

Eu văd că nu mă crezi
nu mă crezi orice-aş
    face

jur pe
    mormântul mamei
dar nici aşa
    nu-ţi place

am încercat
nu ştiu de ce
nu mi-a păsat de ce

încerc să-nalţ un zmeu
nu-i vânt & nici n-am sfoară
mai rău decât „nimic de pierdut“
n-am umori de disperare
nici inimă de-ntristare
am încercat în vânt
am încercat în nisip
Se transformau oameni în şerpi
sub ochii mei
am încercat să urăsc
am încercat să iert
am încercat iubito
am încercat să trăiesc

am încercat să mor
am încercat să trăiesc

O
Copenhaga
Copenhaga
24 august
            2012
Camera 510
First Hotel

Acoperişuri roşii
înnegrite de ploaie
şi eternul
început al unei răceli

Comandantul Cohen e rănit
    zi-i vârstă sau iubire
turela tancului său
    năclăită toată în sânge
El care-a fost o sută de iubiți
    sub mască de călugăr
cerșește o cană de apă
    de la un roi de muște

Sunt cântecul nu cântărețul
luați trupul lui
spiritul lui îl luați

Nu granița
ci centrul

Păstrați-vă, îngeri, mânia
curând vin zile când
pământul va fi
    o oglindă
soarele va fi o pânză de păianjen
luna va fi
    un păianjen
    ce se apropie

spuneți-i Dylan
spuneți-i Isus
spuneți-i Mister Rockefeller
Vreau să ajung la cei
la care n-a ajuns maestrul

poate că mâine iar va fi mai bine
și steagul înălțat iar va să fie
pentru femei unite-n surorie
& pentru a bărbaților frăție

ah, aerul doar să-l miros
să sorb nectarul preţios
ce-n doi pe noi ne-mbată

să-ţi dau ceva ce să citeşti
acum sau poate mai târziu
sau poate niciodată

Toate luminile
Toate luminile sparte de mare
    ale râului
Toate gândurile fără rimă ale celor flămânzi

Priveşte-mă sunt singur-singurel
        nu-s prostul nimănui
Sunt Prostul Nimănui

şi mai profundă ca experienţa
am simţit prezenţa unei femei
nu a uneia părăsite
sau a uneia imaginate.

Jur că voi fi credincios
uniformei ce-am purtat
drapelului ce-l salut
jurământului jurat
Îmi voi face datoria
precum s-a mai întâmplat
dar cu tine, draga mea,
nu mai pot sta-mbrăţişat

ştiu – e ori noi ori ei, da, ştiu prea bine,
în planul lor real dar paralel
& florile-au nevoie de tulpine

aceasta este contribuţia noastră
la ştiinţă

muza
laboratorului

nu poţi creşte-aceste flori de aur
dacă tulpina lor nu-i de oţel
Nu pot să-ţi reproşez ţie cruzimea
la uşa ta când ucigaşul s-a postat
Dar cu tine, draga mea,
nu mai pot sta-mbrăţişat.

şi-aici sunt – între siguranţa ta
şi ucigaşul ce la uşa-ţi s-a postat

Eu îmi plec capul
    cu recunoştinţă
în faţa celor ce mi-au dat
    ce-mi dau atât de mult
să-mi pot scrie
    jurnalul

eu gândesc, deci exist
acolo sus alături de
    Maria şi Mielul ei cel Mic

şi pân' la glezne într-un lac de sânge
exclamă unchiul tău într-un final
„Nu-i filmul ăsta cine ştie ce
dar popcornu-i de-a dreptul bestial"

& stabileşti teroarea
pe care îţi doreşti s-o controlezi

Când am văzut
    cât de uşor
s-a făcut mâna
    gheară
am început să înţeleg
cum e cu studiul legii

Unii au bluesul ca stare
Unii nu îl au deloc
Unii nu au de mâncare
Şi acesta-i adevărul –
N-am zis că-i vreo veste mare

Nu am putut s-o şterg
fără să te anunţ
că am murit în Grecia
şi fost-am îngropat în

locul unde măgarul
e priponit de măslin
voi fi mereu acolo

Vouă
cu care peşte am mâncat
şi am ciocnit paharul
& n-am spus niciodată vreo vorbă
până să plec
vreau să vă spun salut
din partea străinului care
a trăit printre voi

copacii fac un pas înainte
    ieşind din noapte
o pasăre solitară
    îşi ascute cântecul
zorile cenuşii {ceaţa cenuşie} ca o gresie

Pâinea pe care-o face-i dulce tare
Chiar ea a copt-o până la sfârşit
într-un cuptor pe-un deal ce dă spre mare
cuptor pe care eu l-am construit
am tot lucrat la el câteva luni

când am trăit cu ea acum un an
n-aveam ce face altceva mai bun
stăteam apropiați și ne-ncălzeam

Priveam la bărci cu pânze felurite
și de turiști bogați, și de pescari
nave cu călători din golf venite
și [?] veniți din Gibraltar
Pe mare după vase ne uitam
și dup-un un cerc de fum de la Liban

și cum noi mare lucru nu făceam
pe cei ce trec cu mâna-i salutam

Ea m-a sunat de la distanță mare
într-una dintre nopțile trecute
Lucrează într-un club privat se pare
și face lucruri care-i par plăcute

A vrut doar 3 minute să vorbim
cât timp se proiectează un film mut
dar foarte ocupați noi nefiind
am stat până lumină s-a făcut

M-a întrebat de vreme cum mai e
și m-a întrebat dacă sunt ocupat {fericit}
cum nu făceam noi cine știe ce
am stat de vorbă pân' s-a luminat

juma' de noapte-n șoapt-am discutat

Eu nu făceam nimic deosebit
& era vremea foarte bună-afară
& era vremea chiar bună și clară

Ea m-a sunat
    de la distanță mare
într-una dintre nopțile trecute

Lucrează într-un club
    Playboy se pare
şi face lucruri care-i par plăcute
M-a-ntrebat dacă sunt ocupat
& m-a-ntrebat cum e vremea pe-afară
Eu c-o iubesc i-am spus & am completat
că vremea este bună şi e clară

Ea m-a sunat de la distanţă mare
într-una dintre nopţile trecute
Lucrează într-un club privat se pare
şi face lucruri care-i par plăcute
M-a întrebat de vreme cum mai e
şi m-a-ntrebat dacă sunt ocupat {fericit}
cum nu făceam eu cine ştie ce
salariul ei pe-o săptămână şi l-a dat
să afle că e vreme bună-afară
& vremea este chiar bună şi clară

Că tu mă poţi iubi o ştiu precis
dacă încerci eu ştiu că-ţi pot fi drag
Pe frate-tu e drept că l-am ucis
& acum ţintesc în ochiul tău să trag
Dar toate astea picături sunt doar
pe roata morii ce se învârteşte
nu-ţi irosi puterile-n zadar
& spune-mi cum te simţi, mărturiseşte

Ţi-s cântecele triste parcă plângi
sper să le cânţi, sper să le cânţi pe toate
poemele ţi-s foarte, foarte lungi
sper să le-aduci, sper să le-aduci pe toate
Şi lasă-mi-le pe birou, aici
în numele-ţi lumini eu o să ţes
& hai o fată să-ţi alegi, ce zici
dacă ţi-o sugerez pe aia-n dres

la început ai fost un prost cu faţa rasă
acuma eşti un prost ce poartă barbă

ce va să zică vechea lege ce-a lăsat
un zid despărţitor ce-a separat
ce e curat
    de ce e necurat

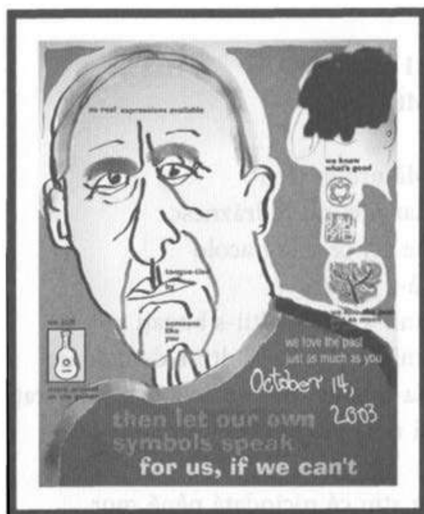
însemne scrise-n carne
vi s-au fost dat
spre a putea să ştiţi
când vă puteţi apropia
unul de altul

eu scriu acum această carte
pe linia ce le desparte

eu ce insist că-i mai corect
ca luna plină
din plină lună nouă să devină
iar luna nouă să se cheme plină

Nu de păcat vorbesc
ci despre a fi gata şi
despre ospeţie & despre-nţelepciunea
înfrânării

tu nu vei înţelege niciodată
nici nu este nevoie să-nţelegi
nici nu îţi cere nimeni să-nţelegi
cum e să fii bărbat
să simţi această dragoste copleşitoare
să fii atât de stingherit
    să fii atât de dur
dar şi să ştii că nu va fi destul
să spui te vreau iubito
    te doresc
cu ultima suflare ce-o trăiesc

nici o expresie reală disponibilă
cu limba împietrită
de
cineva
ca
tine

încă
ne mai mişcăm
pe chitară

noi ştim
ce este bine

apreciem trecutul
la fel de mult ca tine

apreciem trecutul
la fel de mult ca tine

14 octombrie
2003

atunci lasă propriile noastre
simboluri să vorbească
în locul nostru, dacă noi nu putem

21 aug. 1989
Mt. Baldy

Mă urc în tren
dar nici nu îndrăznesc
pe cei ce merg acolo
să-i privesc
unii-s săraci alții-s bogați
unii sunt albi și alții-s de culoare
da-n viața mea secretă toți sunt frați
și n-aș putea să spun care e care

& știu că niciodată până mor
eu nu voi fi în stare să aduc
un prunc din burtă până-n cărucior
păi dacă vreun război o să apuc
păi dacă vreun conflict o să apară
priveliște mai [faină?] nu-i și rară
& cât e totdeauna totdeauna
nu poate exista treabă mai bună
decât bărbatul și
    femeia împreună

Frumoase-s nopțile în Canaan
Cât vei mai trăi la mine în inimă
    O țară a mea
Dormi iubita mea fată
O fată își așteaptă iubitul
Stă-ntinsă-n pat și-ascultă
    trenul trecând

Sub un copac din codru
stau doi băieți de vorbă
despre-o fată – nimic
nu mai contează pentru ei.

schimb locuinţe
şi localuri schimb şi
rătăcesc aşa din ţară-n ţară,

tăcerea mică al cărei
nume este Abishag

Mâinile sfinte ale mamei mele
cămaşa mi-o cârpesc.
Vino la mine sau mă lasă-n aşteptare
acuma nu-mi mai pasă

am aşteptat ca o lună de zile
    şi am aşteptat ca o piatră

am aşteptat pe o pană
    şi am aşteptat pe-o furtună

am aşteptat ca un munte
    şi am aşteptat ca o uşă

am aşteptat pe podurile
    luate de râuri

am aşteptat ca un mire
    cu buchetul altui bărbat

am aşteptat ca frumuseţea ta
    să fie dată ploii

am stat în afara {îndărătul} lacrimilor {durerii} mele
    ca o statuie în ploaie

mi-am împăturit {pliat} inima
    şi am tăiat-o cu dragostea ta
un lanţ de păpuşi de hârtie

aici stau

în lumina orbitoare
nu ştiu ce să fac
goliciunea mea

aici stau
în lumina orbitoare
am ajuns la capătul liniei
& goliciunea mea strigă după tine

strigă ca un beţiv
după sticla de vin

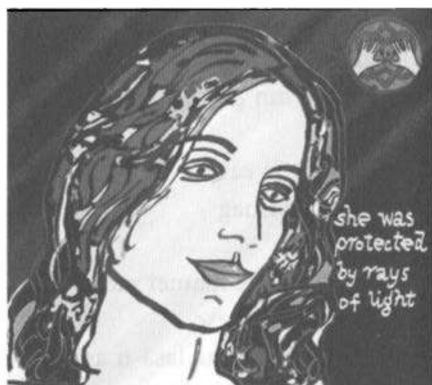
aici stau
în lumina orbitoare
& nu ştiu ce să fac
lumina orbitoare
a ceea ce am pierdut

când am plecat de la tine

lumina orbitoare
când te blochezi în noapte

o iubito mă iartă
pentru tot ce-am făcut
& mă iartă
pentru tot ce am spus
strigă asemeni celui
ce e-ngropat de viu
ca un glas care strigă
din morţi

Iartă-mă pentru ce ţi-am făcut
Iartă-mă pentru ce am spus
Inima mea & sufletul meu
& goliciunea mea
strigă după alinare
strigă asemeni celui

ea era
apărată
de raze
de lumină

ce e-ngropat de viu
strigă ca un glas
venit din morţi

să nu crăpăm în două ce-i trecut

am stat în beznă-n doi
de la-nceput

un căcănar sunt şi-un ticălos

inima bibliei mi-a fost naştere mie
& ştiu prea bine tonul cuvios
pot unui înger vinde aripi de hârtie
un căcănar sunt şi-un ticălos

Nici pentru toată iasomia
    din Moscova
nici pentru toate cântecele
    din New York
nici pentru toate inimile frânte
    din magazinele Bloomingdale's
nici pentru toate telefoanele
    din Long Island
nici pentru tot albastrul
    din Istanbul
nici pentru toţi pantofii
    de la Bloomingdale's
nici pentru toate zdrenţele
    din Liban

nici pentru toată ceara
    de la Notre Dame
nici pentru toate cărţile
    din Ierusalim
nici pentru toate cuburile de gheaţă
    dintr-o vară

Beautiful are the nights in
Canaan

How long will you live in
my heart,
O homeland

Sleep my darling girl

A girl is expecting her
lover.
She lies in bed listening
to the train

I change my dwelling
places
and change my haunts and
wander from country to
country,

the little silence whose
name is Abishag

My mother's holy hands
are mending my shirt.

Under a greenwood tree
two boys are sitting, talking
about a maid, and nothing
else matters to them.

Come to me or leave me
waiting
I don't care no more

I've waited like a month
and I waited like a
stone

I've waited on a feather
and I've waited on a stone

I've waited like a mountain
and I've waited like a
door

I folded up my heart
and I cut it with your love
a string of paper dolls

I've waited on the bridges
that the rivers washed
away

I waited like a bridegroom
with another man's bouquet

I waited for your beauty
to be given & the rain
banquet sorrow
I stood outside my tears
like a statue in the rain

te ţii dreaptă
te ţii tare
dar eu ştiu că te simţi rău
E uşor de văzut
că iubirea aia... femeie bună
e ceea ce tu n-ai avut niciodată
aşa că-n noaptea asta voi avea milă de băiat
o să-ţi fac o favoare voi fi delicat
voi avea grijă să-ţi dau de mâncare
te voi pune frumos la culcare
& apoi o să te scot din minţi aşa de tare

Nu ştiu la cine te uiţi
Probabil la altcineva
Sunt aici doar un minut
apoi mă duc altundeva

vorbesc singur
trăiesc {trec pe} la clinică
vorbesc şi eu singur
sunt aici doar un minut
apoi mă duc altundeva

nu striga „fă-mă bine, doamne"
domnul e varză
    fă-l bine pe domnul
veniţi, dar, copiii mei
    şi mărturisiţi
când noi suntem mai mulţi
e domnul mai puţin

nu mă mai pot preface pur şi simplu
că sunt bărbatul care te iubeşte
nu mă mai pot preface pur şi simplu
că îmi mai pasă câtuşi de puţin

E pur şi simplu prea greu să te fac să zâmbeşti
şi-i prea periculos să-ţi curm euforia

Ai iubire
ai sex
n-ai nimic de pierdut
ai moartea-n
    minte
ca o rădăcină

ai tot felul de chestii
e aiurea de tot
n-ai pe cine alege
ai ţâţe
    pe piept
eşti o brută

nu m-am mai întors niciodată
n-am mai venit niciodată acasă
am aşteptat toată noaptea
să vii acasă tu
sau cineva ca tine
nu am putut menţine contactul

nu ştiu ce-aduce ziua de mâine
dar ştiu ce urmează
eram la pământ când te-am părăsit
nu am putut cât timp am fost în viaţă
dar te iubesc cu
    răsuflarea cea din urmă

Eu am venit aici ca să mă vindec
Ai venit şi tu oare la fel?
Zeul iubirii e varză
zeul urii – şi el

Şi ori de câte ori puteam să te ating
Simţeam – vai mie, ah – câte-un fior

În noaptea-n care m-ai lăsat să te ating
Mi-am zis că-n acea clipă o să mor

prea sigur nu eram
că am voie să intru
dar m-am gândit că regulile
aveau o oarecare ambiguitate
şi în caz că sunt prins
mi-aş putea justifica prezenţa

lângă uşă era
un pat pliant îngust
aşternut cu cearşafuri curate
şi cu o pătură uşoară
m-am cuibărit în
pat şi am început să ascult
concentrat la confesiunea
pe care tânăra o
făcea psihoterapeutului său

Nu-mi amintesc ce
spunea dar s-a oprit
dintr-odată şi-a zis:
„Leonard Cohen ascultă
ce spunem"

Era noapte & ploua
şi pizza nu mai venea

Mă nelinişteşte războiul
Mă nelinişteşte pacea
Altceva nu mai au în cap

Sunt un suvenir al creaţiei
Soţia cu inel este un suvenir
al primei băi în piscina privată
a dimineţii când te-ai scufundat ca un

cârlig de undiţă prin stratificatele
oglinzi ale iubirii de sine

O Doamne schimbă-ţi numele
în inima mea
        dar scaunele
        cândva din paie acum
        din plastic galben roşu
        împletite
        noile bluze Blue Tops ale
        meselor metalice de terasă
        Proaspăt Vopsit!

Nu astăzi
Am îngenuncheat în acea certitudine

şi ţi-ai trecut pruncul
la numărul nimic
pe lista de-aşteptare

şi nopţi lungi singur
cu îngerii Domnului
am pus cărţile iubirii deoparte

dansatoarele tinere
care nu s-au gândit
niciodată la moarte
şi cele mai bătrâne care trebuie
iar să se culce
în braţele mândre ale unuia
care nu s-a gândit niciodată
        la moarte

privesc în zare coasta dealului
pe de-a-ntregul de-argint şi tăcută
frumuseţea-i marcată în aer

Apoi vine noaptea furiş
formele sentimentului nostru

lumea toată în foc se topeşte
am ajuns, în sfârşit am ajuns

ca David de şale-ndoit
în bezna iubirii
strig numele tău
şi mă rog să fiu izbăvit
de această povară a inimii
de această mândrie a deznădejdii
de această ocară
pe care inima nu le poate {purta}

până-n ţinuturile deznădejdii

ca David de şale-ndoit
pe-al său pat al tuturor deznădejdilor
vin la tine acum
strig numele tău
mă rog să fiu izbăvit
de-această beznă a iubirii
de această povară a inimii
de această ocară
pe care inima nu le poate purta

ca David de şale-ndoit
în bezna iubirii sale
strig acum către tine
{din} locul deznădejdii
strig numele tău
& mă rog să fiu izbăvit
de-a inimii povară

ca David de şale-ndoit
în faţa beznei din iubirea sa
cu-al său regat de ţărână
cu-a sa coroană de deznădejde
fără ca noaptea să-l îmbărbăteze în vreun fel

fără nici un cuvânt cu care să se roage

ca David de şale-ndoit
în ţinuturile deznădejdii
fără ca noaptea să-l îmbărbăteze în vreun fel
fără nici un cuvânt cu care să se roage
el vine la tine acum
strigă numele tău

se roagă să fie izbăvit
de bezna iubirii
de povara inimii
de ocară

de ambele tabere de pe câmpul de luptă
de libertate de iubire

ca David de şale-ndoit
în faţa beznei din iubirea sa
fără râu dedesubt
fără lumină de sus
şi el strigă numele tău
din locul deznădejdii
pentru povara inimii
{din înaltu-i}
{lanţ greu}
pe care el n-o poate îndulci
pentru povara ocării {inimii}
care-i la locul ei, la locul ei
{pentru bezna iubirii}
pentru ocara
pe care inima {lui}
n-o poate purta

ca David de şale-ndoit
în bezna iubirii
fără regat sau coroană
& fără lumină de sus
& el strigă numele tău

din locul deznădejdii
pentru povara ocării
pe care el n-o poate îndulci

& el strigă numele tău
fără o inimă care să-l tragă la rugăciune
pentru povara ocării
din locul deznădejdii

pentru povara inimii
care-i la locul ei, la locul ei
pentru ocara
ce inima nu o poate purta

Sunt lumina
          generaţiei mele
şi a radioului
şi a frigiderului

fără nici un regat dedesubt
& nici o coroană de sus
şi el strigă numele tău
din locul deznădejdii
pentru bezna inimii
pe care el n-o poate îndulci
cu totul de neîndulcit
pentru povara ocării
care-i la locul ei, la locul ei
pentru ocara pe care inima
n-o poate purta

priveşte-l vezi-l cum veghează
auzi-l cum vorbeşte
& cum încearcă să-şi ridice mâinile spre domnul

lumea începe să te-aştepte pre tine
o am înlăuntru-mi, adânc e în mine
cum îngeri necreaţi văd foarte bine
absenţa veşniciei care vine

lumea începe să te-aştepte pre tine
îl am înlăuntru-mi, adânc e în mine
un dor care-ar putea fi foarte bine
absenţa veşniciei care vine

ca David de şale-ndoit
          în bezna ocării
vin la tine acum
strig numele tău
fără nădejde că se face zi
în inimă fără îndemn la rugăciune

Primeneşte numele pe care
          durerea l-a uitat
Vorbeşte iarăşi
şi zidirea ridic-o

Primeneşte numele
& pune-ţi cântăreţul pe picioare

şi fie ca o tăcere dureroasă să-şi bată joc
de parlamentul gândirii – de tot

aici nu mai vreau
să mai fiu

şi tăcerea strânsă
          în jur să-şi bată joc
de parlamentul gândirii – de tot

Găsiţi-mă aici

Nu-mi pot striga chemarea
Nu am nici un cuvânt
Şi auzit în acest loc
eu nu am fost nicicând

În lipsa
strădaniilor omeneşti sortite-s putregaiului, pieirii

cele din jurul parlamentului gândirii

Mă prefac că-s bărbat
în locul în care
nici lumină nu e
nici vreun chip nu apare

Dacă vorbesc cu tine, dacă-ncerc,
cuvânt cu cuvânt, suflare cu suflare;
dacă ascult între cuvinte,
dacă o iau încet,
vei veni în locul acesta
pe care l-ai despicat pentru a mea
îndoială

dacă încerc să vorbesc

Te implor să vii-n acest loc
te implor
cu toată urâţenia de care dispun
ofer această migrenă
şi pe femeile mele complice din vis
te implor cu migrena
din ochiul meu drept
te implor cu musca
ce mi-a ales buzele
întru fertilizare
te implor cu interesantele ştiri
despre bălegar & şomaj

ce ţii acolo
ce-ai ascuns de mine
ce pentru beznă e atât de
preţios; păzit atât de straşnic,
atât de subtil {îndârjit} păstrat,
când subtil, când îndârjit
păstrat; magia ta puternică,
maşinăria ta grea,
axiomelor tale strategice

mască de fier
          victoria ta

victoria ta, a ta
supremaţie, dichisindu-se
într-un lighean de vomă,
aşteptând, aşteptând până
vei spune, acum

creatura victoriei tale,
înlănţuită de proxima
ocazie, dichisindu-se
într-un lighean de
vomă, aşteptând să sară,
aşteptând până se vor întoarce
cu spatele, şi tu spui,
acum!

Înlănţuiţi de locul tău secret
hrănindu-te cu hoit spiritual,
aşteaptă să fie sloboziţi
i-am auzit cum cântă
          mai deunăzi
vărsându-şi inima din piept
          într-un supliciu brut

cu glasuri îndulcite
          de ce a spune n-au putut
cu cântecele Vârstei pe-a' lor
          buze de lut

Fiarele bântuie-n deplină libertate

Vino, iubirea mea, iubire sacră
intră pe covorul dorinţei mele
Iubito, nu fi tristă
ţărâna-i lucrătura mea întreagă
Vânt şi umbréle –
vin din magazine

drapelele vin de la naţiune
dar absenţa ta vine
dintr-un somn îngrozit
sub un muzeu gigantic
Intră în găurile de molie
            ale dorinţei mele

Aveam un plan
            m-am tot îndepărtat

zilnic de stres
            de tot ce e ratat

2 mai 2011
1995[?]

Marea Convulsie
            ce vine

nu suntem cum e muşuroiul de furnici
nu suntem nici ca stupul de albine
Vaporul „Liberul Arbitru"
            e aici –
iată-l în larg, îl bat stihii marine
            în larg stihii marine

te poţi, să ştii, mereu baza
            pe mine
căci orice-ar fi voi fi
            de partea îndurării

orice ar fi eu o să ţin
            partea iubirii

E Marea Convulsie
            ce vine

like David bent down
in the darkness of love
I call out your name
and I ask to be done
with this burden of heart
with this pride of despair
with this shame
that the heart cannot
bear

to the realms of despair

like David bent down
to the darkness of his love
with his kingdom of dust
with his crown of despair
with no hope from the night
with no word for his prayer

like david bent down
in the realm of despair
with no hope from the night
with no word for his prayer
he comes to you now
he calls on your name
he asks to be done
with the darkness of love
with his burden of heart
with his shame

like David bent down
in the bed of all despair
I come to you now
I call out your name
I ask to be done
with this darkness of love
with this burden of heart
with this shame
that the heart cannot bear

like David bent down
in the darkness of his love
I call to you now
from the place of despair
now
I call out your name
& I ask to be done
with the burden of heart

from both sides of the battleground
for liberty from love

like David bent down
to the darkness of his love
with no rising below
and no light from above
and he cries out your name
from the place of despair
for the burden of heart
that he cannot repair
for the burden of that shame
which is there, which is there
for the shame
which his the heart
cannot bear

from his high
weary chair

for the darkness
of love

ca dracu' voi fugi
          de groaza generală

şi-n panică mă voi ascunde
          ca un clopot

ca dracu' voi fugi
          de tipicul
                    Titanic
& ca un clopot eu mă voi ascunde
          în panica generală

Unde îţi sunt prietenii
          iubito
aşteaptă c-or să vină
prietenii mei au rămas acolo
          dansând
Aşa-mi place să-i văd

Mi s-a părut că îi aud
          plângând
chiar înainte de ploaie
i-oi fi auzit tu
          plângând
dar acum dansează din nou

Şi cu ce haine-s doamnele gătite
pe ring acolo unde le-ai lăsat
cu hainele cele de mult oprite
ce-odată Împăratul le-a purtat

Oare să ne-ntoarcem n-am putea
lipsesc de-atâta timp de nu se ştie
Dansam când ne-ai lăsat, iubita mea,
de ce-ai plecat în plină melodie

Credeam că se sfârşise dansul când

a început să cadă ploaia toată
iubito-atunci ţi-e dat să mori curând
în partea-ailaltă de oraş uitată

Îmi place partea-ailaltă de oraş
Oferă o privelişte perfectă

În această scriere
nu ne uităm pe fereastră
nu aşteptăm
suedeza
să treacă pe interval
şi nu ne gândim la
chipul ei de aur stins
care-i e goliciunea
nu speculăm
pe tema stilului superior
şi a originii
vechilor lui haine de soare

Vorbeam cu Ron în doi –
n-aveam femei cu noi
roiau bărbaţi ce din amor omoară
prin nord făceam turneu
cu ce cântasem eu
şi-mi ajungea. Era ultima oară

Draga mea Ură
Draga mea Olivia-Inimă-Frântă
în hotelul Xenias Melathron
mâncând un măr
de-a pururi pe amfora-mi grecească
Draga mea Prinţesă Zina
m-am ras în cap pentru tine
acum îmi trimiţi scrisori printate
rugându-mă să îţi cumpăr mănăstire

draga mea Helga Accident
a insolaţiei mele la ora amiezii
ulterior companie canină
lui Sascha cel cu barba-n furculiţă
lumina rece-a unor lumânări de ţurţuri inflamabili
la tine în obraji la tine-n ochi
nimic între noi doi
doar îngenuncherea mea în faţa ta acum

Mi-am dat toţi banii
        societăţilor de binefacere
mi-am dat hainele toate săracilor
am urmat un
        mântuitor
credeam că este
        foarte curajos şi nepătat

Numele meu e Ioan Botezătorul
am avut momentul meu de glorie
        în albia râului

da' cum să mă părăseşti
n-ai voie să mă părăseşti
nici măcar cât te masturbezi
nici măcar cât mănânci sau te rogi
cămaşa Levi's pe spătarul scaunului
hotelul unde Regele Hanovrei
a murit în 1878
poemul din Paris
să-mi frângă inima la optzeci de ani
cum să mă părăseşti
cum să abandonezi această operă
ca să pleci cu un revolver de calibru mic
cu care să-ţi ameninţi
partenerul de afaceri din New York
mintea unui om bogat
n-ai voie să mă părăseşti

Uită-te la tine
cum stai pe treptele de lemn
în soarele dimineţii
porţi o cămaşă albă veche
de pe când se purtau gulere cu nasturi,
sandale cumpărate cu Meredith
când trăiai cu ea în Mexic,
pantaloni de catifea reiată ajunşi pantaloni de lucru
după două săptămâni de zugrăvit

Stai pe treptele de lemn
în soarele dimineţii
şi încerci să înveţi a muri

Noapte bună, noapte bună fiinţe malefice
să vă găsiţi odihna în sfârşit
Există-un happy-end la tot acel
trecut ce-a fost de sânge înroşit

Aceasta este noaptea zilei de 20 iulie 1972

Dragă Steve

Îţi mulţumesc că m-ai ajutat
să trec strada

Pe ultimul care a încercat treaba asta
a trebuit să-l adune de pe jos cu făraşul

De când nu mai vreau să mă explic
am devenit o piatră
De când nu mai duc dorul nimănui
nu-s singur

Pentru V.R 19 ianuarie 2002

şi n-o să fie doar lapte şi miere

din clipa asta până la sfârşit
dar niciodată, niciodată nu va fi
beznă precum cea din care am venit

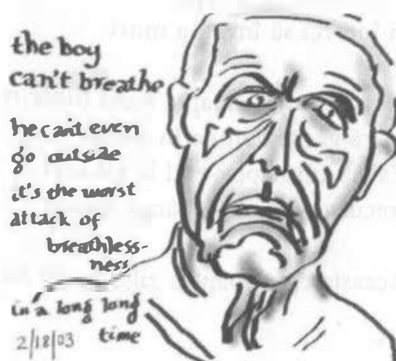
10 mai 2002

ziceai că mint pe nas puteai să-mi scoţi
minciunile-mi întregi
dar n-ai făcut vreun lucru să nu poţi
cu buzele să-l dregi

şi tot ce vrei să faci
e să respiri uşor
    să fii oriunde
    în singurătate să stai
        sau chiar cu alţii
dar să respiri uşor
tot ce mi-am dorit eu vreodată
    a fost adevărul
dar acum respir greu
şi din cauza asta muncesc
altfel n-aş munci
aş sta şi eu
şi-aş respira uşor

mi-am pus vocile în viaţa ta
poţi asculta fără să te opreşti
poţi asculta
        în maşină la noapte

am cântat pentru tine Nico
chipul tău era-n cântecul meu
ştiam ce-nseamnă frumuseţea
umbrele lunii
pe gura ta
în timp ce-mi intram în cântec

băiatul
nu poate respira

nu poate nici măcar
ieşi din casă
e cea mai gravă
criză de
sufocare

de multă multă
vreme
18/2/03

eu niciodată n-am avut parte de fata pe care mi-o doream
dar tu, Jack?

Nu te-am ţinut în braţe niciodată
Şi n-am privit în urma ta plecând la şcoală
Câteodată mă gândesc la tine
Copil pe care eu nicicând nu l-am avut
Copil ce nu mi-a fost dat să-l cunosc vreodată
Câteodată mi se face dor de tine
de tine puiul meu, o, puiul meu
şi bluesul meu de leagăn în loc să te aline

Se pierde-ntr-o vâltoare de pustiu

Îmi încrucişez braţele pe piept
& mă pierd într-un cuib de pustiu
& tu în mine eşti pierdut, pierdut ca-ntr-un abis
încât mă legăn
    & te legăn către vis
te legăn puiul meu cât pot de bine
cu bluesul meu de leagăn pentru tine

& e pierdut în mine, pierdut ca-ntr-un abis
îmi încrucişez braţele
pe piept
şi-ţi cânt să te afunzi în vis
îţi cânt copilul meu cât pot de bine
cânt bluesul meu de leagăn pentru tine

Noiembrie '88

Ceva sau cineva
            ce n-am ştiut nicicând
bluesul de legăn ce acum îl cânt

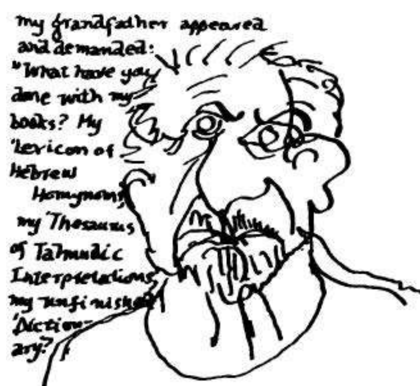
şi eu ceea ce mama a ştiut
nu o să ştiu nicicând

Toţi bravii mei tovarăşi
　　　　acum un' să-i găsesc?
La cafeneaua tristă
　　　　pentru femei muncesc –
Şi nu e de mirare că banii
　　　　sunt pe tron
Şi nu e de mirare că-i petrol
　　　　în Babilon

Să vină
diavolul aici
şi dumnezeu
din cer

să vină
fierul cel de plug
şi sabia
de fier

să vină gloria aici
copita grea să cadă
să vină-nţelepciunea {cunoaşterea}
să vină o dovadă

a apărut bunicul meu
şi m-a-ntrebat:
„Ce ai
făcut cu
cărţile mele? Cu
„Lexiconul de ominoame
ebraice",
cu „Tezaurul
de interpretări
talmudice",
cu „Dicţionarul"
meu netermi-
nat?

Woodrow Wilson nr. 7715
12 mai 1976

repede repede
daţi Ierusalimul
lui Dumnezeu

Clubul de înot
Miercuri 10 martie, 2:30 pm

Azi slujba mi-am pierdut
săltam în sus de soare
dând zilei început
n-am fost un oarecare
dar slujba mi-am pierdut

Azi slujba mi-am pierdut
lucram ca ghid la soare
să-l duc pe drum ştiut
eram deci foarte tare
dar slujba mi-am pierdut

Azi slujba mi-am pierdut
fusesem ghid la soare
să-l duc pe drum bătut
să-L ţin pe drum ştiut
eram deci foarte tare
dar slujba mi-am pierdut

Eu slujba mi-am pierdut în astă seară
aveam la lună slujba mea de bază
să lustruiesc splendoarea ei de ceară
munceam în fiecare după-amiază
dar slujba mi-am pierdut în astă seară

tu ştii acum ce suprafeţe largi
năvodul suferinţei a cuprins
nici toţi învăţătorii din Tibet
şi nici rabinii toţi de la New York
nu pot să stingă setea clocotind
fierbinte în gâtlejul suferinţei
aici dup-al durerii cuib aşteaptă
cel ce-ţi dă voie să trăieşti, să mori
prezenţa lui e dulce precum iadul

Cred că
o să vedem
ceva Acţiune
aici
Niscai lumină
solară va
cădea pe
materie
Un moment hotărâtor
Un punct
definitoriu
a fost atins
Emană din
craniul
neperisabil
aflat sub carnea flască
a ambiguităţii 5/2/03

şi decât raiul mai puternică

când degetele-ţi sunt
prea-ncovoiate ca să apuce piesele
de puzzle
şi ţi-e indiferent cum o s-arate
imaginea finală
s-ar putea să auzi
cântecelul zadarnic
al celui care-a renunţat de tot

Am aşteptat {aştept} aici cu prisosinţă
Dar am trecut de-aceste frontiere
dar trenul nu mai are-ntârziere
şi e şi-o chestiune de voinţă
ce nefiind a mea are putere

Am trăit numeroase evenimente marcante, dintre care unele au fost triste: naşterea unor copii, moartea unor prieteni, sfârşituri ale lumii & haosurile intermediare. Îmi trec fiori pe şiră-n sus şi-n jos când meditez la harul prin care mi s-a făcut loc în coridoarele labirintice ale creaţiunii. Iubita mea e cu mine, femeia mea din tinereţe, şi în toiul suferinţelor, când ne este sortit, dacă îmi amintesc să-mi plec eul spre izvorul luminii, ştiu că niciodată nu m-am abătut prea mult de la trecutul meu nupţial. Aşa cum mi s-a făgăduit, am moştenit cetăţile duşmanului meu şi mă tem împreună cu el, mă bucur împreună cu el, de irezistibilele valuri de măreţie ce se rostogolesc peste lume.

Sunt în una din tabere
dar susţin ambele tabere
în acest război
nu din această cauză pierdem
nu pierdem
dar din această cauză victoria e lentă
Răbdarea este arma noastră,
rugăciunea ne e strategie,
iar sacrificiul este felul nostru de a înţelege

vremurile.
Curaj, voi care
n-aţi fost încă înrolaţi,
pândiţi stindardul ce l-am
înălţat,
şi veniţi la noi când zidurile
sanctuarului vostru încep să
cedeze sub greutatea lacrimilor

din nou cu tine, vechi amic
din nou cu tine
hai, însoţirea noastr-o îndulceşte
hai, îmblânzeşte ploaia care vine

De Sf.. Valentin adu-ţi aminte
Femeia ce-a fost aprig disputată
Acum ne e la amândoi ascunsă
ea care-a fost atât de minunată

O dar de ce acum tăcerea asta
privirea cea amar cunoscătoare
doar pentru că se-ntunecă afară
& noi nu ştim unde ne ducem oare

De multe ori am rătăcit haihui –
în dup-amiezi ca asta – inutil
va răsări ceva într-un târziu
chiar dacă-i numai luna lui april

Sunt de acord, e parcă tot mai rău
şi scaunele ei le strâng mormane
aşa se-ntâmplă viaţă când alegi
în ciuda rugăciunilor duşmane

Îmi umblă gângănii
prin floci
dar nu le pot găsi
contrar opiniei
celor care m-au examinat

eu ştiu că-s acolo
Se-ntind la picnic în boscheţii
unde pe vremuri domneau concentrarea
şi împietrirea dorinţei

Mă simt caraghios
în costumul meu gri
şi cu părul pomădat
ferchezuit din cap până-n picioare pentru iubire
pe când paraziţii
îmi roiesc printre coapse
şi mai jos, şi mai sus

(Această situaţie durează
de o bună bucată de vreme
M-a făcut să încep să mă rog
N-am crezut niciodată că sunt animal
N-am crezut niciodată că liberul arbitru e valabil şi pentru mine
Acum sunt prizonier al ambelor realităţi)

Saxofonul
stabileşte o dispoziţie
fetele, îmbrăcate de seară,
intră şi ies din local
iar rabinii şed lângă mine
puşi pe taifas

Asta să fie oare soarta mea
să fiu aşa atrăgător & aşa indisponibil
Rabinul e profund, dar gândul meu
e şi mai profund, iar scărpinatul nu ajută

O, purtător de insecte, păcătoşii erau
arşi de vii ca să scape de
flăcările iadului – oare
spurcăciunea ce trăieşte pe tine va preveni {preîntâmpina}
putreziciunea mormântului

zicea el, cred
că ştiu povestea ta
erai îndrăgostit
de Ava Gardner
sau cineva ca ea
singur erai
ca Frank Sinatra
sau cineva ca el

Acum că a căzut
China din cer
& putrezeşte-mpreună cu Rusia
în abisul de moarte al iadului
şi însuşi Marx
e doar un visător evreu
ceea ce până şi francezii
recunosc în sfârşit

îmi pun coatele
pe capota maşinii
nu mai vreau să conduc niciodată
& nu mai vreau să mă simt niciodată
atât de rău
din cauza oricui aşa cum
mă simt din cauza ta
nu mai vreau niciodată
nu mai vreau să mă simt
cum mă simt
    când stau de vorbă cu tine

mai bine mor
ca trandafirul
pe care l-am lăsat pe calorifer

Poţi vedea
pe faţa lor –
simţi
după cum se plimbă

că se schimbă
rasele
că garda
acum se schimbă

New York City –
San Francisco
Puerto Rico
Angelino
Fundamental
Rod de Islam
Heavy Metal

Nimic *heavy*
Nici special
Muzici doar
Doar neam local

Care cu coviltir
în cerc
Din Moscova
În L.A.
Nu te teme
de rachete
Doar îndreaptă-le
spre ei

Beethoven
şi Biblia & Chuck Berry
şi Shakespeare
şi MGM
Adio
New York City
Adio
Bethlehem

Nu vreau promisiuni
    la miezul nopţii

nici de logodnă
    nu vreau vreun inel
Nu mă-ntreba
    cum am ajuns aici
Nu-mi pune întrebări
    de nici un fel

Dar dacă-mi cumperi
    un pulover galben
te voi iubi
    pân' la sfârşitul lumii

Nu vreau
    să întreb ţiganca
ce va fi
    în viitor
nu vreau
    să-l întreb pe doctor
de scopul
    pastilelor

Mă tot uit
    de la fereastră
cum trec oamenii
    pe trotuar
nu îmi pun
    nici o-ntrebare
şi nici nu mă
    mir măcar

Cântări umplu
    magazine
Străzi cu aur
    sunt pavate
Când ajung
    să spun secrete
Le spun
    dacă-s răsuflate

ah, de n-ar
fi plecat

sâmbătă 1:40 am 27 decembrie 2003

Sper sincer
să nu
crezi cumva
că fugind
pur şi simplu &
măritându-te fără
ştirea mea îţi dă
dreptul să-ţi însuşeşti

ruleta mea

Vei fi simţit deja în glasul meu
sunetul care spune că nu te mai iubesc
Nu aş masca vreodată acel sunet
nu aş putea să-ţi fac una ca asta
O tu ce străluceşti
iubirea mea ai şi lăsat-o-n urmă
şi faţa ţi-ai întors-o către alţii
n-am fost destul de tare pentru-ncercarea asta
m-am eschivat
port zgardă de metal
şi lanţu-mi dau în mâna orişicui
dar nu mă fac nicicând că-i mâna ta
O tu ce străluceşti
ce duhul mi-l ţineai ca pe-un chibrit
în căuşul mâinii tale
în timp ce eu credeam că te-ncălzesc
O tu ce străluceşti
tu cea care mă-nvaţă prin absenţa-i

Am cerut nota de plată
mult prea bine mă distrez
Sunt mai multe bunicuţe
care-mi fac deja cu ochiu'
mi-e să nu regret ce fac

Ni se vor ierta
toate chestiile alea murdare
pe care le-am făcut unul cu altul
pentru că
nu ne-au plăcut

Vom pleca imediat
vom pleca
pe multă vreme
şi vrem să spunem noapte bună
vrem să spunem noapte bună
vrem să spunem rămas-bun
Am avut ceva iubire
am avut-o ceva vreme
N-a fost cât să-mi ajungă
dar mulţumesc, oricum

Îţi mulţumesc pentru bunăvoinţa
din teren
şi-ţi mulţumesc pentru bunăvoinţa
din spaţiile-nchise

Caii au scăpat din ţarc
dar n-a fost vina noastră
şi-atunci când
s-au făcut aşa frumoşi
în goana lor de-argint
n-a fost ideea noastră
oricum n-a fost a mea

aş vrea să fiu cu alţii
acum că-mbătrânesc
aş vrea să fiu un alt beţiv
ce s-a lăsat de băut
vreau să privesc bărbaţii singuratici
ce încă ies în lume cu femei
vreau să văd rochia festivă de mireasă

acoperiţi paietele degrabă
aceasta-i noaptea cea mai noapte pentru mine
trecutul a fost repetiţie şi-atât

cum de arăţi în seara asta aşa bine
credeam c-ai renunţat să te mai lupţi cu mine
umerii dezgoliţi
privirile senine
cum de arăţi în seara asta aşa bine

Văd cum mulţimea trece
şi mă-ntreb oare când
îmi vor zvârli povara
să vin din nou la rând
căci rege-am fost odată
într-un străvechi regat
nu am avut supuşi
dureri am detronat

Mi-e numele ascuns
nu-mi stau prietenii-mpreună
dar ştiu cine sunt ei
oricând la telefon mă sună
Şi nu spunem nimic
doar răsuflăm din greu
nu dezlegăm vreodată
ce e al tău, al meu

Pentru Tinkie

tu mă-nsoţeai la şcoală
dormeai sub patul meu
şi când mă masturbam mă urmăreai
cu ochi interesaţi
mă apărai
de inamicul meu singurătatea

şi când îmbătrâniseşi
mă salutai
când te vedeam de fiecare dată
ai plecat din casă
şi ai murit în zăpadă

sub veranda vecinilor
ai rămas pierdută
până spre sfârşitul verii
când eram plecat din oraş
şi ţi-au scos
trupul de-acolo
nu i-am crezut
şi chiar şi acum
opresc toţi căţeii din rasa scottie
să te cer înapoi

CASĂ

e casa mea din stră-căsătorie
şi n-ar mai fi nimic de-adăugat
exorbitantul preţ pus de iubire
dorinţa vrând-nevrând l-a achitat

şedeam la masa din bucătărie
unde eram adeseori servit
de-un om ce nu putea să stea cu mine
am spus la revedere explicit

căsuţa mea din stră-căsătorie
păzeam cu o mândrie nefirească
ea – ce eu nu puteam să fiu vreodată
eu – ce ea nu se cade să iubească

şedeam la masa din bucătărie
şi conversam şi eu cu propriu-mi sine
care se cobora de la o vreme

din raftul cu nimicuri pân' la mine

se face asta lui să-i dea putere
ce-mi e stăpân şi-ncredere-n destin
şi ca pe ea să o elibereze
de praful ce se-adună-ntr-un cămin

Iubirea adevărată este ceea ce se petrece între doi oameni
care nu mai au nevoie să se cunoască

dar m-ai ales pe mine
    tânăr locotenent
        în palat
un personaj cu totul minor
    în economia generală
a entertainment-ului cosmic

îmi calc uniforma
    pantalonii & cămaşa

tocul pistolului străluceşte
    în lună
te aştept în grădina botanică
încuiată pe timpul nopţii
dar eu am făcut rost de-o cheie
şi te aştept
lângă straturile
de iasomie ce înfloresc noaptea

Nopţile tale fără stele
    şi viaţa ta rujată
funcţionezi
ca siluetă

eu eram doar o figură minoră
    din juntă

noaptea ta fără bretele
    în mân-o ţigaretă
cu luna în fundal
    o deco-siluetă

Colonelul te dorea
    la fel ca şi Ministrul
        de Interne

eu eram doar o figură minoră
        din juntă
locotenent
    în garda palatului
nu pot uita
    acea vară pustie
{şi cerul} şi acea noapte
înstelat-atât de luminos

Nu-i rolul meu
    să explic sau să justific
istoria lumii
Nu-i rolul meu
    să dau un exemplu
Am fost educat de iezuiţi
    şi de Sanhedrin
dar nimeni nu mi-a putut explica
urletele din beci

Adolf Hitler Mussolini
Stalin şi Mao Tse Tung
Eu nu m-am născut un diavol
dar visam c-o să ajung

Încă primesc oferte din belşug
dar mulţumiri cuiva tre' să ofer
Căci toţi am fost odată jefuiţi
& Dylan a fost marele Bancher

E cel mai cel
e cel mai cel
        om cum în veci eu nu voi fi
femeia mi-a furat-o
        în New York
calul mi l-a furat
        în Tennessee

Studio 24 mai '03

Cât ai
        de gând să te mai prefaci
că există ceva
        ce ştii să repari
Câte fotografii digitale vei mai {edita?} face
        cu cei neputincioşi, bătrâni şi morţi & cu bolnavii
Când te vei ridica odată în picioare să te vadă
        sultanul, sclavii şi poliţia secretă
        şi când ai de gând
să te ridici în picioare şi să fii văzut
Când o să mergi să te scufunzi după monede
        să încetezi să mai înoţi
în lacuri şi-n canalele cu zoaie

Când ai de gând să-i vii în ajutor cuiva
care va fi ucis
        cu siguranţă

Când o să fii pipăit
                şi dezbrăcat la piele

de un visător arzând de dorinţa
        să-ţi zboare dinţii din gură c-un şut

cât ai de gând să te mai tot scufunzi
        după mărunţiş în canalele cu zoaie

Adevărul minus 7%

Doar pe obraz ţi-a dat, zici,
un pupic
şi te-a atins pe mână doar un pic
şi zici că nu s-a întâmplat nimic
şi uite – nici eu nu te contrazic
Da' ce buchet de trandafiri {imens?} mare
ţi-a trimis „nu s-a întâmplat nimic"
oricum îţi mulţumesc pentru că
mi-ai spus adevărul

Adevărul minus şapte
La sută

Aeroportul din Frankfurt 19 februarie 2002

De cinci ori câte-o rugăciune
în fiecare zi aş spune
şi-aşa şi fac, fireşte
Aş vrea să pot trăi şi eu
de parcă însuşi D-zeu
prin *eu* şi *tu* trăieşte
şi-aşa şi fac, fireşte

Mumbai
[?] 3 ianuarie '03

Un petec de grădină ne-am făcut
să fie-n plin L.A. oază de pace
să n-avem inimi
întărite ca de lut

& spiritele noastre să poată
să se joace

Annie adoarme lângă şemineu
Şi aia-i cartea mea la ea în mână
Şi ghimpele din coasta ei i-al meu.
Şi ne-am iubit după acest tipic
"   »   "   »   "

peste un an de zile, pot să zic.

Aveam şi eu o viaţă
        trăiam în centrul lumii

Există oameni {locuri [?] s-au dus} pe care îi {le} iubesc
& există femei pe care le cunosc

O chelneriţă mi-a spus întâi domnule
apoi mi-a spus Leonard
Îmi place marginea mai bună-i
    decât centrul

A aşteptat până în noaptea asta
ascunsă în lacrimi şi în riduri{le} pe care le-am
conferit şi promisiuni de care nu m-am ţinut
Crede, deşi eu nu cred
Aşteaptă, deşi eu am renunţat să aştept
Este puternică, deşi eu nu sunt
Am folosit aiurea şi-am irosit tot ce mai aveam
pentru că n-am putut să mint în legătură cu dragostea asta
Mă cheamă, deşi nu am curaj
şi mă îndeamnă să-ţi spun aceste
cuvinte:
te-am aşteptat toată viaţa
nu m-am dat altcuiva niciodată

Eşti iubirea mea cea dintâi şi cea de pe urmă

Încerc să prind din urmă viitorul
unde anume merge n-am aflat
Am un stomac plin doldora de ouzo {soare}
şi nasul meu e din argint curat
Chitara mea i-acum foarte tăcută
Ar vrea un cântec să mi-l spună mie
Ca stelele sunt cântecele mele
Vor {doar} control, nu să-mi impună mie
Iubita mea e antică şi blondă
Am întâlnit-o-n staţiuni marine
Punea mai multe lucruri laolaltă
şi-i trebuia şi un fragment din mine
Să te întorci aici când îţi e sete
şoptit-a ea prin val purtat de vânt
Apoi m-a dus la mare adâncime
la moaşa de la mine din mormânt
şi ne-a salvat pe amândoi într-un mormânt

Ar vrea un cântec să mi-l spună mie
Sunt cântecele mele doar planete
Pot controla, nu să-mi impună mie
şi-a mea iubită-i antică şi blondă
Am întâlnit-o-n staţiuni marine
Punea mai multe lucruri laolaltă
şi-i trebuia şi un fragment din mine
Să te întorci aici când îţi e sete
Şoptit-a ea prin val purtat de vânt
Apoi m-a dus la mare adâncime
şi ne-a cusut întregi într-un mormânt
Ţin mâna pe-ale noastre trupuri două
E podul ce să-l aflu nu se poate
printre lame de ras şi margarete
spre naşterea ce o lăsăm în spate

18 decembrie 2011 Palisades

Sunt o statuie vivantă

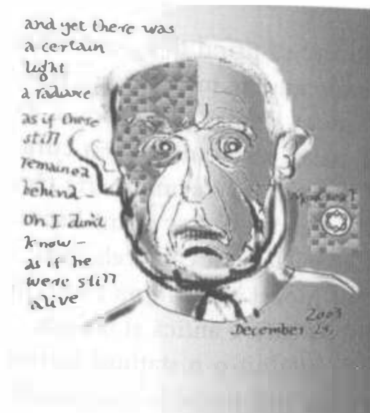
am mişcat pentru tine
când mi-ai dat
douăşcinci de eurocenţi
Cel mai bun prieten
m-a vopsit cu spray bronz
dis-de-dimineaţă
când mai era
            întuneric

Sunt cea mai grozavă
            statuie vivantă
din Germania
Câştig o avere
Nimeni nu stă aşa de nemişcat
            ca mine
Stau suspendat deasupra
            trupului meu de bronz
ca o pasăre
deasupra cuibului său

Statuia vivantă
    ignoră complimentele
    propunerea
    cererile
        în căsătorie

Ea este-n siguranţă
    şi frumoasă
        pe veci
chiar şi când prietenul meu
mă ajută să cobor de pe
    piedestal
şi mergem acasă
şi sunt singur
    sub duş

şi Nico era blondă implicit
şi-ntr-un târziu pe Dylan l-au găsit
    în hău-n care singur s-a lăsat

şi totuşi era
o anume lumină
o strălucire
ca şi cum
încă
ar fi
adăstat -
of nu
ştiu -
ca şi cum el
ar fi fost încă
viu

Montreal
23 decembrie 2003

Dec 18th 2011 Palisades
I am a living statue

I moved for you

when you gave me

a quarter euro

My closest friend

sprayed me bronze

early this morning

when it was
still dark

I am the best
living statue
in Germany

I make a fortune

No one is as still
as I am

I hover over
my bronze body
like a bird
above her nest

The living statue
ignores the compliments
the propositions
the marriage
proposals

She is safe
and beautiful
forever
even when my friend
helps me off
my pedestal
and we go home
and I am alone
in the shower

şi-acolo a desfăşurat un steag
să fie bine pentru lumea-ntreag'
    steag nepăzit de mult, viu colorat

m-am săturat
m-am săturat de tine
şi de copil
de fermă
şi de slujbă
şi de război
de datorii
şi de rahat
în palma mâinii mele
am citit
şi ce-ai făcut
cu dumnezeul meu

şi cu biserica mea
şi cu maşina mea
şi cu cariciul meu
te aşteptai în pula mea
            să-mi placă

traiul în genunchi?

sigur că nu
spun asta chiar oricui
mai ales {nu} soţiei mele
mai ales copiilor mei
necum unei persoane
mai mari şi mai puternice ca mine
sau şefului
sau sadicului care
se îngrijeşte de dantura {mintea} mea

şi-atât de aşezat
totul apare
când după pizdă nu te duci

la vânătoare
şi când pe domnu-n cur
nu-l pupi cu râvnă
vă sfătuiesc pe toţi să deveniţi
bătrâni şi plictisiţi
şi obosiţi
plictisiţi şi plini de ţâfnă

şi mai apoi se-aude
vocea încă –
e decât lumea însăşi mai adâncă
şi s-o auzi nu tre' să fii lucid –
poţi încerca cu iarbă sau acid

pe mine însă nu m-au ajutat
deşi-n (vreo) sută de ocazii –
cel puţin, zic –
m-am tripat

şi-am căutat-o pe iubita mea
când încercam să-mi fac căsătoria {să funcţioneze}
să se transfere de pe insule-n oraşe & înapoi
când încercam să-mi fac căsătoria să funcţioneze
dar pe iubita mea nu o puteam găsi

Şi m-ai făcut să folosesc cuvinte
ca soţ şi soţie
să traversez o graniţă să încasez un cec
cuvinte care mi-au înarmat singurătatea
împotriva vieţii mele zilnice

ţi-ai scris poeziile
fără a primi recunoaştere
fără premiul femeilor
fără muşcătura celebrităţii
nici măcar pentru numele de poet
nu ai trudit pe pagina pustie
şi-a fost de-ajuns o ştire despre tine

să-nchidă gura multor tonomate

Mi-am declarat intenţia nobilă de-a fi liber
M-am tăiat la bărbierit

spune-i lu' frate-tu că
s-a zis cu familia
spune-i soră-tii mai mici
că nu-i decât o curvă
spune-le Îngerilor Lui
că Dumnezeu nu există
spune-i inimi-ţi flămânde
că iubire-n lume nu-i

i-am spus ce-am auzit
            fratelui meu
& s-a pornit pe plâns imediat
i-am spus surorii mele şi-a zis Şşşt
de-abia a adormit copilu-n pat
şi îngerilor domnului le-am spus
m-au îmbrăcat {orbit} îndată cu lumină

i-am spus inimii mele şi-a răspuns
Rămâi cu mine-n noaptea ce-o să vină

Tu om de carne, inima mi-a spus
pe când umblam prin noapte la-ntâmplare
fii pregătit de chin şi suferinţă
fii pregătit de dulce desfătare
& a venit un val de suferinţă
pe care doar cu greu l-am suportat
va trebui durerea să-ţi sacrifici
pe-altarul desfătării. 'Nlăcrimat
m-am prăbuşit pe dată am căzut
Indiferenţă neagră a urmat
ce ani întregi părea să fi ţinut
Şi a urmat o primăvară stearpă
Şi a urmat o vară fără soare

Şi nu au fost cristale în zăpadă
Şi nimeni n-a ieşit la recoltare

Nu au fost nici cristale în zăpadă
Nici primăvara n-a avut parfum
Nici vară nu a fost cu dansuri nude
Recoltă strânsă toamna – nicidecum
Am încercat să plâng, {aveam ochi ferecaţi} nu aveam lacrimi
Am încercat să râd, dispreţul era mut
Am încercat să fug, nu era drum
Am încercat să mor, dar nu eram născut
Am ţintuit la sol halca de carne
ce atârna-n cârlig la abator
ca să m-atingă o femeie m-am luptat

Am ţintuit la sol halca de carne
un astru {sterp} mi-a fost de hrană dătător
ca să m-atingă o femeie m-am luptat
spre mângâiere {consolare etc., etc.} în abator

A companiei sale {noastre} plictiseală
Electrotransa-mbrăţişării {noastre} sale
au petrecut conturulrile care
atârnă faţă-n faţă, verticale
O, fă să se sfârşească, mângâie-mă
acum

Dă-mi voie să capitulez, spune-mi deschis
şi clar, O, ce anume-mi interzici
şi spune-mi ce anume e permis

A companiei noastre plictiseală
Transa în timp ce ne ţineam în braţe
Erau exact cârligele de care
            noi atârnam
ţinuţi faţă în faţă

Şi inima mi-am implorat ades
dă-mi voie chiar acum să mă predau

deoparte o să pun ce-mi interzici
iar ce-mi permiţi la mine o să iau

Şi-apoi în aer hohote de râs
nu poţi capitula, nu e război
nici nu poţi pierde, ăsta nu e joc

Ca nu cumva să fiu al iudei miel
& să te duc ca să te căsăpească
Să ştii că asta nu-i vreo parabolă
Nu e decât o viaţă omenească
Şi omul care-acum spune povestea
într-un fotoliu stă cât e de lung
se-ntreabă unde să mă duc şi cum
să fac de-aici acolo să ajung

El spune asta ca avertisment
în {oarbele} urechi a' tinereţii
că peste-al adevărului cadavru{l}
s-a ridicat duhoarea frumuseţii

Dar acum noaptea se sfârşeşte pentru
cel ce îi dă inimii sale ascultare
            acest om ce dă inimii-ascultare
Copilul plânge după {cântă în [?]} iesle
Îndrăgostiţii va să se separe
Soră-mea încălzeşte {un biberon} biberonul
& frate-meu dă drumul la maşină
Îngerii se îmbracă omeneşte
acolo unde suntem noi să vină

Copilul cântă-n leagănul din iesle
Îndrăgostiţii va să se despartă

Dar numai muzica are puterea
deci culcă-te cu capul pe poveşti

îmbătrânesc
în fel şi chip. Ce dacă?

inima mea e tânără
& încă se mai joacă
cu teme ca iubirea
şi viaţa muritoare
o ce intens se joacă
ca propria-mi suflare
se urcă & coboară
cu propria-mi suflare
se dă fiul meu huţa
în leagăn şi tot el
ajunge-apoi să poarte
pe deget un inel
o sarcină măreaţă
şi-asumă şi în fine
din nou suntem tot una
fiul meu cu mine

se mişcă fiica mea
în pântece de mamă
şi pruncului ce mişcă
îi e pe urmă ramă
o cheam-apoi eroic
al datoriei cântec
şi-apoi cel mai adânc,
din toate câte-s, pântec

şi multe nopţi amare
pornit-au să se-nşire
de moarte câştigate
gustate de iubire

şi multe nopţi amare
vor trece mai departe

iubire să le guste
să le câştige moarte
dulce
şi draga mea-şi desface {descuie}
agrafa ce-n păr o are

şi multe binecuvântări
de dulce reparare
până când ea
{drăguţa mea} desprinde
agrafa din părul ei
şi multe binecuvântări
de dulce reparare
până când ea-şi desface
[perucile?] pletele negre ce le are

E-adevărat că nu eu vă sunt tată
dar fiindcă mort al vostru tată este
eu vă voi spune în această seară
'nainte de culcare o poveste

Strângeţi-vă în jurul meu cu toţii
dar prea aproape nu vă-nghesuiţi
Cu cât mai mult v-apropiaţi de mine
Cu-atâta mai puţin o s-auziţi

În sacul meu plin cu poveşti e una
necunoscută încă tuturor
deşi ce-am spus pe ea se înfăşoară
cum se-nfăşoară mărul pe cotor

Este povestea veche a iubirii
ce unuia din voi eu o purtam
când nici sământă nu eraţi nici roadă
iar eu nimic de-asemenea eram

Am fost oprit să spun povestea asta
şi eu ca toţi ceilalţi deci am fost mut
însă acum pecetea a fost ruptă
şi a-nceput povestea... a-nceput

Şi cine ne-a oprit de a o spune
e ceea ce acum să-ntrebi tu poţi

E cel care urât-a goliciunea
şi ne-a făcut să ne-mbrăcăm pe toţi

Sunt înaintea mea cu mult
adevăraţii scriitori
cu care-mi potriveam odată pasul
întârziind ba cu femei ba cu averi
ba cu probleme ale Căii
În urmă am rămas
şi-am pierdut tot nu şi neliniştea de la-nceput
Sunt în a patra zi
fără cafea, fără ţigări
cu ochii pe Shakyamuni şi Sfântul Francisc
cum eram odată
pe Flaubert şi pe William Butler Yeats
şi am mai departe sentimentul urât
că voi reforma lumea

Eu ştiu că nu mă crezi & prin urmare
va trebui s-o iei pe propriu-ţi drum
cauţi un loc unde domneşte pacea
& locul ăla nu-i aici şi-acum

Te voi conduce deci până la gară
Şi-n trenul tău te voi urca, fireşte
Este un tren ce se scufundă-n mare
& unul care-n statul Maine opreşte

Umblam mereu pe drumuri ca un prost
pe când eram la vârsta incomodă
dar mi-am făcut apoi cu tine-un rost
când să îţi faci un rost era la modă

Mă bucur c-ai lăsat fotografia
de când eram la Harvard amândoi
acu' cei drept nu mi-ai lăsat-o mie –
am pescuit-o eu de la gunoi

August 1985

Tocmai în Ţara Sfântă m-au cărat
şi m-au suit la Zidul Plângerii
Pietrele din nisip s-au întrupat,
am spus, şi până mâine vor pieri

Pe Everest {m-au dus} m-au căţărat
şi-au arătat spre vârful lui în sus
Sunt impresionat am comentat
dar nu-i decât o limită în plus

Erai în centrul ringului de dans
Şi tuturor vedeam că le-arăţi cum
îţi depăşiseşi suferinţa ta
Nu-ţi putea nimeni face rău de-acum

dragostea-i bună numai când
te-ntorci de la război

dragostea-i bună numai când
revii de la război

sunt sclavul adevărului deşi
nu e ce-am plănuit

întreaga noapte
au ţipat tot felul de făpturi
şi au ţipat
            o, au ţipat
doar luna cu-ale ei
cvasiumane trăsături
putea să se ridice
            deasupra ţipetelor
nopţii

dac-aş putea vorbi
ah dacă timpul ar

dac-aş putea să plâng
mi-aş plânge-un râu întreg
şi aş pluti, aş naviga plutind
prin noapte

fă-mi viaţa mai uşoară draga mea
nu pot să trec de-o nouă încercare
întinde pe nisip a ta saltea
şi hai să ne-odihnim un pic la soare

pe mine m-au oprit chiar în metrou
n-aveam un mijloc de transport al meu
fă-mi viaţa mai uşoară baby zău
căcatul ăsta s-a făcut prea greu

fă-mi viaţa mai uşoară draga mea
dă-i sufletului meu zile uşoare
ţi-aş spune chiar şi te iubesc de-ai vrea
dar să nu fie-un fel de încercare

fă-mi viaţa mai uşoară draga mea
nu mai lăsa bietul băiat să spere
în prea subtilă invitaţia
ce vine-ades cu mare-ntârziere

dac-aş avea o minte hărăzită
şi-o limbă hărăzită de-aş avea
tot aş cârti & aş scânci-n zadar
că niciodată n-am avut de-ajuns
c-am luat în viaţă prea multe răceli
c-am petrecut o noapte solitar

dac-aş putea să fiu profund
şi-n isteţime să abund

dac-aş putea să stau mereu
cu ochiul fix pe Dumnezeu
de n-aş fi pus să pun eu întrebarea
de-aş şti care îmi e ca om chemarea
de mi-aş avea şi eu ca om chemarea

dacă mi-ar da medalie şi mie
fără să mai încep o bătălie

nu condamna
pe cineva la moarte
mai înainte de a-ţi bea
cafeaua

Să ai o viaţă privată
un mariaj american de unul singur
o piesă în top
o casă în Grecia
cele mai bune droguri
să te cunoşti cu ospătarul-şef
a trei-patru restaurante de elită
să donezi pentru {imaginea tv cu}
un copil înfometat
o viaţă privată de o exemplară eleganţă
şi omenie

vegetarian scientolog
client al celei mai recente revoluţii
o viaţă privată cu mai multe femei
şi o soţie hiperdependentă
ce s-a ales de viaţa mea privată
ce s-a ales de-al meu costum de Harris Tweed
şi de-al meu bronz îndelungat sub soarele Egeei
ce s-a ales de locul meu
în Antologia literaturii engleze
şi iată-ne aici – nu ne avem decât unul pe celălalt
şi gaz lacrimogen pluteşte prin copaci

şi iată-ne aici fără blazon
şi iată-ne aici plănuind un oraş
şi iată-ne aici cu ucigaşii printre noi
pe care îi iubim
pe care ne bazăm
ucigaşi în care nu ne putem încrede
şi-i târziu şi-i devreme
    precum zic toţi experţii

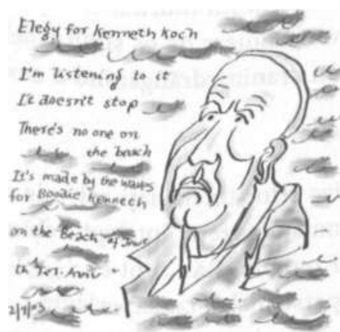
şi fiecare dintre noi i-un amator
    în tot ce facem azi

ce s-a ales de-acea viaţă privată
promisă mie de poeţi şi cântăreţi

Să am o viaţă petrecută în privat
cum are cu jungheru-i un pirat

Paris, martie 1969

Dacă n-ar fi Kenneth Koch aşa de nostim
    ar trebui să umble înarmat
pentru că fură nevestele bărbaţilor
şi ce-i mai rău
        le şi dă înapoi
dotate cu o serie de bancuri vechi
a încercat să mă împiedice
să aflu unde e
fosta soţie a lui Terry Southern
        dar l-a mânat conştiinţa
să sune-a doua zi
şi să se scuze
de fapt eu l-am sunat
şi s-a scuzat în treacăt
Aş fi putut aştepta mult şi bine
să mă sune el

Elegie pentru Kenneth Koch

Ascult şi tot ascult
Nu încetează
Nu-i nici un om
        pe plajă
Sunt valurile care-l plâng
pe Boodie Kenneth

pe Plaja Evreilor
din Tel Aviv

4/2/03

Note de călătorie

burgerii (cei cărnoşi) din Montreal
nu cad şi se ridică abisal
căci nu se urcă pe vreun zid fatal
necum vreo treaptă, scară sau vreun deal

Regele-n grajduri nici un cal nu are
iar pe soldaţii lui în cot îi doare
şi burgerii se tem că prin urmare
riscă să n-aibă cine să-i repare

când am căzut n-au auzit defel
scheletu-mi muritor s-a spart şi el
vând fluiere de os şi un cinel –
un craniu zdrăngănind a clopoţel

iar celor tineri daţi-mi voie să le spun:
nu sunt vreun înţelept, rabin, maestru, guru
Exemplul Rău sunt eu.
persoanelor cu experienţă
care mi-au caracterizat opera de-o viaţă
drept jalnică, superficială, pompoasă, minoră:
　　　　nici nu ştiţi
　　　　câtă Dreptate aveţi

printre curve
se află unii dintre noi
ce vor să facă dragoste ca lumea
şi printre {acelea} acestea
câţiva
care-o fac pe degeaba

sunt curvă
şi drogat.
dacă vreun cântec de-al meu

v-a făcut un moment
mai uşor,
vă rog să ţineţi minte lucrul ăsta.

Te-am iubit. Te-am invidiat. Am crezut că am
dreptul la compania ta. Când a venit momentul l-am
irosit să spun poveşti ca să mă laud cât de puternic sunt. Frumoasa ta
lumină atâta vreme m-a călăuzit.
Câteodată ca un licurici, câteodată ca un foc duduind în vatră.

când calvarul pe care
          îl cunoşti şi te doare
va fi pur şi susţinut ca-n zbor
ne vom întâlni în casa
          gătită pentru mireasa
văduvului domn
                    al tuturor

Am văzut-o părul negru şi lung cum şi-l pieptăna
Şi am început atunci s-o iubesc cu gelozie
Şi viaţa mi-am frânt-o-n două, mi-am frânt viaţa pentru ea
şi nu mi-e de vreun folos – ea nu-mi face bine mie

Sânii ei {ca luna plină}
          au gurguiul roz pictat
O iubesc, Doamne,-o iubesc, o iubesc cu gelozie
Ea-mi pune inima pe foc şi-ncălzeşte al meu pat
& nu mi-e de vreun folos – ea nu-mi face bine mie

Mergem la cafeneaua
de pe Mount Royal
ce discuri de la noi de-acasă are
şi cheltuim monede s-auzim
cântece care s-au născut la soare

dansăm cu o batistă răsucită
nopţi lungi de iarnă cu zăpadă groasă
şi-n dulcele răgaz cât ţine-un cântec
pe insule ne-ntoarcem iar acasă

şi-apoi ne-nchid degrabă tonomatul
şi numai cinci din noi au mai rămas

şi-am terminat de discutat politică
şi berea ni s-a ridicat în gât
cântăm cum cântam pe insulă
când navigam pe treptele cu lună
şi dacă te-ai putea uita prin viscol
sângele de pe buze ne-ai vedea

Să nu mă uiţi Demetra
Să nu uiţi tot ce trece
O să mă-ntorc cu banii
în ani vreo cincisprezece

A lui Karen frumuseţe foarte mare e – se ştie
pe inimă-i apasă ca prespapierul pe hârtie
ea bântuie a frumuseţii sale citadelă
pe margini ca fantoma ce stă de santinelă
Dacă frumuseţea este a ei patrie şi ţară
ea trăieşte undeva pe-un ţărm – cel mai din afară
Stă cu spatele întors mereu către Capitala
căreia, de mândră ce-i, pelerinii-i cântă fala
Îi aude ea cum cântă cu glas plin de bucurie
dar spre ei să se întoarcă nici nu poate nici nu ştie
Cântecul de-ndrăgostit, scrâşnetul de aparate
de tortură se aud – O! şi Scârţ! – la ea în spate
Trec prin frumuseţea ei, valuri-valuri, foarte mulţi
cum pe-un drum de sticlă spartă penitenţii trec desculţi
Dar înăuntru când ajung nu există vindecare
pentru inimi ce la uşă-au fost rănite-atât de tare

Caut un loc în care să-ngenunchez cuminte
alături de poeţii pe care totu-i doare
Caut să simt o lume ce încă se mai simte
pe pielea mea ca lumea simţită-n reluare
E dragostea iubitei reală şi fierbinte –
îmi spune ea – atunci de ce, de ce se plânge oare

Zici că vrei să-mi spui adevărul şi-apoi ameninţi că scrii peste poeziile mele. Ce-ar fi să punem capăt acestei sporovăieli fără rost?

Ţi-ai exprimat o oarecare curiozitate dorind să ştii dacă te-aş iubi sau te-aş omorî ca reacţie la un anumit gest al tău. Nu sunt nici sfânt, nici criminal nu sunt: nu iubesc şi nu omor. Fac dragoste şi smulg aripile muştelor.

Încă un rând
            pentru băieţii de la bar
V-aş spune totul despre noi
            dar cine suntem n-am habar

Înc-un suspin
            de la pedal steel guitar

pentru acel război pe care l-am pierdut
pentru fata pe care toţi s-o avem am vrut
pentru de noi trădatul, zi după zi, bărbat
chiar din acel birou în care am lucrat

pentru căutătorul de talente care
nu te-a descoperit pe tine niciodată
Hai Joe, arată-ne ce poţi, ţine-te tare
            cum ai făcut şi pentru Frank Sinatra

2 august 1976

Pe soră-ta am furat-o pentru un ritual ratat

Ţi-am furat mântuitorul cu piroane-n mâini fixat
Oglindindu-şi forma-n mare am furat şi cornul lunii
Ţi-am furat şi trandafirii şi al tău lapislazuli

Ţi-am furat glonţul de-argint şi pistolul încărcat
Ţi-am furat zeii cei mulţi, zeul unic ţi-am furat
Am furat turnul din care femeia privea afară
Şi iubita ţi-am furat-o de pe-a părului ei scară

Am încălcat regulamentul raţiunii

V-am furat pomenile triumfului august
şi-al vostru şubred, încropit Holocaust

Am furat pistolul ieftin din pubela de gunoi
Du-te-acuma la culcare, nu mai vine înapoi
Ţi-am furat fosta soţie şi a trebuit să-i spun
de ce te-ntorceai întruna să-ţi iei iarăşi rămas-bun

Am trecut un şanţ cu apă, un gard electrificat
Evreii şi ţiganii prinşi din tranşeu {prinşi în tranşeu} ţi i-am furat
Ţi-am furat holocaustul, memoria victimizată [?]
Ţi-am furat absolut totul – tot ce ai pierdut vreodată

Căci am trecut prin multe vieţi la rând
& nu mi-e mie nimeni următor
Ce ai fost tu noaptea trecută sunt
& sunt ce vei fi tu în viitor

În locul unde tu m-ai reperat
Mă voi preda în clipa-n care-apari
Te voi lăsa c-un sac de crăpături
pe care ştii că ai să le repari

Şi ai venit la mine îmbrăcată
Cu hainele de văduvă – te-ntreb

Pe cine plângi de eşti în negru toată
îmi spui, Bărbatul care-ai fost odată
Bărbatul care-ai fost odată
Te-am iubit

Mi-l amintesc

Nu cumva a trăit
pe o insulă din
marea Mediterană
cu mandat de la Dumnezeu
să intre în beznă

DISCURS DE RECEPȚIE LA DECERNAREA PREMIULUI PRINCIPE DE ASTURIAS

21 octombrie 2011

Maiestatea Voastră, Alteţa Voastră Regală, Excelenţe, Membri ai juriului, Distinşi laureaţi, Doamnelor şi domnilor:

Este o mare onoare să mă aflu în această seară în faţa dumneavoastră. Poate că, asemenea marelui maestru Ricardo Muti, nu sunt obişnuit să stau în faţa publicului fără a avea o orchestră în spate, dar în această seară mă voi strădui să fiu la înălţime ca solist.

Noaptea trecută am stat treaz până la ziuă, întrebându-mă cum m-aş putea adresa acestei auguste adunări. Şi, după ce am mâncat toată ciocolata şi toate alunele din minibar, am reuşit să înşir câteva cuvinte pe hârtie. Nu cred că va trebui să-mi consult notiţele. Evident, sunt profund mişcat de recunoaşterea pe care mi-o acordă Fundaţia. Dar am venit aici în această seară pentru a exprima o altă dimensiune a recunoştinţei. Sper să pot reuşi să fac acest lucru pe parcursul a trei-patru minute. În orice caz, voi încerca.

Când îmi făceam bagajul în Los Angeles pentru a veni aici, am avut o senzaţie de nelinişte, pentru că, de când mă ştiu, ideea unui premiu pentru poezie mi-a creat un sentiment oarecum ambiguu. Poezia vine dintr-un spaţiu pe care nimeni nu-l stăpâneşte şi nimeni nu-l poate cuceri. Mă simt aşadar ca un fel de şarlatan acceptând un premiu pentru o activitate pe care nu o stăpânesc câtuşi de puţin. Cu alte cuvinte, dacă aş şti de unde vin cântecele bune, m-aş duce acolo mai des.

În timp ce mă chinuiam cu făcutul bagajelor, am simţit o pornire să pun mâna pe chitară. Am o chitară Conde, făcută în Spania, la vestitul atelier din strada Gravina nr. 7; un instrument superb, pe care l-am achiziţionat cu patruzeci de ani în urmă. Am scos-o din cutie şi am ridicat-o. Părea umplută cu heliu – atât era de uşoară. Şi mi-am apropiat-o de faţă. Mi-am lipit faţa de rozeta trasată cu măiestrie şi am respirat adânc parfumul de lemn viu. Ştiţi că lemnul nu moare niciodată.

Am tras adânc în piept mireasma de lemn de cedru, la fel de proaspătă ca în prima zi când achiziţionasem chitara. Şi o voce părea că-mi spune,

„Eşti bătrân şi nu ai spus mulţumesc; nu ţi-ai adus prinosul de recunoştinţă înapoi la pământul din care s-a ridicat această mireasmă." Şi astfel, în seara aceasta, vin aici să mulţumesc solului şi sufletului acestui popor care mi-a dăruit atât de mult – pentru că ştiu foarte bine că, aşa cum un document de identitate nu este un om, un rating de ţară nu este ţara respectivă. Sunteţi de bună seamă la curent cu profunda mea afinitate şi fraternitate cu poetul Federico García Lorca. Aş putea spune că pe vremea când eram tânăr, de-abia adolescent, şi tânjeam după o voce, studiasem poeţii englezi şi le cunoşteam bine opera, le copiam stilurile, dar nu reuşeam să-mi găsesc o voce. Numai când am citit, deşi doar în traducere, opera lui Lorca, am înţeles că există o voce. Nu că aş fi copiat acea voce; n-aş fi cutezat. Dar el mi-a îngăduit să-mi găsesc o voce, să-mi definesc o voce; mai precis, să definesc un eu, un eu care nu este rigid, un eu care se luptă pentru propria sa existenţă.

Şi, pe măsură ce îmbătrâneam, am înţeles că această voce venea împreună cu nişte instrucţiuni de folosire. Care erau aceste instrucţiuni? Instrucţiunile erau să nu te lamentezi niciodată în mod gratuit.

Iar dacă cineva trebuie să exprime marea şi inevitabila înfrângere care ne aşteaptă pe toţi, se cade ca acest lucru să fie făcut după cele mai stricte norme ale demnităţii şi frumuseţii.

Aveam aşadar o voce, dar nu aveam un instrument. Nu aveam un cântec.

Vă voi spune acum foarte pe scurt o poveste despre cum mi-am găsit cântecul.

Pentru că eram un cântăreţ la chitară indiferent. Izbeam corzile ca să obţin un acord.

Şi nu ştiam decât câteva acorduri. Îmi petreceam timpul cu prietenii din facultate, beam şi cântam piesele folk sau şlagărele momentului, dar nici într-o mie de ani nu m-aş fi considerat muzician sau cântăreţ.

Într-o zi, pe la începutul anilor '60, am vizitat-o pe mama în casa ei din Montreal. Casa e lângă un parc, iar în parc este un teren de tenis unde vine multă lume să-i admire pe jucătorii tineri şi frumoşi care practică sportul lor preferat. Paşii m-au purtat înapoi în parcul pe care-l ştiam din copilărie. Acolo era un tânăr care cânta la chitară. Cânta la o chitară flamenco, iar în jurul lui se adunase un mic grup de fete şi băieţi care-l ascultau. Am rămas fascinat de felul cum cânta. Era acolo ceva ce m-a captivat.

Aşa aş fi vrut să cânt şi eu – şi ştiam că nu voi fi niciodată în stare.

Am rămas câteva momente acolo, cu ceilalţi ascultători, şi când s-a făcut o clipă de tăcere, o tăcere prielnică, l-am întrebat dacă nu vrea să-mi dea

lecţii de chitară. Era un tânăr din Spania şi nu puteam comunica decât în franceza mea aproximativă şi franceza lui aproximativă. Şi a fost de acord să-mi dea lecţii de chitară. Am arătat spre casa mamei mele, care se vedea de pe terenul de tenis, şi am fixat o întâlnire; am stabilit un preţ.

A venit acasă la mama mea în ziua următoare şi a spus, „Cântă-mi ceva". Am încercat să cânt. A spus, „Nu ştii să cânţi, aşa-i?". I-am spus, „Nu, chiar nu ştiu să cânt". A spus, „Mai întâi, dă-mi voie să-ţi acordez chitara. E complet dezacordată". A luat chitara şi a acordat-o. A spus, „Nu-i o chitară rea". Nu era chitara Conde, dar nu era o chitară rea. Mi-a dat-o înapoi. A spus, „Acum cântă".

Nu am cântat deloc mai bine.

A spus, „Hai să-ţi arăt câteva acorduri". Şi a luat chitara şi a scos din ea un sunet pe care nu-l mai auzisem în viaţa mea. Apoi a cântat o serie de acorduri cu un tremolo şi a spus, „Acum e rândul tău". I-am spus, „Nici vorbă. Nu pot face aşa ceva". A spus, „Lasă-mă să-ţi aşez degetele pe grif". Şi mi-a aşezat degetele pe gâtul chitarei. Şi a spus, „Acum cântă". A fost jale. A spus, „Revin mâine". A revenit mâine. Mi-a aşezat mâinile pe chitară. Mi-a pus-o în poală aşa cum trebuie şi am început din nou cu cele şase acorduri – progresia de şase acorduri care stă la baza multor, foarte multor cântece flamenco.

În ziua aceea m-am descurcat ceva mai bine.

A treia zi: şi mai bine, într-o oarecare măsură. Dar acum ştiam acordurile. Şi ştiam că, deşi nu-mi puteam coordona restul degetelor cu degetul mare pentru a produce tremoloul corect, ştiam acordurile – ajunsesem să le ştiu foarte, foarte bine. În ziua următoare n-a venit. N-a venit. Aveam numărul de telefon al pensiunii la care stătea în Montreal. Am sunat să aflu de ce nu venise la lecţie şi mi-au spus că-şi luase viaţa – că s-a sinucis. Nu ştiam nimic despre el. Nu ştiam din ce zonă a Spaniei se trage. Nu ştiam de ce venise la Montreal. Nu ştiam de ce stătea acolo. Nu ştiam de ce apăruse la terenul de tenis. Nu ştiam de ce s-a sinucis. Am fost profund îndurerat, desigur.

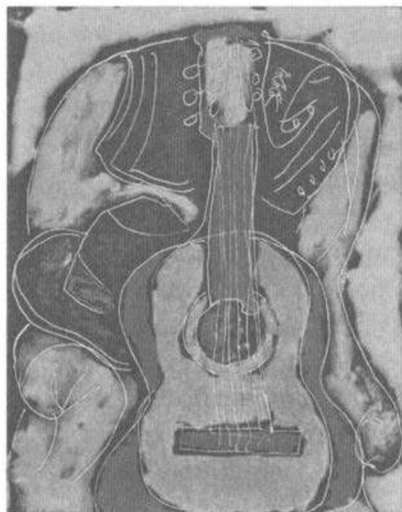
Dar acum vă voi dezvălui un lucru despre care nu am vorbit niciodată în public. Acele şase acorduri – acea schemă ritmică pentru chitară – se află la baza tuturor pieselor mele, a întregii mele muzicii.

Veţi fi înţelegând acum dimensiunile recunoştinţei mele faţă de această ţară. Tot ce aţi apreciat în opera mea vine din acest loc.

Totul, tot ce aţi apreciat în cântecele mele şi în poezia mea este inspirat de acest pământ.

Vă mulţumesc aşadar pentru călduroasa ospitalitate cu care mi-aţi primit opera, pentru că această operă este de fapt a dumneavoastră şi dumneavoastră sunteţi cei care mi-au îngăduit să-mi adaug semnătura în josul paginii.

Vă mulţumesc mult, doamnelor şi domnilor.

Mulţumiri

Leonard nu a alcătuit o listă de mulţumiri pentru volumul *Flacăra* (*The Flame*), ceea ce este o mică tragedie atâta vreme cât datoria de a îndeplini această obligaţie îmi revine mie, iar eu sunt complet neadecvat pentru această sarcină. Lista de mulţumiri care însoţeşte *Cartea aleanului* (*The Book of Longing*) demonstrează importanţa acordată de Leonard acestei pagini. Modestia lui Leonard era autentică, iar recunoştinţa lui – incontestabilă. Şi-ar fi făcut griji să nu cumva să lezeze pe cineva care s-ar fi simţit trecut cu vederea; asta indiferent de limitele inerente unei astfel de întreprinderi. Acestea fiind spuse, mă las condus de bunul-simţ.

Leonard i-ar fi mulţumit lui Robert Faggen pentru prietenie şi pentru eforturile sale editoriale pe parcursul îndelungatului proces prin care a pus cap la cap *Flacăra* din vasta arhivă a lui Leonard. Leonard i-ar fi mulţumit şi Alexandrei Pleshoyano, pe care a cunoscut-o în 2010, pentru erudiţie şi pentru meticuloasa atenţie acordată detaliilor la redactarea finală a manuscrisului. Le-ar fi mulţumit de asemenea lui Jared Bland de la Editura McClelland and Steward, lui Ileene Smith şi Jonathan Galassi de la Editura Farrar, Straus & Giroux, lui Francis Bickmore de la Editura Canongate pentru entuziasmul cu care s-au dedicat acestui proiect şi prietenului său Leon Wieseltier pentru lectura manuscrisului final. Şi-ar mai fi dorit din partea mea să-i mulţumesc şi noului său agent, Andrew Wylie, pentru eforturile depuse cu acest manuscris şi cu cărţile anterioare.

În ultimele luni ale vieţii, Leonard le-a fost profund recunoscător tuturor celor care l-au ajutat pe parcursul remarcabilei renaşteri de la finalul carierei sale. Le-a mulţumit la fiecare spectacol formaţiei sale şi întregii echipe care l-a însoţit în emblematicul său turneu internaţional şi şi-ar dori ca şi eu să-i mulţumesc personal fiecăruia dintre voi. De asemenea, Leonard a apreciat profund activitatea tuturor administratorilor de site care i-au acordat sprijinul lor în întreaga lume; aceştia au fost printre foarte puţinii care s-au bucurat de privilegiul de a se întâlni cu el în culise. În ultimii opt ani ai carierei sale a ajuns indiscutabil la o înaltă apreciere faţă de Sony Music şi şi-ar dori din partea mea să le mulţumesc tuturor directorilor executivi care au acordat o generoasă atenţie ultimelor sale trei albume. Şi-ar dori să-i menţionez în mod special pe Rob Stringer, Shane Carter, Greg Linn, Caryn Hanlon şi JoAnn Kaeding.

În fiecare dintre ultimele sale trei albume Leonard şi-a exprimat aprecierea faţă de creativitatea colaboratorilor săi. Şi-ar dori să-i menţionez şi să le mulţumesc încă o dată fiului său Adam, producătorul albumului *You Want it Darker*, producătorului şi coautorului Patrick Leonard, pentru contribuţia sa la *Old Ideas* şi la *Popular Problems*, şi coautoarei Sharon Robinson.

Ar insista să-i mulţumesc în mod special lui Michelle Rice, avocata sa începând cu anul 2005, care l-a salvat de atacurile şi abuzurile fostului său manager. I-ar fi deosebit de recunoscător lui Michelle pentru rapida şi eficienta ei intervenţie în stoparea noilor hărţuiri venite din partea fostului lui manager în vara anului 2016, tocmai când Leonard avea mai multă nevoie de linişte pentru finalizarea acestui manuscris.

În fine, şi-ar exprima profunda iubire şi apreciere faţă de fiica sa Lorca, fiul său Adam şi partenera acestuia, Jessica, pentru grija şi înţelegerea de care au dat dovadă şi care i-au permis să se bucure de solitudinea necesară încheierii cărţii, şi pentru bucuria pe care i-au dăruit-o prin vizitele nepoţilor săi, Viva, Cassius şi Lyon. De asemenea, i-ar aduce mulţumiri speciale lui Adjani.

Robert Kory, iunie 2018

Cuprins

TEXTE

În colecția BIBLIOTECA POLIROM au mai apărut:

Paul Celan, *Opera poetică (I)*
Paul Celan, *Opera poetică (II)*
Charles Bukowski, *Dragostea e un câine venit din iad. 61 de poeme erotice*
Edward Hirsch, *Focul viu. Poeme vechi și noi (1975-2010)*

www.polirom.ro

Redactor: Dan Croitoru
Coperta: Carmen Parii
Tehnoredactor: Radu Căpraru

Bun de tipar: octombrie 2019. Apărut: 2019
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

Flacăra reunește în mod excepțional ultimele poeme și texte ale lui Leonard Cohen, pe care el însuși le-a strâns și le-a pus în ordine spre sfârșitul vieții. Volumul conține și o selecție amplă din carnetele lui Cohen, incluzând totodată textele unor cântece, bucăți de proză și ilustrații, cărora el le-a conferit formă poetică de-a lungul întregii vieți, oferind astfel o viziune intimă fără precedent asupra trăirilor unui artist și gânditor unic. Constituindu-se într-un ultim capitol, de o forță impresionantă, al carierei literare legendare a lui Cohen, *Flacăra* ne dezvăluie deplina anvergură a liricii coheniene, de la dimensiunea de o splendidă transcendență la cea infuzată de umor negru. Deopotrivă devastator de trist și cuceritor de straniu, volumul ne duce în lumea scrierilor unui poet și textier care a sondat abisurile celor mai sumbre întrebări ale noastre pentru a ieși la suprafață tânjind după altele noi.

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-7970-6

www.polirom.ro